زما مینه شهیده شوه !
WWW.KHOST.AF
ليكوال لنډه پېژندنه :
ښاغلی شكورالرحمن (حميدي) په ۱۳۷۰ لمريز كال كې د هيواده ليرې د هجرت پر مهال
پښتونخوا په كرمې ايجنسي كې دې نړۍ ته سترګې وغړولې. ښاغلی شكورالرحمن
حميدي د مرحوم حاجي سيد علي (حميدي) زوی د خوست ولايت د اسمعيل خېلو او مندوزيو
لسوالۍ د حيدرخېلو د كټه‌ساري كلي او سيدونكی دی. نوموړی د مهاجرت څخه د
استنيدو وروسته په ښوونځي كې شامل شو لمړنی زده كړې يې د حيدرخېلو د صديق روهي
الي ليسه كې او پاتې زده كړې يې د پښتونخوا پېښور ښار دعوت عالي ليسه كې بشپړې
كړي دي. د ښوونځي تر بشپړيدو وروسته د پېښور پوهنتون ادبياتو پوهنځي ته بريالی شو
خو د وخت مجبوريو يې د زده كړې مخه ډب كړه او له دوه كاله زده كړې وروسته يې د پوهنتون
سره خدای پاماني وكړه. له هغې وروسته هيواد ته راستون شو او د ننګرهار ملي راډيو تلويزيون
كې د وياند په توګه په دنده وګمارل شو، له شپږو مياشتو دندې وروسته خپل پلارني ټاټوبي
خوست ته راغی او جوخت د ولس غږ په نوم شخصي راډيو كې د وياند او وروسته د نشراتو د
مدير په دنده وګمارل شو. د دې ترڅنګ يې خپل قلم هم له ګوتو ونه غورځاوه او خپلې هڅې
يې جاري وساتلې چې ښه بېلګه يې همدا اثر دی. د ښاغلي حميدي صاحب دا لمړنی چاپي اثر
دی خو د ده ډېر اثار د وخت د تاړاكونو خوراک شوي دي. د محترم حميدي په لسګونه ليكنې
مقالې او شعرونه د هيواد په بېلا بېلو رسنيو كې خپاره شوي او كه همداسې خپلې هڅې جاري
ساتي نو ليرې نه ده چې د شعر او ادب پر اسمان به يو ځلانده ستوری شي
په ادبي مينه

ښاغلی شکور
الرحمن حمیدي د ۱۳۷۰ لمریز کال کې د هیواده لیرې د هجرت پر مهال د پښتونخوا په کرمې ایجنسۍ کې دې نړۍ ته سترګې وغړولې.
ښاغلی شکور الرحمن حمیدي د مرحوم حاجي سید علي خان زوی د خوست ولایت د اسماعیل خیلو او مندوزیو ولسوالی د حیدرخیلو د کته سري کلي او سیدونکی دی.
نوموړی د مهاجرت څخه د راستنیدو وروسته په ښوونځي کې شامل شو لمړنۍ زده کړې یې د حیدرخیلو د صدیق روهي عالي لیسه او پاتې زده کړې یې د پښتونخوا پیښور ښار دعوت عالي لیسه کې بشپړې کړې دي.
د ښونځي تر بشپړیدو وروسته د پیښور پوهنتون ادبیاتو پوهنځي ته بریالی شو ، خو د وخت مجبوریو یې د زده کړو مخه ډب کړه او له دوه کاله زده کړې وروسته یې د پوهنتون سره خدای پاماني وکړه.
له هغې وروسته هیواد ته راستون شو او د ننګرهار ملي راډیو تلویزیون کې د ویاند په توګه په دنده وګمارل شو ، له شپږو میاشتو دندې وروسته خپل پلارني ټاټوبي خوست ته راغی او جوخت د ولس غږ په نوم شخصي راډیو کې د ویاند او ورسته د نشراتو د مدیر په دنده وګمارل شو.
د دې ترڅنګ یې خپل قلم هم له ګوتو ونه غورځاوه او خپلې ادبي هڅې یې جاري وساتلې چې ښه بیلګه یې همدا اثر دی.
د ښاغلي حمیدي صاحب دا لمړنی چاپي اثر دی خو د ده ډیر اثار د وخت د تاړاکونو خوراک شوي دي.
د محترم حمیدي په لسګونه لیکنې ، مقالې او شعرونه د هیواد په بیلابیلو رسنیو کې خپاره شوي او که همدا سې خپلې هڅې جاري وساتي نو لیرې نه ده چې د شعر او ادب پر اسمان به یو ځلانده ستوری شي.
په ژوره ادبي مینه
اسماعیل حقمل

بسم الله الرحمن الرحيم

اول څپرکی

زه او زاهد د دعوت عالي ليسې په انګړ کې ولاړ ؤ چې عبد الله راغی دعبد الله سره مو ستړې مشې او روغبړ وکړ.

عبدالله وویل: چې ستاسې کډې دلته دي او که په افغانستان کې.

ما وویل چې په افغانستان کې، عبدالله وویل چې زه به مو مخکې خبر کړی وم چې روغ مراسم مې درته نیولي وای ما وویل هیڅ خبره نه ده.

عبدالله ډېر ښه هلک و، مونږ چې دیوولسم ټولګي نه دولسم ټولګي ته بریالي شوو عبدالله د دولسم ټولګي نه فارغ شو.

کله چې دفارغینو او کامیابو شاګردانو لپاره مراسم ونیول شول د دولسم ټولګي د فارغینو وار چې تېر شو دیوولسم د فارغینو وار راورسید ،له نورو ټولو شاګردانو سره خپل خپلوان راغلي وو.

دهغوی په غاړو کې یې امیلونه واچول یوائې زما او د زاهد سره څوک نه وو راغلي، ځکه زمونږ کډې په افغانستان کې وې.

کله چې زما او د زاهد وار راورسید زما په غاړه کې یوائې خپلو څلورو ټولګیوالو (همصنفیانو) امیلونه واچول، کله چې عبدالله ولیدم خپل ټول امیلونه چې څو شېبې وړاندې د عبدالله په غاړه کې اچول شوي وو په ځوانانو ووېشل ،زما او د زاهد په غاړو کې یې واچول.

عبدالله مو د هغې ورځې راوروسته ملګری هم شو .

زه عبدالله لا په خبرو بوخت وو چې زاهد وویل: حمیده ! راځه چې لاړ شو کمرې (کوټې) ته ناوخته کیږي.

دعبدالله نه مو رخصت راواخیست د کمرې په لور روان شو مونږ لا په لاره کې وو چې د زاهد دکور نه زاهد ته زنګ راغی زاهد چې موبایل له جیبه راویست اوویې ویل چې خور مې ده وړانګه.
وړانګه زما سره یوځای رالویه شوې وه ډېره ښایسته جلۍ وه .
زاهد د اوکې تنې کیکاګله ، الو ! الو!
زاهد یو څو قدمه له ما لرې شو د وړانګې سره یې پنځه شپږ دقیقې خبرې وکړې کله یې چې ټیلفون بند کړ ما ورته وویل چې څنګه خیر خو و څه یې ویل زاهد وویل خیر خیریت ده هیڅ نشته هسې ویل یې چې یاد شوی مې وې ځکه مې ټیلفون درته وکړ په خبرو خبرو کمرې ته سره ورسیدو زه اوږد په بستره کې پرېوتم زاهد هم بسترې ته ډډه ولګوله او ویل یې چې عبدالله ته د خدای خیر ورکړي که عبدالله نه وای زمونږ په غاړه کې به چا امیلونه اچولی ما یې هم خبره تائید کړه چې ریښتیا هم عبدالله زمونږ سره ډېر ښه وکړل.
ورځې تېرېدې شپه به راغله ورځ به یې اوخوړه او ورځ به راغله شپه به یې اوخوړه یوه ورځ په ښوونځي کې سوالونه کیدل ډېر سوالونه وشول چا به ذهني سوالونه کول او چا به تاریخي د ډېرو سوالونو ځوابونه پیدا شول خو یو سوال بې ځوابه پاتې شو هغه دا چې استاذ وویل: هغه څه شی دي چې په بازار کې ډېر دي خو نه یې وینو چې ویې وینو نو نه یې اخلو چې وایې خلو نه یې اغوندو چې وایې غوندو نه یې وباسو, ټول شاګردان غلي شول یو هم ځواب پیدا نه کړ.
کله چې ښوونځی رخصت شو د خپلې کمرې په لورې روان وو چې د بازار په یوه کوڅه کې ډېر خلک راټول وو خو څه ښکارېدل نه چې په څه باندې راټول دي زما سره په خوا کې دوه کسان ولاړ وو ما ویل راځه د دوي نه به پوښتنه وکړو چې دا خلک د څه لپاره راټول شوي مخکې له دې چې زه پوښتنه وکړم هغوي په خبرو پیل وکړ ، ملګري ته یې وویل چې راځه هسې هم مهاجر دي د دوي مرګ داسې دی لکه څوک چې په میږي پښه کېږدي. هیڅوک یې په غم کې نه دي د میږیانو په شان ډېر دي. د دوي خبرو ما او زاهد ته سخت زور راکړ شپې او ورځې تېرېدې تعلیمي کال مخکې په وړاندې روان و یوه ورځ په داسې حال کې چې زاهد

د ډوډۍ راوړلو لپاره بازار ته کوز شو او موبایل همدلته په کمره کې ورنه پاتې و . چې موبایل ته زنګ راغی زنګ ډېر په اوږدو شو کله مې چې موبایل ته وکتل د موبایل په سکرین یو ښځینه نوم لیکل شوی
وړانګه په زړه کې مې وویل چې ځواب ورکړه کیدای شي چې کومه ضروري خبره به وي بیا مې له ځانه سره وویل چې که ځواب ورکړم زاهد به خپل موبایل وګوري وایي به چې زما د خور نمبر ته دې ولې ځواب ویلی. زه لا په دې سوچونو کې وم چې اړیکه پرې شوه له ځانه سره مې وویل چې که دا ځل بیا تیلیفون وکړي حتماً به ځواب ورکوم که کومه ضروري خبره نه وه نو هغې ته به ووایم چې زاهد ته ونه وایې چې ستا موبایل ته کوم بل چا ځواب ورکړ.
د وړانګې نمبر به د راغلو ټیلیفونو له ځایه زنګ کړم بیا هسې هم معلومات نه ورته کېږي څلور پنځه دقیقې وروسته موبایل ته بیا زنګ راغی,
په رپېدلو لاسونو مې موبایل اوچت کړ د اوکې تڼۍ مې کیکاګله
زړه مې ډیر درزیده موبایل مې غوږ ته نږدې کړ.
د هغې خوا یو پوست او نرم غږ راغی
. الو !الو !الو وروره !موبایل ولې نه پورته کوې
څنګه مریض خو به نه وې زه غلې وم څه مې نه شو ورته ویلی هغې بیا غږ کړ
الو !الو !وروره زاهده وروره روغ خو یې خبرې ولې نه کوې
دا ځلې مې زړه سره کلک غوندې کړ په بند بنده ژبه مې ځواب ورکړ
. آ،آ ، الو ، الو وړانګې هغه..... زاهد ,,,,زاهد د باندې تللی ډوډۍ پسې لږ وروسته راځي .
وړانګې ته غصه ورغله وړاندې به دې ویلي وای زما زړه خو پښنو ته پربوت راته یې وویل چې ته څوک یې چې بې اجازې پردیو موبایلونو ته ځواب ورکوې

خدای شته لږ سره وارخطا غوندې شوم ورته مې وویل چې وړانګې دا زما غلطي وه چې موبایل ته مې بې اجازې ځواب ورکړ. خو ، خوزه.زه حمید یم
د حمید د نوم په اوریدو سره هغې اړیکه پرېکړه زه ډېر ورخطا شوم ویل مې که اوس زاهد راشي موبایل اوګوري زه به څنګه ځواب ورکوم لا په هم دې فکرونو کې وم چې بیا زنګ راغی له ډیرې ورخطا ورځې مې موبایل دوه ځلې اوکې کړ
. زه الو !الو !غږونه کوم ځواب نه راځي
زر مې موبایل ته وکتل موبایل دوه ځلې اوکې شوی و ، کومه اړیکه چې دوه ځلې اوکې شي نه له هغې خوا ځواب راځي نه له دې خوا زر مې بیا اوکې اووهله د هغې خوا ډېر خوږ نرم او پوست غږ راغی. الو ، الو حمیده ! خبرې خو کوه ولې غلی یې ؟
:ما ورته په بنده بنده ژبه وویل
هسې ، هسې وړانګې زه ، زه غلی نه وم موبایل په خطایې کې رانههههه
هغې مې خبره راپرېکړه چې ته نه یې غلی نو څوک غلي دي خبرې مو ډېرې سره وکړې په پای کې یې د خپلې غصې بخښنه وغوښته کله یې چې اړیکه پرې کوله ورتهومې ویل کله چې اړیکه پرې کړې یو دوه مس کاله په بیره وکره. هسې نه چې زاهد په غصه شي وایي به چې زما د خور موبایل ته دې په خپله مخه ځواب ولې . ورکړی
وړانګې وویل دا خو کوم ګران کار نه دی د خدای په امان
اړیکه یې پرېکړه
ما موبایل په خپل ځای کېښود زه لا ناست نه وم چې زنګ راغی خو اړیکه پرې شوه د دوو مس کالو په . ځای هغې څلور مس کاله وکړل

WWW.KHOST.AF

زما هم زړه ارام شو په خپل ځای کښېناستم په ذهن کې مې د وړانګې خبرې تاوېدې راتاوېدې ته څوک یې؟ . چې پردیو موبایلونو ته ځواب وایې

د وړانګې دا خبره په ما ډېره ښه ولږېده د زړه لپاره مې یو نوی درد پیدا شو زړه مې غوښتل چې د زاهد موبایل بیا راواخلم د وړانګې نمبر ترې ولیکم خو نه کېده ځکه چې وړانګې څلور مس کاله کړي وو ، که ما نمبر ترې لیکلی د وړانګې مس کالونه د موبایل د سکرین (پردې)نه ختمېدل خدای خبر چې زه به په کومو فکرونو او سوچونو کې تللی وم چې زاهد راغی.

! راغږ یې کړ حمیده !وه حمیده

بچو د خیال مرغه دې بیا په کوم ځای کې وزرې رپوي په کوم خوا تللی یې ؟ ځنګه کور ته خو به دې زړه نه کیږي. ورته ومې ویل چې هیڅ نشته هسې د درسونو په اړه مې فکر کاوه زاهد وویل: سمه ده دومره فکرونه چې کوې ډېر ژر به لیونی شې دا خبره یې وکړه ، او د خپلو کتابونو په لور لاړ موبایل یې راوخیست کله چې یې ولیدل په موبایل کې د وړانګې څلور مس کاله پراته دي زر یې سر راپورته کړ ویې ویل ظالمه دومره ځواب خو سړی ورکړي چې زاهد د باندې تللی دی اوس راځي.

د هغې غریبې خو به زړه چاودلی وي ما ورته وویل چې زاهده پخپله مخه مې ځنګه هغې ته ځواب ورکړی وای زاهد غلی شو زر ، زر یې د وړانګې نمبر اوکې کړ چې خبرې ورسره وکړي خو د شبکې لخوا ورته ځواب ورکړ شو چې تاسې په خپل موبایل کې کافي اندازه کریډیټ نه لرئ. زر یې ما ته راغږ کړ چې حمیده !په موبایل کې پیسې لرې کنه؟

ما هم بې له ځنډه ځواب ورکړ چې ولې نه شته په کې زاهد د وړانګې نمبر زما په موبایل کې ډایل کړ ما هم د خدای څخه همدا غوښتل زاهد تیلیفون غوږ ته نږدې کړ خو موبایل ته څوک ځواب نه وایې دوه درې ځلې ! یې زنګ ورته وکړ خو بې لاخره موبایل اوکې شو. زاهد غږ کړ سلام وړانګې خور

څنګه لکه چې خپل بدل د راخخه اخیسته که ولې د موبایل ته ځواب نه راکاوه وړانګې ځواب ورکړ چې وروره خدای دې نه کړي چې زه له تانه بدل واخلم نمبر د بدل و ځکه مې ځواب نه ورکاوه زاهد وویل سمه ده . وړانګې ، وړانګې بیا وویل چې څنګه نمبر د بدل کړی که ولی دې د خپل نمبر نه تیلیفون ونه کړ
زاهد وویل: چې نه نمبر مې نه دی بدل کړی د حمید نمبر نه مې تیلیفون کړی زما په موبایل کې پیسې نه وې وړانګې خبره ترې ونیوه ، چې څه ستړي مشي به اوس درکړم له ما نه خو دې ستړي مشي او سلام بیخي هېر کړ. وروره ستړی مه شې ،ښه خو یې ولې دې موبایل ته ځواب نه راکاوه زاهد وخندل ورته یې وویل چې لو یه شې د باندې په ډوډۍ پسې تللی وم شکر دی اوس روغ او جوړ یم کور کې خو خیریت دی؟ مور مې ، بابا مې نور ټول ښه دي وړانګې وویل شکر ټول ښه دي.
زاهد وویل چې سمه ده ټولو ته مې سلامونه وایه د خدای په امان د هغې خوا هم ځواب راغی د خدای په امان زاهد بې له دې چې د خپلې خور وړانګې نمبر په مبایل کې رنګ کړي ماته یې راکړ ما زر زر د وړانګې نمبر په پیغامونو کې ولیکه او ثبت مې کړ ما ویل هسې نه چې سبا ورځ بیا د زاهد په موبایل کې پیسې نه وي له ما نه موبایل واخلي د وړانګې نمبر چې په کې ډایل کړي سمدستي معلومات ورته کېږي .
نو د احتیاط لپاره مې د وړانګې نمبر په پیغامونو کې سیو (ثبت) کړ زه په موبایل کې اخته وم چې زاهد وویل حمیده راځه چې ډوډۍ سړېږي مخکې مې راوړې ما وویل چې سمه ده کله مو چې ډوډۍ اوخوړه زاهد وویل چې د استاذ هغې ذهني سوال ته لکه چې تر اوسه چا ځواب نه دی ویلی ما وویل چې تر اوسه خو یې ځواب نه دی ویل شوی هغه بله ورځ چې په بازار کې یو افغان غریب چا وژلی وو نو سمدستي ما د سوال ځواب پیدا کړ .
زاهد وویل چې څنګه د پیدا کړ افغان چې مړ وو ، نو مړ وو هغه دې خدای اوبخښي د هغې څخه د د سوال ځواب څنګه پیدا کړ ورته ومې ویل چې ته په خپله فکر وکړه چې له دې نه بل څه کېدای شي د استاذ سوال

په دې ډول وو چې هغه څه شی دي چې په بازار کې ډېر دي خو نه يې وينو چې ويې وينو نه يې اخلو چې
وايې خلو نه يې اغوندو چې وايې غوندو نه يې اوباسو.
د استاذ سوال په دې ډول وو کنه ؟
زاهد وويل چې بلې سوال په همدې ډول وو ما وويل چې دا کفن دی زاهد غلی شو او ويې ويل چې بالکل
هم کفن دی زاهد بيا وويل چې ولې د استاذ ته ځواب نه ښوده. ما ورته وويل چې هغه ورځ وه تېره شوه ځکه
په هغه ورځ د درې استاذ نه وو مونږ او تاسو يواځې په خپلو کې زهني سوالونه شروع کړل نو ځکه مې
استاذ ته ځواب نه دی ويلی زاهد وويل چې سمه ده بابا.
د زاهد دې خبرې سره دواړو وخندل .

دوهم څپرکی

ورځې تېرېدې سبقونه ښه مخ پروړاندې روان وو خو له بلې خوا له ماسره پيسې په ختمېدو وې کوم پيسې
چې ما له ځان سره راوړې وې زه چې پېښاور ته سبقونو ته راغلی وم له کوره پټ راغلی وم ځکه چې زما د
پلار دوه ودونه وو د مشرې مور مې درې زامن وو او د خپلې مور مې پنځه زامن وو چې په دې ټولو کې زه
کوچنی وم .
يو ورور مې په کوچني والي کې مړ شوی وو اوس څلور ورونه پاتې وو واک او قدرت ټول دې ميرانه
ورونو وو هغوي نه غوښتل چې زه تعليم وکړم يا دې زما ورونه تعليم وکړي زه په پټه پېښاور ته راغلم دلته
مې په سبق ويلو پيل وکړ. سږ کال مې اخري کال دی چې له دولسم ټولګي فارغ شم کور ته مې تيليفون نه
شو کولی چې ورونو ته مې ويلي وی چې پيسې راولېږئ .
ځکه زه خو دلته په پټه راغلی وم که تيليفون مې کړی هم وای کومه ګټه يې نه کوله دوي نه غوښتل چې زه
په افغانستان کې سبق ووايم دا خو لا پېښاور دی ، پېښور ته به يې څنګه پيسې رالېږلي وای. يوه ورځ چې

زاهد د باندې تللی وو کله چې راغلو زما مړاوي څېره يې وليده راته يې وويل چې حميده ! نن دې حالات ډېر بل ډول دي ولې څه خبره ده ناروغ خو به نه يې ما ورته وويل چې زاهده هيڅ خبره نشته هسې مې لږ سر خوږېږي زاهد وويل د سر د درد خبره نه ده دا دوه ورځې دې په ټولګي کې هم په درسونو کې پوره خوند نشته په خوا به چې استاذ له خولې سوال نه وو ايستلی تا به ځواب ورکړی وو د څو ورځې خو د يو سوال ځواب هم په سم ډول سره نشې ورکولی.
کومه ستونزه حتماً شته زاهد چې هر څومره ټينګ شو خو ما ورته خپله د زړه خبره ونه کړه چې خبره څه ده يواځې مې وويل چې زاهده هيڅ هم نشته وړاندې مې درته وويل چې دا څو ورځې کېږي چې سردردي راته پيدا شوې. زاهد هم نور ټينګ نه شو شپې او ورځې تېرېدې زما حالت د يوې ورځې څخه بلې ورځې ته خرابېدل له يوې خوا مې د وړانګې يادونو زړګی تخناوو له بلې خوا مې د پيسو د ختمېدو زړه راپړسولی وو په لومړي ځل مې زړه ښه کړ چې کور ته تيليفون وکړم زما څخه درې کاله مشر ورور ته مې ټيليفون وکړ . له دوهم زنګ له تېرېدو څخه وروسته مې ورور ټيليفون پورته کړ
! الو !الو ! سلام عليکم
ما ورته سلام ځواب ورکړ ما لا د سلام ځواب سر ته نه وو رسولی چې ورور مې خبرې راپرې کړې چې حميد يې؟
ما ورته وويل هو حميد يم. ورور مې وويل چې ولې داسې غلی غلی غږېږې څنګه خيريت خو دی
ما ورته ټوله کيسه وکړه چې سږ کال له دولسم ټولګي نه فارغېږم پيسې راسره ختمې شوي دي غواړم چې پوهنتون ته ازموينه ورکړم.
کله مې چې ورور د پوهنتون نوم واورېد ډېر خوشاله شو خو يوه خبره يې وکړه هغه دا چې ما ته يې وويل حميده شکر دی چې ځان دې يو ځای ته رسولی دی دلته د مشران ورونه له مور سترګې راباسي وايي چې

یو زوی خو دې په لوپرۍ پسې تللی دا څو کاله کېږي چې ستا پوښتنه یې هم نه ده کړې دا سې زوی څه معنی لري .

مور د یو اځې په سرو سترګو ژاړي او بس نور هیڅ نه وایي د دې خبرې په اورېدو سره مې سر هسې هم درد کاوه نور هم په کې پیدا شو په ژړا مې پیل وکړ ورته و مې ویل چې وروره ! زه چې کله پیښور ته راغلم له همغه ورځ مې د ښوونځي غم وکړ او ځان مې په ښوونځي کې شامل کړ چې داسې پېغورونه مې مور ته ورکول کېږي نو زه سر له نن څخه دا دی درغلم .

ورور مې وویل نه ته مه راځه خپلې زده کړې سرته ورسوه زه به پیسې د کوم چا نه پیدا کړم که پیدا نه شوې د ځان لپاره همغلته یو کار پیدا کړه او خپلې زده کړې سرته ورسوه، موبایل کې مې درې سوه کلداري هغه هم په ختمېدو وې نو خدای په اماني مو سره وکړه. کله مې چې له ورور سره اړیکه پریکړه، په کوټه کې په بستره اوږد وغزیدم. د مور پخوانۍ خبرې مې په ذهن کې تاویدې راتاویدې کله چې زه په افغانستان کې وم راته ویل به یې چې زویه که څوک پیسې در کوي یا یې نه درکوي، که څوک سبق در باندې وایي یا یې نه درباندې وایي، زه یې در باندې وایم خپل د پوزې ټیک او د ټنډې روپۍ به هم درته خرڅې کړم ستا د ښوونځي فیس به پرې کړم .

خو ګوره خپل همت له لاسه مه ورکوه ، له یوې خوا مې د ورور خبرو په زړه دومره غم واچاوه چې ویل یې چې ستا میرانه ورونه دې مور ته هر وخت پېغورونه ورکوي چې یو زوی دې په لوپرۍ پسې تللی، له بلې خوا مې په ذهن یو نوی چنجی اختهوو چې زما مغزه او زړه یې دواړه خوړل د وړانګې یادونه کوم. د وړانګې یادونو چنجي مې داسې په مغزو او زړه حملې کولې لکه یو څوک چې داسې ناروغي ووهي چې نه ترې روغیږي او نه ترې مړ کیږي .

له ځان سره مې دا فکر او سوچ وکړ چې د وړانګې به هم له ماسره مینه پیدا شوې وي او کنه که یو اځې ما په لومړي غږ پر هغې زړه بایللی، که هغې زما سره مینه وای نو دومره ورځو کې به یې یو ځل خامخا ټیلیفون

کړی وای زه لا په همدې سوچونو کې وم چې زاهد راغی راته یې وویل چې فکري صاحب ! بیا کومې خوا تللی یې د خیال مرغه دې بیا کوم ځای وزرې رپوي، ورته مې وویل چې زاهده یوې خوا هم نه دی تللی همدلته دی .

زاهد وویل: ښه چې همدلته دی ته دې یو ځل ساعت ته اوګوره چې څو بجې دي کله مې چې ساعت ته وکتل د ښوونځي رسمي ساعت څخه یو څو دقیقې تیرې هم وې ورته مې وویل چې که زه فکري وم ته په څه وې ؟ په خپل وخت به دې ویلې وای چې ښوونځی ته ځو ، زاهد وویل چې واه ، واه ، څومره ښه مخکې به چې زه لمانځه ته پورته کیدم تا به خپله بستره ټوله وه زما کتابونه او هم دا شان خپل کتابونه به دې د تقسیم اوقات مطابق برابر کړي وو ، او نن وایې چې ته په څه وې .

زاهد رانږدې شو راته یې وویل چې ګوره حمیده ! دا څو کاله کیږي چې زه او ته په یوه کمره کې ژوند کوو ، ښوونځي ته په یو ځای سره ځو او راځو په یو ټولګي کې درس وایو له ما نه کومه خبره مه پټوه څه خو خامخا شته دا څو ورځې چې دې ګورم ښځي زیات بدل شوی یې نه له ماسره په ورین تندي خبرې کوې نه دې ښوونځي کتابونه په همغه ډول په مینه مینه ګورې .

ما لنډ ځواب ورکړ ورته مې وویل چې اوس ددې خبرو وخت نه دی د ښوونځي ناوخته دی راځه چې ځو ښوونځی ته کله چې ښوونځي ته ورسیدو د روان شناسۍ استاذ په ټولګي کې ولاړ وو دواړو د ننوتو اجازه اوغوښته ټولګي ته چې د ننه شوو زاهد کښیناست زه لا په خپل ځای ناست نه وم چې استاذ وویل حمیده د روان شناسۍ تعریف که راته وکړې. تېره ورځ مې درته د روان شناسۍ تعریف کړی وو. ډیرو شاګردانو راته وکړ خو ډېر مات ګوډ وو .

شاباس ته د روان شناسۍ تعریف وکړه ما چې په ذهن هر څومره زور راوړ یو تعریف مې په کې پیدا کړ خو استاذ راته ځلور تعریفونه کړي وو. ما په لنډو وویل چې روان شناسي هغه علم دی چې د ژوندیو موجوداتو

کردار ، راوش او سلوک تر ځیرنې لاندې نیسي استاذ وویل شاباس یوائې تا وکړای شول چې تعریف په سم ډول سره راته وکړې ته کښېښنه شاباس .
بیا یې زاهد ته وویل چې ته پورته شه ته راته ووایه چې کردار ، راوش او سلوک څه ته وایي؟ زاهد کله لاس سرته پورته کړي سروګروي بیا لاس ښکته کړي کله یوې خوا شي کله بلې خوا زاهد ځواب پیدا نه کړ ، زاهد ته یې وویل ته کښېنه استاذ دې کردار ، راوش او سلوک په اړه ډېرې خبرې وکړې، زما سترګې استاذ کې وې ناست روحاً دلته وم خو روح مې د وړانګې په کور منګولې خخې کړې وې زمونږ د روان شناسی او پښتو معلمان به دې انسان پر زړه ډېر ښه پوهېدل چې څه ډول ستونزه به وه نو د هغې د ستونزې په لور به لاړ .
دهغې په اړه به یې خبرې وکړې نو زه لا د وړانګې په فکرونو کې وم چې راباندې غږ یې کړ حمیده ! څنګه په کردار ، راوش او سلوک باندې خو پوه شوې ؟
خو د استاذ خبرو باندې زه پوه نه شوم، زاهد په ځنګلې سره او خوزولم چې استاذ تاته وایي لکه یو څوک چې اوس له خوبه رابیدار شي سر مې پورته کړ غږ مې کړ چې استاذه ماته وایې، استاذ اوویل چې هو تاته وایم، ما ورته وویل استاذه څه ډول پوښتنه د اوکړه استاذ وویل چې د یوسف او زلیخا کتاب ختم شو خو پرې پوه نه شوې .
ددې خبرې سره ټولو شاګردانو وخندل استاذ لاس پورته کړ شاګردان غلي شول استاذ د روان شناسی نوټ کېښود او په خبرو یې شروع وکړه، زه ډېر هک پک شوم لکه استاذ چې زما په زړه خبر وي او یا چا څه ورته ویلي وي چې حمید په دې ډول کش مکش اخته شوی دی ،استاذ وویل چې څنګه مینان شوې خو به نه یې ؟
ټولو شاګردانو وویل چې نه استاذه له مونږه مین توب څه غواړي ، استاذ خبرې ټولو شاګردانو ته کولې خو په خبرو ، خبرو کې به یې ماته ډېر کتل،استاذ وویل چې ګوری تاسې خو شکر دی سږ کال فارغېږی بیا

که خدای کول کوم پوهنځی لولی تاسو باید دیوې کوچنۍ پېښې په مقابل کې ځانونه تسلیم نه کړی، تاسو باید مقاومت وکړئ ، ترڅو بریالي شی استاذ په خبرو خبرو کې یو مثال راوړ، که یو څوک په یو چا باندې په یو نظر مین شي نو سمدستي هغه ته خپل واک او قدرت ور نکړي هڅه دې وکړي څو مقابل لوری هم معلوم کړې چې هغه هم ستا په شان دی او که یو اځې تا پر هغې زړه بایللی دی شکر دی تاسو ځوانان یی، په همدې سره د ښوونځي زنګ وترنګیده او رخصتي شوه .

دریم څـــپرکی

د جمعې شپه ډېره په سختۍ راباندې تېره شوه د جمعې ورځ وه زاهد وویل چې راځه چې د ستېډیم په لورې لاړ شو هلته به لږه د لوبو ننداره وکړو بیا به راځو.
ما ورته وویل چې ته لاړ شه او زه غواړم چې لږ ارام وکړم بیګاه شپه مې د سرخوږی له امله هیڅ خوب نه دی کړی. زاهد وویل: چې دا څنګه سرخوږی دی هر وخت چې زه درته ووایم چې چکر ته ځو ته راته وایې چې سر مې خوږیږي کله یوه پلمه او کله بله پلمه اخر په تا څه شوي دي او څه درباندې وشول؟
په ډېره عاجزي مې ورته وویل چې زاهده هیله کوم تر دې نور راسره ټینګ نه شی زاهد هم غلی شو او د باندې په نه زړه روان شو زه هم د کوټې په کونج کې په دواړو پښو کښېناستم او سر مې د زنګنو په منځ کې کېښود او له ځانه سره مې ښه ډېر وژړل په ژړا ، ژړا کې مې له خولې دا لنډۍ راووتې .

افسوس ، افسوس ارمان ، ارمان دی
خالي میدان دی سترګې چا ته واړومه
اور د هجران راته بلیږي

قطرې قطرې غوښې د زړه پرې پخومـه

د جنت حورې زما مینې
که حال مې وینې لیونۍ در پسې شومـه

غمه راځه چې غم ونکړې
زړه مې پښتون دی میلمه نه خفه کوینه

! ای پیښاوره بختوره
دخوست پیغلې ، لا مې لنډۍ پوره کړې نه وه چې موبایل ته مې زنګ راغی کله مې چې موبایل ته وکتل د
زاهد د خور وړانګې نمبر وو زړه مې په درزه شو لاسونو مې په رپ رپې شروع وکړه لاسونه مې ډېر سخت
رپېدل ، زړه مې دک ، دک کول موبایل مې اوکې کړ په ماته ګوډه ژبه مې وویل أ ، أ ، أ ، الو ، الو ، د هغې
خوا خوږ غږ راغی بلې حمیده ! وړانګه یم د زاهد خور ما ورته وویل اوه ، ه ، ســـ ، ســـ ، سمه ده و ، ه ومې
پېژندې څـه ، څـه ، څـه څنګه یې وړانګې له خندا شنه شوه چې په دې ژبه دې څه شوي دي سم غږېږه ما
. وویل چې هـ ، هـ ، هسې هیڅ راباندې نه دي شوي
هسې لږ روغ نه وم وړانګې وویل خه زاهد چېرې دی؟
ما ورته وویل چې هغه ستړی یم ته تللی دی لږ وروسته به راشي وړانګې وویل چې یوه پوښتنه کوم ما وویل
یوه نه سل پوښتنې خو اوکړه د وړانګې ژبه بنده بنده کېده داسې یې وویل اغه...اغه ښو ورځې وړاندې مې
چې له ...له ...له تاسره .....خبرې یې بندې شوې ما ورته وویل چې څه له ماسره هغې وویل چې له کومې ورځې
مې له تاسره خبرې کړې له هغې ورځې وروسته مې دا ، دا ، دا زړه داسې بل ډول دی ستا د لیدو په ارمان
خدای شته چې دا خبره په ما داسې ولګېده لکه په خوږ شوي ځای چې ملهم کېږدي.

زه تر ډېره غلی وم نه هغې څه ویلی شول او نه ما ، زړه مې لږ سره کلک غوندې کړ ورته ومې ویل چې وړانګې ګرانې زه هم همداسې یم خو ښه شوه چې تا په خپله راته وویل ما خو زړه نه شو غټولی چې درته مې ټیلیفون کړی وای او یا مې درته ویلي وای وړانګې وویل جانه غوږ شه چې څو لنډۍ درته ووایم .

اول مې فکر درته نه وو
اوس مې د زړه ستنې کړې در پسې دینه   چې نیمه شپه شي را په یاد شې
بیا ترسهاره یاره ویښه ناسته یمه

وروستۍ لنډۍ یې چې وویله نو راته غږ یې کړ جانه ، وجانه ! خبرې مې اورې
ما ورته وویل بلې ګرانې خبرې دې اورم ،هغې وویل سمه ده جانه د اوس لپاره هم دومره خبرې بس وې، بله ورځ به بیا سره غږېږو د خدای په آمان، ما چې خوله خدای په امانۍ ته جوړوله ، هغې مې بیا خبره پرېکړه یوه خبره بله کوم جانه ، ای جانه ! زه ، زه ، زه له تا سره مینه لرم، له همدې ویلو سره یې اړیکه پرې کړه ما هم داسې موبایل غوږ ته نیولی وو په مغزو کې مې د وړانګې خبرې انګازې کولې جانه ، ای جانه ! زه له تا سره مینه لرم .
نن ورځ تر ما زدیګره ډېره ښه را باندې تېره شوه ، د مازدیګر پنځنیمې بجې وې چې زاهد راغی، زه یې چې خوشاله او روغ ولیدم، زاهد هم زیات خوشاله شو را باندې غږ یې کړ حمیده ! لکه چې سرخوږی د ورک شو ، ما ورته وویل چې شکر دی زاهده اوس روغ او جوړ یم، څنګه ستا هم په سټیډیم کې څه ساعت تېر شو کنه ؟ زاهد وویل چې ساعت مې تېر شو خو زړه مې ډېر تنګ دی زړه مې دی چې یو ځلې وطن ته لاړ شم، د وطن د نوم په اورېدو مې زړه پښنو ته لاړ زاهد ته مې وویل چې یو څو ورځې صبر وکړه په ګډه به سره ولاړ شو څو ورځې وروسته هسې هم د ګرمۍ په مناسبت رخصتي ده، زاهد زما د خبرې په اورېدو سره داسې څک غوندې شو و لکه چې په خپلو غوږو یې چې باور نه وي چې دا خبره دې حمید کړې وي.

ځکه زاهد هم ګرم نه وو ، دا څو کاله کېږي چې زه کور ته نه یم تللی، که د ګرمی یا د اختر رخصتي وه یا به کومه بله رخصتي شوه نو زاهد به وطن ته روان وو زه یو ځلې هم نه وم تللی که هرڅومره به زاهد ټینګ شو ، خو زما ځواب به نه وو. نن یې چې زما د خولې د تګ خبره واورېده زیات خوشاله شو زه نه تلم، خو د مجبورۍ ورځې مې نیت وکړ چې خامخا به داځل رخصتۍ کې ځم.

لومړۍ مجبوري مې دا وه چې پیسې راسره نه وې ،بله مجبوري دا وه چې مور ، پلار ، کوچنۍ خور او ورونه مې زیات یادېدل، دریمه مجبورۍ باندې خو تاسو په خپله ښه پوهېږۍ، دریمه مجبوري دا وه چې وړانګه مې ډېره یادېده څلور پنځه ورځې چې تېرې شوې د ګرمۍ په مناسبت رخصتۍ شوې د رخصتیو په دوهمه ورځ مونږ هم ځانونه تیار کړل.

ثلورم څپرکی

سهار وختي د ټل په موټرو کې سپاره شوو ، زه د اینې طرف ته کښېناستم،زما سره په خوا کې زاهد کښېناستو او د زاهد سره پخوا کې یو سپین ږیری وو د زاهد ښه ساعت ورسره تېر وو دواړه چې موټر ته ختلي تراوسه یو هم غلی شوی نه دی کله یو جمه راواخلي او کله بل، زما سترګې د سړک څخه د باندې په ونو کې نښتې وې چې ډېرې په تیزۍ سره رواني وې ،مونږه چې کوچنیان وو کله به چې په موټر کې له یوې خوانه بلې خوا تلو نو مورې به دا فکر کاوه چې ونې رواني دي ناست په موټر کې وم خو د خیال مرغه مې د وړانګې په کور وزرې رپولې، زه ورشم د وړانګې د کور دروازه قرار ، قرار ټک ټک کړم ،یو دوه دقیقې وروسته په خپله وړانګه راووځي بې اختیاره یې له خولې ووځي حمیده ته...... زما ژبه بنده وه خبرې مې نه

شوي کولی، دوره ترډېره يو بل ته ګورو ما به چې سترګې ورپورته کړې هغې به سترګې ټيټې کړې چې هغې به سترګې راجګې کړې نو ما به سترګې ټيټې کړې .
زه ترډېره غلی وم، وروسته مې غلي ورته وويل وړانګې زه دادی اخر هم راغلم
وړانګه هم په ګیله منه لهجه وو ایې ظالمه ! په دې دومره ورځو کې تا یو ځلې هم ماته ټیلیفون ونه کړ ،که زه په رېښتیا درباندې ګرانه وای یو ځل خو به دې فون راته کړی وو. دا ټول دروغ دي ستا په زړه کې زما لپاره ځای نشته ته درواغ وايې ته له ما سره مینه نه کوې د وړانګې خبرې مې په مغزو کې انګازې وکړې، ته دروغ وایې ته له ما سره مینه نه کوې زه لا په همدې فکرونو کې وم چې د موټر بریک هر څه راکډوډ کړل.
د کرمې ایجنسۍ لومړی پټک وو د ملېشا والا موټر ته راپورته شو له یو دوو کسانو یې پوښتنې وکړې د کوم ځای یې وا هلکه ! چېرې روان یې سوال او ځواب وشول ملېشا والا له موټر څخه ښکته شو موټروان ته یې وویل چې حرکت وکړه موټر روان شو.
کله چې د ټل بازار ته ورسېدو ، زاهد وویل چې شکر خدایه ټل ته خو راورسېدو چې اوس زرد بونډرۍ یا سرحد موټر ډک شي او حرکت وکړي، له موټره راښکته شوو د سرحدي موټرو په لور روان شوو ، له ځان سره مو لږه میوه راوخیسته چې په لاره یې اوخورو د سرحد په موټر کې سپاره شوو تور رنګه فلائنګوچ وو . په موټر کې ما او زاهد پخپلو کې خبرې کولې، زاهد وویل چې شکر دی سرحد ته خو چې خدای کول لږه لاره ده ما د هو په دود سر وخوځاوه.
زاهد خبرې کولې خو زه په خبرو نه پوهېدم یوائې مې هو او بلې ویل زاهد چې مخ راواړوه زما سترګې یې پټې ولېدې زاهد غلی شو ، زه ویده نه وم ترډېره په دې فکرونو کې وم چې کله له خیره خوست ته ورسېږم زه به چېرې ځم کور ته خو نه شم تلی ځکه که لاړ هم شم میرانه وروڼه به بیا سترګې رانه باسي چې چېرې تللی وې او څه دې کول ولې په خپله مخه تللی وې زړه به مې کله ویل چې د ماما ګانو کره به لاړ شم او کله به یې ویل چې نه د زاهد دوی کورته لاړ شم .

هلته به وړانګه هم ووينې بيا به مې ويل که هلته لاړ شې هسې نه کومه ستونزه د وړانګې له خوا راته پيدا شي موټر ودرېده او زه يې هم د خيالونو د دنيا څخه دې دنيا ته راوستم او د موټر دروازه خلاصه شوه او يو . يو په نوبت سره ښکته کېده له موټره راښکته شوو د پاکستان ملېشې مو تلاشي واخيسته

د پاکستان او افغانستان په ګډه پوله کې لس دقيقې په پښو مزل وکړ کله چې د افغانستان سرحدي پوليسو تاڼې ته راورسېدو تلاشي وشوه يو څو نفر يې ودرول چې په هغوي کې زه او زاهد هم شامل وو له دوي پوښتنې وشوې لږې سره ستړې کړل، وروسته زما او د زاهد نوبت راورسېد ، پوليسو وويل چې . تاسې څوک ياست له کومه ځايه راغلی او چېرې روان ياست

ما ورته وويل چې متعلمين يو له پېښاوره راغلو خوست ولايت ته روان يو يو .. پوليسو نور څه ونه . ويل.رخصت يې کړو

کله چې خوست بازار ته راورسيدو ، زاهد وويل چې ډېر سره ټينګېږو نه دواړه به زمونږ کره ځو له هغې وروسته به بيا خپل کور ته ځې ما هم ورسره او منله د زاهد د کور ته چې راورسېدو د غرمې دولس بجې وې د کور دروازه بنده وه ټکنده غرمه وه، زاهد دروازه ټک ټک کړه، د لږ ځنډ وروسته دروازه د زاهد مور . رحمت بې بې ببرته کړه. کله يې چې په ما او زاهد سترګې ولږېدې په سترګو کې يې اوښکې راغلې لومړې يې زه ښه ښکل کړم، او له هغې وروسته يې زاهد په دواړو مخو ښکل کړ او کور ته دننه شوو ، کله چې کور ته د ننه شوو د وړانګې کوچنۍ خور چې د وړانګې نه يو کال کوچنۍ وه سيمه مې مخې ته راغله، ستړې مشې يې راکړه او بيرته زر د نغرې په لورې لاړه، په کوټه کې کښېناستو د شمسيې د برق څخه يې کوچنۍ پکه چلند کړه. هغه يې ما او زاهد ته مخامخ کړه، دزهد مور مې مخې ته لکه کوچنۍ ماشومه . کښېناسته

زاهد د قضايې حاجت لپاره د باندې لاړو ، زه ډېر په سوچونو او خيالونو کې ناست وم ،چې وړانګه ولې ستړې مشې ته رانغله وړانګه په کور کې نشته، که ستړې مه شې ته ولې نه راځې، ايا وړانګې له مانه زړه

بد دی، ایا وړانګه زما سره مینه نه کوي ، که کوي یې بیا تراوسه سترړي مشي ته ولې رانغله، خدای خبر چې دوړانګې مور به څومره خبرې راته کړې وي ،خو زه د وړانګې مور په یوې خبرې هم پوه نشوم ، دوړانګې مور په لاس وخوځولم .

حمیده ! په کوم خوا تللی یې، زما خبرې دې لکه چې وانه وربدې، ما یو دم ټکان وخوړ ورته ومې ویل چې یوې خوا هم نه یم تللی خو سر مې لړغوندې دروند دی ډیر وخت کېږي چې په موټر کې مې سفر نه دی کړی.

هغې پوښتنه بیا تکرار کړه چې کور ته ولې نه راتلې، دا دومره وخت چیرې وې زاهد زوی به راته ویل چې له ما سره په یوه کوټه کې درس وایي،

له ماسره دی ،خو ما به نه منله میرانه وروڼه دې د مور سترګې راباسي ،هر وخت پېغورونه ورکوي چې له دا ډول زوی نه خو ستا لپاره مرګ ښه وو ، مور د یو اځې په سرو سترګو ژاړي هیڅ نه وایي ربښتیا ،ربښتیا ووایه چېرته تللی وې، ما ورته وویل مورې په دې کې د دروغ ضرورت څه دی چې زه دروغ وایم دلته مې وروڼو سبق ته نه پرېښودم د مجبورې ورځې په پټه پیښاور ته لاړم .

هلته مې سبق ویل پیل کړل، زه اوس هم نه راتلم خو پیسې راسره ختمې شوې مجبور وم چې راغلم ،مونږ لا په خبرو بوخت وو چې وړانګه او سیمه کوټې رادننه شوې، دواړه په داسې ډول کوټې ته رادننه شوې چې سیمه مخکې او وړانګه یې تر شا راروانه وه ما ګومان وکړ چې وړانګه له ما شرمیږي ځکه کوټې ته نه راتله اوس چې راغله هم د سیمه شاته غلې غلې راروانه وه .

سترړي مشي یې چې راکړه او د باندې ډېره تېزه لاړه لکه چا چې پسې اخیستې وي، سیما د مور په څنګ کې کښېناسته او ویل چې وړانګه نه راتله، شرمېده ما ته یې وویل چې تا خو هسې هم لاس ورکړی ته راته مخکې

شه زه به وروسته درپسې ځم، وچ په زور مې سترړي مشي ته راوسته مور یې وویل چې وړانګه همداسې حیاناکه ده شرمیږي.

تر ډېره موږ په خبرو بوخت وو چي زاهد هم راغی وړانګې له نغري نه غږ کړ سیما ، وه سیما ،ډوډۍ تیاره ده لاسونو ته اوبه ور واچوه لاسونه مو او وینځل ډوډۍ وړانګې تیاره کړه کله یې چې ډوډۍ راوړه زه او زاهد ډوډۍ ته کښېناستو ، دوړانګې مور وویل چې تاسو ډوډۍ اوخورئ مونږ همدا اوس ډوډۍ اوخوړه دا ځل وړانګې هم لږ جرات پیدا کړی وو . د مور سره په څنګ کې کښېناسته ما به چې سترګې ورپورته کړې . سترګې یې په ما کې ګنډلې وې

سترګې به یې ښکته کړې، دوه درې ځلې دا لوبه تکرار شوه په خلورم ځل مې چې سترګې ورپورته کړې . هغې ګڅه سترګه ووهله (سترګک) یې وواهه او له ځانه سره غلې موسکۍ شوه او د باندې لاړه

مونږ چې ډوډۍ اوخواړه حجرې ته د استراحت لپاره لاړو حجرې ته چې راغلو تیار ځایونه اچول شوي وو ، دواړه اوږده وغزیدو زاهد باندې خو دومره زر د خوب خپسه کښېناسته چې ما لا سترګې هم نه وې پټې . کړي

. زه په سوچونو ، سوچونو کې وم چې خوب راباندې غلبه کړېوه او ویده شوی وم

خوب مې لیده چې د حجرې په لویه دروازه غلې وړانګه رادننه شي، زه په حجره کې مخ په قبله ناست وم وړانګه غلې، غلې په قراره، قراره راروانه وي، زما سترګې په دواړو لاسونو پټې کړي زه لومړی وایم زاهد یې، وړانګه مې سترګې راباندې ټینګې کړي، د سترګو د ټینګولو نه یې مقصد دا وي چې ګني زاهد نه یم، زه بیا وایم چې سیمه یې، هغه بیا سترګې راباندې ټینګې کړي ،دا ځل ما لاسونه پورته کړل د وړانګې . لاسونه مې په لاس کې ونیول په قراره مې وویل چې وړانګه یې

د وړانګې د نوم په اوریدو سره، وړانګه زما سترګې خوشي کړي، راته ووایي چې زما نه په تا هغوي ډېر ګران دي اول دې وویل چې زاهد یې بیا دې وویل چې سیما یې او بیا خو نور نو مونه واخیستل زما نوم دې ترټولو وروسته واخیستو وړانګه مرا اوره روانه شي زه ورباندې غږ وکړم وړانګې ای وړانګې ! زما خبره خو واوره ای ، ای ! ! په همدې سره زه غواړم چې پاڅم خو چې کله مې د پاڅیدلو کوشش وکړ چې پاڅېږم

سترګې مې وغړولې ای خوا دیخوا مې وکتل پوه شوم چې د زاهد دوي په حجره کې یم ،بیا په خپل ځای ځملاستم هر څومره سترګې مې چې پټې کړې چې ویده شم یو ځل بیا وړانګه ووینم خو خوب وتښتیده . زه پاڅیدم د حجرې په برنډه کې یوه پیپه همداشان په خوا کې ورسره یو بدنۍ (لوټه) ایښودل شوې وه اودس مې وکړ بیرته حجرې ته را دننه شوم، زاهد پاڅیدلی وو سترګو کې یې سوک واهه راته یې وویل چې څنګه خوب دې وکړ ؟ما وویل چې ډیر ښکلی خوب مې وکړ، کله مو چې اودسونه او لمانځونه وکړل، زاهد وویل چې څنګه کورته به دې زړه نه کیږي؟ ما ورته وویل چې زه هیڅکله کورته نه ځم زه تؤله رخصتي همدلته تیروم .

زاهد هک حیران شو، ویې پوښتل چې خبره څه ده ولې کورته نه ځې؟ ما د الف نه تر یاء پورې ټوله خبره ورته بیان کړه. زاهد لږ خفه هم شو، راته یې وویل خه ځکه دې د څو ورځې د پیشمني غوندې مخ نیولی لکه یو څوک چې په زوره پیشمني ته راپاڅوي .

دې خبرې سره ما لږ وخندل زاهد وویل: خانده مه ،تا دومره لویه خبره له مانه پټه کړېده ،زه کوم پردی نه یم ما به دې وروره نه هم ځان ته نږدې ګڼې ما ورته وویل زاهده تېر هېر باقي خیر زاهد وویل څنګه تېر هېر باقي خیر،تا ما ته دومره څه په دومره وخت کې ونه ویل چې زه له کوره په پټه راغلی یم پیسې راسره ختمې دي ما او زاهد په خپلو کې ډېرې خبرې وکړې زاهد وویل چې زه به سبا ورځ لاړ شم مور به دې راولم د مور سره به د نږدې نه ووینې .

پنځم څپرکی

سبا سهار زاهد زمونږ کور ته لاړو زه د زاهد دې په کور کې ببل پاتې شوم ،دوړانګې مور ته مې وویل چې زه به دې باندې حجرې ته لاړ شم، هغې هم راسره اومنله دوړانګې مور تر ډېره راسره ناسته وه ډېرې خبرې يې راسره وکړې ،کله چې پاڅېده راته يې وويل چې حميده زه به کور ته لاړه شم. غوا ګانو ته به شوتله او وابنه وکړم ،تاته به مې وړانګه لورکۍ چای راوړي تر هغې به زاهد بيرته راشي، ما ورته وويل سمه ده، کله چېدوړانګې مور پاڅېده له هغې خوا وړانګه چاینک او پتنوس په لاس راروانه وه ،

دوړانګې مور راغږ کړ حميده دا دی وړانګې لورکۍ مې چای راوړې، وړانګه حجرې ته رادننه شوه او مور يې کور ته لاړه يوا ځې زه او وړانګه وو ما او وړانګې ترډېره خبرې نه کولې لکه څنګه چې له مانه د خبرو لوری او پلو ورک وو چې

خبرې له کومه راپیل کړم، زما په شان وړانګه هم وه، زمونږه دا خاموشي وړانګې د پیالې په ډکولو سره ماته کړه، لومړی پیاله يې د ځان مخې ته کېښوده بله پیاله يې راواخیسته کله يې چې ډکوله راته يې وويل جانه بوره په کې واچوم کنه ؟

د جان د نوم په اورېدو سره زيات خوشاله شوم د جان غږ مې په لومړي ځل زيات خوښ شوی وو چې کله يې په موبايل کې خبرې راسره کولې، کله يې چې اړيکه پريکوله راته يې وويل جانه ای جانه ! زه له تاسره مينه لرم دا ځل د جان غږ په ما دومره خوږ ولګېده چې څه درته ووايم، ما ورته وويل ګراني خوښه دې خپله که بوره په کې اچوې يانه، وړانګې په پياله کې بوره واچوله، وړانګې وويل جانه څومره رخصتۍ يې درکړې ؟
ما ورته وويل شل ورځې رخصتي لرو،

له هغې وروسته به له خيره ځو ، وړانګې وويل ته به له خيره ځې ما چاته پرېږدې ،ما ورته وويل اول خدای ته ،بيا هغه چا ته چې له چا سره مخکې اوسېدې، د وړانګې په سترګو کې اوښکې راغلې په ژړا يې وويل جانه زه ، زه بغير له تانه يوه شيبه هم ژوند نه شم کولی ته زما ژوند يې، ته زما مينه،ته زما روح يې خو ګوره ګرانه !

هسې نه چې د پېښور د نجونو په ليدو زه له تانه هيره شم ،ما له ياده ونه باسې ما ورته وويل ورانګې ګرانې
يا خو لس پنځلس ورځې پاتې دي دومره زر خو نه ځم ،هغې وويل چې زه هم پوهيږم چې لس پنځلس ورځې
پاتې دي که مې پلار يا مشر ورور راغی هغه مې بيا داسې په آزاده نه پرېږدي چې په يو اځې توګه له تا سره
کښېنم پلار مې درې ورځې کيږي چې کابل ته تللی ،مشر ورور مې په حکومت کې دنده ترسره کوي ،ورور
. خو مې هسې هم په شپو شپو نه راځي
خدای مې دې پلار هم تر هغې رامه ولې ترڅو چې ستا سو رخصتی نه وي پوره ،ورانګه پاڅېده چاينک
پيالې يې ټولې کړې څنګ ته يې کېښودې يو ځلې يې منډه کړه د حجرې نه يې سر بهر کړ ايخوا ديخوا يې
سترګې واړولې، زر بېرته زما خواته راغله مخامخ په دواړو پښو کښېناسته ،زما لاس يې واخيست په
خپل سر يې کېښود ،ويې ويل جانه ستا دې زما په سر قسم وي چې مې هېره نه کړې،
زه لکه بت داسې ناست وم يو اځې مې د ورانګې په سترګو کې سترګې ګنډلې وې، ريښتيا چې ورانګه وه
ورانګې ته خدای بيل صورت ورکړی وو ، کله چې پاڅېده ما له سره تر پښو ورته وکتل، له ځان سره مې
غلې وويل چې ماشاء الله په خپلو سترګو وويېدم هسې نه چې له نظر يې کړې که څه هم زما نظر نه لږېده خو
. بيا مې هم وويل چې ماشاء الله
ورانګې چاينک او پيالې واخيستې له دروازې چې بهر کېده يو ځلې يې بيا سترګې راواړولې له ځان سره
غلې موسکۍ شوه او لاړه، د مازديګر غلور بجې وې چې زاهد راغی راته يې وويل چې مور دې اوس راتله
خو د ورور په ټينګار پاتې شوه، ورور د ويل چې يو څو ورځې وروسته به درشو کومه پلمه به جوړه کړو .زه
مور کوچنۍ خور درې واړه به درشو ما ورته وويل چې دا خو ډېره ښه شوه چې مور کوچنۍ خور او ورور
. ووينم

شپږم څپرکی

دا دري ورځې ډېرې په سختۍ راباندې تېرې شوې دقيقه په دقيقه به مې ساعت ته کتل چې اوس به مې
مور راځي اوس به راځي، له بله پلوه دا دري ورځې مې وړانګه هم نه وه ليدلې، که د غرمې يا د ماخستن
ډوډۍ وخت به شو زاهد به راته وويل چې راځه ډوډۍ به کور کې اوخورو، بيا به حجرې ته راشو، ما به
ورته وويل چې نه همدلته ښه يم ،کور ته ځکه نه تلم، ما به دا فکر کاوه چې په ما ټوله کورنۍ خبره ده چې زه
له وړانګې سره مينه کوم،
سرې ته ځان داسې معلومېږي چې ټول راباندې خبر دي، ټول ماته ګوري، په همدې وجه به زه کور ته د
ډوډۍ خوراک لپاره نه تلم، په څلورم سهار مې مور کوچنۍ خور او وړور راغلل، مور او خور مې کور ته
تللي وو، وړور مې سمدستي حجرې ته راغلو، کله يې چې په ما سترګې ولږېدې، غږ يې کړ حميده !
حميده !دواړه يو بل ته ور تر غاړې وتو ،تر ډېره مې وړور په غېږ کې نيولی وو په ژړا ، ژړا کې يې راته
وويل ولې حميده،دومره، دومره خو به دې زه خبر کړی واي چې پېښاور ته په زده کړو پسې ځم !ولی ؟
ولی؟اخيرولې؟
داسې خو څوک نه کوي ،مونږ خو مره ايخوا ديخوا پوښتنې درپسې وکړې، مور او کوچنۍ خور خو دومره
خفه وې چې داسې ورځ به نه وه چې دوی به سترګې سرې نه وې اچولې،
وړور مې اوس لږ ارام غوندې ښکاريده، د زاهد سترګو کې هم اوښکې راغلی وې ،خو زاهد ماته په برګو
برګو کتل شايد چې غصه ورغلې وي، ما دا ګمان وکړ چې ويل به يې تا که مور او پلار وروڼه نه شول
خبرولی ما ته خو به دې دومره ويلي واي ، اوس به دې نه مور دومره خفه وه او نه وروڼه، زاهد وويل راځئ
کور ته هلته به دې مور او خور انتظار کوي،

زه چې کور ته د ننه شوم، مور مې ولیده، بې اختیاره یې له خولې غږ راغی حمیده ،زما حمیده زویه !زه یې په غیږ کې ونیوم ،تر ډېره یې په غیږ کې نیولی وم ،په مخ او تندي ښه ښکل کړم لږه به غلې شوه، بیا به یې په ژړا پیل وکړ زما حمیده زویه !ما په ناز، ناز رالوي کړیه زویه !ولې دې له ځانه د انځر ګل جوړ کړی دی ،ولی دې کور راته خوشی کړ،

زه دې یوا ځې پیغورونو ته پرېښودم، ما هم سر د مور په سینه ایښی وو د مور سینه مې په اوښکو لنده او خشته اچولې وه کله چې د مورله غیږې خلاص شوم ،کوچنۍ خور بې اختیاره غیږې ته راولوېده، د خور په سر لاس راتېر کړ ورته مې وویل خورې اوس خو دلته یم اوس ولې ژاړې؟ مور تر ډېره یو بل سره خبرې کولې، ما ورته ټوله کیسه د خوست نه د ټک پیښور ته او هلته ځان په ښوونځي کې شاملول د زاهد سره اوښتل له سره تر پایه ټوله ورته وکړه ،

مور مې هم کیسه راته وکړه چې مونږ په تاپسې ډېر خفه وو، ستا په سر زه څومره راټل کېدم هر چا به له مانه سترګې باسلې چې زوی د نازولو اوس یې ګوره چې دومره به درته وکړي چې په ریبلو به یې سترپ شي ،مور مې نن ډېره خوشاله وه څنګه چې مور ته پېغورونه ورکول کېدل چې زوی دې په لوپرۍ پسې تللی هغسې نه وه زه یې یو متعلم ولیدم ، زه یې یو زده کوونکی ولیدم ،ما او مور چې خبرې کولې وړانګه هم ولاړه وه دا درې څلور ورځې کېږي چې مې وړانګه نه وه لیدلې زما او د مور د کیسې په اورېدو د وړانګې په سترګو کې څو ، څو ځله اوښکې راغلې، بیا به یې پاکې کړې نن مې د مور په راتګ سره وړانګه یو ځل بیا ولیده ،

تر ډېره یې په سترګو کې ګیله کوله چې د ډوډۍ د خوراک لپاره ولې کور ته نه راځې، زه او وړانګه په سترګو ، سترګو کې سره پوه شو، وروړ خو مې په همغه ورځ کور ته لاړو مور او کوچنۍ خور مې تراوسه همدلته وو، په پنځمه ورځ مې وروړ بېرته راغی زه زاهد او څو نور ملګري سره ناست وو، چې وروړ مې حجرې ته را داخل شو، له سلام او سترې مشي څخه وروسته یې زه د باندې اوغوښتم د باندې چې لاړم

ورور مې يو څو روپۍ راکړې ډېرې خبرې او ډېر نصيحتونه يې راته اوکړل په خپلو خبرو کې به کله کله په ژړا هم شو ورور مې د خبرو په پای کې وويل: چې زه راغلی يم چې مور او خور مې بوځم هسې نه چې په کور کې را باندې شکمن شي تر مازديګره ورځ ډېره ښه وه خو کله مې چې ورور او کوچنۍ خور ته رخصت ورکړ د دواړو له سترګو نه بې اختياره اوښکې راغلې، زما هم زړه ډک ، ډک کېده ورور ته ورتر غاړې وتم، تر ډېره مو يو او بل په زړونو پورې ټينګ نيولي وو ،

کوچنۍ خور مې پر دواړه مخه ښکل کړه، بيا ئې د مور رخصت مې پاتې وو مورمې تر او سه له کوره نه وه راوتلې يو ځل مې له ځانه سره وويل چې له موره پټ شه ،بيا مې له ځان سره وويل چې مرګی لنډ دی خدای خبر بيا چې راځم مور به مې مړه وي که ژوندی، يا کيدای شي له موره زه مخکې شم مرګی زوړ او ځوان نه ګوري ،کيدای شي چې پيښور ته ځم په لاره کې موټر راپسې ټکر شي ،زه لا په همدې فکرونو او سوچونو کې وم چې د دروازې غږ پورته شو ،کله مې چې سترګې پورته کړې دزاهد موراو دواړه خويندې يې په دروازه کې ولاړې وې مور مې راوړاندې شوه راته يې وويل چې زويه زړه خو مې نه کيږي خو څه وکړم ، مجبوره يم چې لاړه شم کني ، کني

مور مې په ژړا شوه کني ،زه به تر هغې همدلته واي، ترڅو چې ستا رخصتي پوره شوي نه واي مور مې چې کله رخصت راځيني اخيست ،راته يې وويل زويه په خير سره لاړ شې په خير سره بيرته راشې ،کله چې بيرته راځې له پوهنتونه فارغ وې زه به څومره خوشاله شم چې دادی زوی مې له پوهنتونه فارغ شو په کور کې به په جګو سترګو ګرځم وايم به چې تاسو خو ماته ويل چې زوي د په لوپرۍ پسې تللی کله چې راځي دومره به يې درته کرلي وي چې په ريبلو به يې ستړې شې،

کله چې مور رخصت راځيني واخيست دا لنډۍ يې راته وويلې

!! ارمان ، ارمان تيره ساعته

راستون به نشي که ملنګ در پسې شـــمه

بیلتونه ښیرې به درته نکړم
واړه دې مړه شه لوی دې او غواړه خیرونه

بیلتونه څومره زوره ور یې
چې پښتانه دې لړا و بر ویشلي دینه

حمیده ستا په بیلتانه کې
په کلیو ګرځم څمکه ځای نه راکوینه

مور مې چې لنډۍ ویلې له هرې لنډۍ سره به یې وړې ، وړې سلګۍ له خولې راتلې په ولاړو کسانو کې یو هم بې ژړا پاتې نه شو ، ډېره سخته شیبه وه د مور ، وررور او کوچنۍ خور څخه جدایي دوی مې رخصت کړل او لاړل ،
شپې او ورځې تېرېدې وړانګې سره مې اوس مینه دومره زیاته شوې وه چې زړه مې په مرګې هم نه غوښتل چې له هغې څخه جدا شي ،د ورځو په تېرېدو سره هغه شپه هم راغله چې د هغې شپې پر سبا زه د وړانګې او وړانګه به زما له سترګو پناه شي، د شپې اته بجې وې، زه او زاهد په حجره کې سره ناست وو د زاهد موبایل ته زنګ راغی، له سلام او جوړ تازه څخه وروسته یې زاهد ته وویل چې کولی شې زمونږه حجرې ته راشې ګپ شپ به اوولو سبا سهار به وختي د خپل کور په لوري ځې ،زاهد هم ورسره اومنله زاهد ماته هم ټینګ شو چې ته هم راسره لاړ شه خو ما ونه منله ،زاهد چې کله تلو راته یې وویل چې د ډوډۍ خوراک لپاره بیا کور ته لاړ شه ،
ما ورته وویل چې سمه ده، ته ورځه زما غم مه کوه ،زاهد لاړو زه په حجره کې یوا ځې پاتې شوم ،د ماخستن اته نیمې بجې وې چې وړانګې ډوډۍ راوړه، د نورو شپو به چې وړانګې ډوډۍ راوړه او غږ به یې وکړ چې

زاهده ! زاهده وروره ! ډوډۍ مې راوړه، زاهد به دروازې ته ورغی ،او ډوډۍ به يې د وړانګې له لاسه واخيسته ،خو نن شپه چې وړانګې ډوډۍ راوړه د حجرې د دروازې مخې ته يې يواځې زما چپلکې وليدې ،بې له دې چې غږ وکړي په بيړه راغله ،

په يو لاس کې يې پتنوس ،په بل لاس کې ورسره د پيو جام وو او په تخرګ کې يې د ډوډۍ دسترخوان وو ، کله يې چې ډوډۍ او دسترخوان کېښودل ،راته يې وويل چې زاهد چيرې دی؟ ما ورته وويل چې هغه دې ګونډيانو کره تللی شپه يې همغلته ده سبا سهار راځي ،وړانګې ايخوا ديخوا وکتل په بيړه يې وويل شکر خدايه چې تللی، زه د شپې په لس نيمو بجو راځم چې د حجرې لويه دروازه بنده نه کړې، ما ورته وويل چې سمه ده،

خو ګوره چې راځې ډېر خيال به ساتې هسې نه چې زاهد هلته شپه کول خوښ نه شي او د شپې رانشي، وړانګې وويل چې سمه ده، وړانګه لاړه ما ډوډۍ ځانته ګوښې او خوړه ،د ډوډۍ خوړلو څخه وروسته اودس او لمونځ مې وکړ په حجره کې کېښناستم د ځان سره مې ډېر سوالونه وکړل چې خدايه زاهد خو را مه ولې ،زه په انتظار ناستوم چې د يوې دقيقې څخه راته يو ساعت ،او د يو ساعت څخه راته پوره ورځ جوړه وه ،

ما ويل چې کله به لس نيمې بجې کيږي، زما د ساعت ستن لا سمه لس بجو ته نه وه نږدې شوې چې د حجرې د دروازې اواز مې تر غوږو شو زړه مې ډېر خفه شو ما ويل که زاهد راغی، ځکه چې ما ويل چې وړانګه په لس نيمو بجو راځي لا خو اوس لس بجې هم نه دي، يو دوه ملېه د انتظار څخه وروسته وړانګه د حجرې کوټې ته راد ننه شوه ،چپلکې يې په لاس کې نيولي وې، دروازه يې بنده کړه چپلکې يې د دروازې خواته کېښودې،

ما ورته وويل چې څنګه دومره وخته راغلې تاخو لس نيمې بجې ښودلې وې، وړانګې وويل چې نور مې انتظار نه شو کولی، ما ورته وويل چې ماته هم د يو ملېږ څخه پوره يو ساعت جوړ شوی وو ريښتيا چې

انتظار ډیر سخت وي ، ما او وړانګې ډېرې خبرې وکړې وړانګې د خبرو لومړی شروع د ګیلو نه وه چې ماته يې وویل چې ظالمه ستا زړه د غوښې دی او که د کوم بل شي څخه جوړ دی؟ ما ورته وویل چې ولې؟
وړانګې وویل په دومره شپو کې یو ځلې کورته رانغلې یوه ورځ خو به دې ډوډی خوراک ته زما لپاره هم کورته راغلی واي ،
ما ورته وویل وړانګې د پښتنو وطن دی هسې نه چې زما او ستا په مینه څوک خبر شي خدای دې نه کړي داسې نه چې تا ته بیا کوم مشکل پیدا شي، وړانګې وویل چې جانه تر کومه به زما او ستا مینه پټه وي چې خبریږي خبر دې شي، نور به څه مشکل راته جوړ شي وبه مې وژني نور به څه وکړي جانه ستا په مینه کې چې مړه شم هم نه یم مړه، ما ورته وویل چې وړانګې خدای دې هیڅکله هم داسې ورځ رانه ولي چې ته مړه وې او زه ژوندی، زه او وړانګه لا په خبرو بوخت وو چې د حجرې د دروازې ګړب شو، زما د وړانګې وار پار خطا شو،
په حجره کې د ننه یو کټ اېښودل شوی وو چې په هغې کې بسترې سپنجونه کېښودل شوي ول وړانګې ته مې وویل چې بیړه کوه د کټ لاندې پټه شه ،وړانګې هم وار خطا نه کړ سمدستي د کټ لاندې پټه شوه ساه يې ډوبه ، ډوبه کېده په کټ باندې ریجایي هواره وه ،وړانګې چې هر څومره کوښښ وکړ چې ریجایي لږه ځمکې ته را کش کړي خو وس يې ونه رسېده، ځکه چې په کټ کې زیاتې بسترې اېښودل شوي وې زه هم ورغلم وړانګه د کټ لاندې وه ریجایي ته يې زور ورکاوه ،
ما له پاسه بالاخره ریجایي مو لږه ځمکې ته راکش کړه، زه په کونج کې غلی کښیناستم لکه سوالګر وړانګې یو ځل بیا د کټ لاندې څخه غلی سر رابهر کړ په بیړه يې خپلې چپلکې راوخیستې او سر يې بیرته د کټ لاندې کړ ،نوره د کټ لاندې وړانګه هم ستړې شوې وه زړه يې خولې ته راغلی وو له یوې خوا ډار وو له بلې خوا د کټ لاندې وه زړه يې ډیر خفه وو ماته يې په ورور راغږ کړ چې څوک دي ما ورته وویل تراوسه خو څوک نشته پته يې نه لږي،

صبر وکړه چې زه یې اوګورم چې دا څوک دی او څنګه وځنډیده ، کله چې د باندې ووتم د لوېې دروازې په خوا کې سپی ولاړ دی سپی کله یوې خوا شي او کله بلې خوا خو تلی نه شي ، ما له ځانه سره وویل کیدای شي د باندې څوک ولاړ وي د سپې له ډاره به حجرې ته راتلی نه شي ، خو چې کله ښه ورته زیر شوم د سپي په غاړه کې ځنځیر وو هغه ځنځیر یې په وره کې کلک نښتی وو ،خدای شته چې ښه غصه هم راغله غلی ورغلم د سپي ځنځیر مې له دروازې څخه خلاص کړ ، سپی هم دومره تیز لاړ لکه د جیل څخه چې خلاص شوی وي ، دروازه مې بنده کړه ما ویل که زاهد را هم شي دروازه چې بنده ووینې کیدای شي چې بیرته خپلو ملګرو ته ورشي

د حجرې په لورې چې راغلم حجرې ته دننه شوم وړانګه لا همغسې د کټ لاندې پټه وه ورو یې د کټ ریجایي پورته کړه راته یې وویل چې څوک دي؟ ما ورته په خوله لاس کیښود غلي مې ورته وویل چې د باندې زاهد دی ، زر یې ریجایي پرېښوده راته یې وویل چې ته خو دلته مه اودرېږه اوس مې په خپله ورباندې وینې ،ما په وړانګه باندې هسې ټوکه کوله د باندې خو هیڅوک هم نه وو ځکه دروازه چې ګړیدله هغه د سپي د ځنځیر له امله ګړیدله ،

زه غلی په دواړو پښو کښېناستم د کټ نه مې ریجایي پورته کړه وړانګه غزیدلې پښې پرته وه په سر یې لاس ایښې وو زړه یې دګ ، دګ کول ما غلی لاس د هغې لاس ته وروړ مخ یې راواړوه ورته مې وویل چې راووځه ، هغې ډیر په قراره وویل چې زاهد څه شو ما ورته وویل چې ته راووځه خدای به هرڅه اسانه کړي ،کله چې د باندې راووته ورته مې ټوله کیسه وکړه وړانګه له خندا شنه شوه راته یې وویل چې ظالمه اول به دې ویلي وای په ما خو د قیامت تېر کړ ،

وړانګه چې په ګلابي شونډو یې موسکه خوره وه زما په لورې راغله په قراره یې څپېړه زما مخ ته راکړه راته یې وویل چې لوي ظالم یې داسې هم څوک کوي ،شپه سبا کېدو ته نږدې وه مونږ ډېرې خبرې وکړې ښه

زړونه مو سره تش کړل،وړانګې راته یو د سمال یوه ګتې یو قلم راکړ ما هم کوم شیان چې په پېښاور کې د وړانګې په نامه اخیستي وو هغه شیان مې ټول ورکړل،
وړانګې چې له ما څخه رخصت واخیست په دروازه کې یې مخ بیرته راستون کړ په ژړا کې یې راته وویل جانه خدای خبر چې بیا داسې زر سره ووينو ،خو ګوره جانه چې هېره مې نه کړې زه به د ستا په نوم ژوند تیروم زه به ستا یم بغیر له تانه به زما د خاوند په نوم څوک یاد نشي که د له یاده ویېستم هېره دې کړم هغه سندرې دې اوریدلې چې وایي،

! یاره په ماګرانه که ستا نه شومه

ځان به کړم ذرې د ځان به نه شـــمه

ته زما د مینې پروا مه کوه او مه کوه

ستا په محبت به قربان زه شمه -

ځان به کړم ذرې د ځان به نه شـــمه

وړانګه کور ته لاړه زه د باندې راووتم، د لمانځه لپاره مې اودس وکړ ، د سهار لمونځ مې چې وکړ کور ته لاړم تر اوسه پورې ما زړه نه وو کړی چې په یو اځې توګه د زه وړانګې کور ته داخل شم، دا زما لومړی ځل وو ،کله چې انګړ ته ورسېدم دوړانګې مور،راباندې غږ کړ ، حمیده زویه ښه ده چې په خپله راغلې، کنې ما وړانګه درلېږله چې درته ووایي چې د چای څښلو لپاره کور ته راشه، ما وویل خیر اوسېدو وړانګې مورې، دوړانګې مور راته وویل ته کوټې ته درځه ما ته غږکه لږه پاتې ده هغه زکوم زه هم درځم ،کله چې کوټې ته لاړم د کوټې په کونج کې وړانګه غلې ناسته وه ،
سر یې د دواړو ځنګنو په منځ کې ایښی وو ، زما په ورتګ هیڅ خبره هم نه شوه، زه کښېناستم په قراره ټوخې مې وکړ ،وړانګې سر راپورته کړ په سپینو ګلابي اننګیو یې د اوښکو څاڅکي داسې ښکاریدل لکه د ګلاب په پاڼو چې شبنم پروت وي، ما ته سمدستي هغه بیتونه راپه یاد شول چې :

د چنار غوندې شباب لري جنانه | ښکلی مخ لکه افتاب لري جـــنانه
شنه خالونه د شبنم غوندې پرې ښکاري | انانګي لکه ګلاب لري جنانه
حمیدي په کې سبق د مینې وایي | ښکلی مخ لکه کتاب لري
. جــــنانه

د ورانګې مخ راته د دنیا پرمخ له هر څه ښائسته ؤ، ورانګه یې نوم وو ریښتیا چې ورانګه وه، ورته ومې ویل چې ورانګې ولې ژاړې خیر خو دی څه درباندې شوي دي؟ ورانګې ځواب راکړ جانه پخپله ښه پوهېږې پوښتنې ته څه ضرورت دی، ما ورته وویل چې ورانګې زه پوهېږم چې زما بیلتون ستا لپاره ډېر سخت دی، خو دنیا په امید خوږې کېږي زه دا امید لرم چې ته به زما وې، زه به بېرته راځم او تا به په سره ډولۍ کې کورته وړم،

ورانګې یو سوړ اسویلی وکړ، او وویل چې جانه یا دې راغلی نه واې یا چې راغلې دا سې زر دې نه تلی ،موږ لا خبرې کولې چې د ورانګې مور راغله ورانګې ځان سره راټول کړ پلاتۍ یې ووهلې ،موږ لا چای څښلو ته ناست وو چې زاهد راغی ،په ورانګه یې غږ کړچې زما او د حمید جامې او بکسونه برابر کړې، د زاهد دې خبرې سخت زور راکړ خدای خبر چې ورانګې ته به یې څومره زور ورکړی وي چې په خپل لاس ورته بکسونه او جامې تیاروم او حمید به نن بیلتون رانه د پیښاور په لور وړي،

کله مو چې چای وڅښلو زاهد غږ کړ ورانګې وه ورانګې څنګه جامې او بکسونه دې تیار کړل کنه؟ ورانګې په قراره وویل چې هر څه تیار دي، موږ هم بسم الله کړه ما او زاهد له ترور او سیما څخه رخصت راوخیست، ورانګه نه معلومېده ډیر په خفه او په نه زړه د ورانګې له کوره روان شوو، زاهد ډېر تیز روان وو ،ما چې هر څومره کوښښ وکړ چې ځان په زاهد پسې ورسوم خو ونه توانیدم ،یو ځلې مې شا ته مخ واړاوه نه ګورم چې د کور په وړه دروازه کې ورانګه ولاړه ده،

ما چې څنګه مخ واړاوه هغې راته لاس پورته کړ زړه مې نور هم راډک شو ښنو مې دا اجازه نه راکوله چې نور وړاندې لاړ شم ،خو مجبور وم زاهد څو واري راباندې غږ کړ حمیده ښنو ته دې لږ زور ورکړه ناوخته کیږي، کله چې پاخه سړک ته ورسېدو په موټر کې کښېناستو د وړانګې کلي ته مې مخ راواړوه موټر حرکت وکړ او د وړانګې کلی په شنو ونو کې پټ شو .

بازار ته چې راورسېدو د سرحدي په موټرو کې سپاره شوو د سرحد په لورې مو حرکت وکړ، دا ځل راته تګ ډېر ګران وو په هیڅ ډول مې زړه نه غوښتل چې لاړ شم په ټوله لاره کې په دې سوچونو او فکرون کې وم چې بیا به کله بیرته راځم، زه چې بیرته راشم وړانګه به بیا ووینم کنه ،هسې نه چې زه بیرته راځم هغه یې چاته ورکړې وي، شیطان به رنګ رنګ خبرې راته کولې، زه په دې کشماکش کې وم چې بونډرۍ (سرحد) ته راورسېدو له موټره راښکته شوو.

د افغانستان او پاکستان په ګډه پوله کې مو په ښنو مزل وکړ کله چې د پاکستان ملېشې ته ورسېدو تلاشي اخیستل کیده د کوم چا سره به چې شناختي کارډ نه وو هغې ته به یې زیات تکلیف جوړاوه ترڅو دې ته مجبور شي چې یو څو پیسې ورکړي او خوله یې ورخوږه کړي ، زمونږ نه هم تلاشي واخیستل شوه شناختي کارډونه مو ورښکاره کړل او روان شوو.

کله چې له سرحده راواوښتو زاهد وویل چې سیدا به د پیښاور په موټرو کې لاړ شو د کوزېدو څخه به خلاص شو ، ما وویل سمه ده چې څنګه دې خوښه وي د پیښور په موټر کې سپاره شو او حرکت مو وکړ، له ډیر مزل څخه وروسته کله مې چې سترګې پرانیستې موټر په پیښاور کې د ټل اډې ته نږدې شوی وو ، په پیښور کې د ټل په اډه کې له موټره راښکته شوو ، ما وویل که زندان ته یې راوړم زړه مې ډېر خفه شو ، مخ په وړاندې مو د خپلې کمرې په لور حرکت وکړ

کله چې خپلې کمرې ته ورسېدو زه د ارام لپاره لږ پریوتم، د غرمې ډوډۍ وخت وو ، زاهد د ډوډۍ راوړلو لپاره بازار ته کوز شو ، ما مې خپل موبایل راواخیست چې سیم کارت په کې واچوم ، سیم کارت مې په کې

واچوه ما چې موبایل چلند کړ زړه مې وار نه کاوه زړه مې غوښتل چې هم دا اوس وړانګې ته ټیلیفون وکړم او له وړانګې سره خبرې وکړم خو چې د مبایل یونټې مې ولیدې په موبایل کې مې یونټې نه وې ،سمدستې راپورته شوم غوښتل مې چې خپله کمره بنده کړم او د مبایل لپاره کارډ واخلم ،خو بیا مې له ځانه سره وویل که زاهد راشي دروازه بنده ووینې وایې به چې حمید کومې خوا لاړو په نه زړه په کوټه کې بیرته کښېناستم ،

زړه مې هیڅ ارام نه کاوه د وړانګې خبرو به مې په مغزو کې انګازې کولې چې ماته یې په روستۍ شپه کړې وې، زه دومره بې فکره او بې سوچه ناست وم چې زاهد کمرې ته راغلی هم وو خو زما دومره پام هغه ته نه وو شوی، زاهد هر څه تیار کړي وو ، را باندې غږيې کړ حمیده وا حمیده !دومره فکرونه چې وهې ځان به هم سپین ږیرې کړې او ما هم دا دنیا غمونه دې پرېږده یې ،

......ما وویل زاهده یو خو ته

زه چې هسې لړ ارام غونډې غلی کښېنم ته راته وایې چې بیا په کومو فکرونو کې تللی یې، زاهد وویل چې راځه ډوډۍ اوخوره ډېرې خبرې پرېږده، په نه زړه پاڅېدم لاسونه مې ووینځل ډوډۍ ته په نه زړه کښېناستم یو دوه خوشنده ډوډۍ مې اوخوړه نور پاڅېدم، زاهد وویل ولې دومره زر پاڅېدې؟ما وویل بس ده هم دومره نور مې زړه ته نه کیږي، زاهد چې ډوډۍ اوخوړه لوښې یې ټول کړل زما خواته راغی راته یې وویل حمیده که د پیسو خبره وي دا دې پیسې خو تا هم له ځانه سره راوړې او ما هم ولې دومره زیات خفه یې؟ کومه خبره خامخا شته چې ته یې له ما پټوې، ما وویل چې زاهده هیڅ خبره نشته د لارې مزل ستړی کړی یم ځکه داسې بې خونده او چرتي درته معلومېږم، له دې وروسته چې ما خپل کار کاوه زما هر یو کار ته به زاهد ښه متوجه وو داسې به یې خارلم لکه په یوه استخباراتي شبکه کې چې یو چاته دنده وسپارل شي چې دغه سړی به ستا ترخارنې لاندې وي ګوره چې له چا سره کښېني او له چا سره خوراک او څښاک کوي، . زاهد زه هم داسې له خارنې لاندې نیولی وم

اووم څپرکی

زمارنګ به له یوې ورځې نه بلې ته بدلون کوه، له یوې خوا د امتحان شپې او ورځې را نږدې شوې وې، له بلې خوا مې د وړانګې یادونو زړګی تخناوه زما په رنګ کې دومره ادلون، بدلون راغلی وو چې زاهد راباندې د چرسي ګمان وکړ، یو ورځ زه د باندې راووتم زړه مې ډیر خفه وو په سړک باندې تلونکو موټرو کې مې سترګې ګنډلې وې کله کله به مې مخ خپلې کمرې کړکۍ په لور واړاوه ومې لیدو چې زاهد په ډېره بیړه زما په بستره اخته دی، لومړی یې د سر بالښت پورته کړ بیا یې کېښود وروسته یې ټوله بستره پورته کړه خو چې څه یې پیدا نکړه بیرته یې کېښود،
کله کله به یې د دروازې په لوري هم مخ راواړاوه، بیا زما د الماری په لور لاړ زما د جامو بکس یې راکوز کړ څټ په مخ یې ښه تلاشي کړ خو څه په لاس ورنغلل، بیرته یې بکس په خپل ځای کېښود وروسته په خپل ځای قرار کښېناستو، زه هم د باندې په ولاړې ستړی شوم کمرې ته راغلم د خپلې الماری په لورې لاړم چې کتابونه راواخلم لږ یې مطالعه کړم،
زاهد په یوه سترګه ما ګوري په بله کتاب، ما هم د کتابونو الماری نه یو کتاب راواخیست او د هغې په لوستلو مې شروع وکړه یو څو پاڼې مې چې ولوستې نور مې ورته زړه تنګ شو کتاب مې بند کړ بیرته مې په الماری کې کیښود، خپل د جامو بکس مې راواخیست جامې مې ترې راویستې ټولو جامو ته مې یو یو څنډ ورکړ، وروستي جوړ کالي او جامې مې چې راواخیستې څنګه مې چې څنډ ورکړ د څنډلو سره سم یو کاغذ ترېنه لاندې وغورځیدو،
خو ما هم فکر ورته ونه کړ جامې مې میخ ته کیږي کړې بیرته د بکس په لور راغلم په کاغذ مې یو ځل بیا سترګې ولږېدې کله چې ښۀ ورته ځیر شوم د کاغذ په سر په پنسل لیکل شوي وو، (جانه زه له تا سره مینه

لرم)کله مې چې په کاغذ دغه جمله ولیده زړه مې په درزېدو شو لاسونه او پښې مې مړه شول دومره وس را کې نه وو چې کاغذ مې راخیستی وای ما چې کله راخیستو یو ځل به مې زاهد ته وکتل هسې نه چې زاهد مې ووینې بیا به مې په قراره د لیک په لور لاس وغزوو

د زاهد هم اوس راته پام شوی وو هر څومره خواري مې چې اوکړه لیک په پټه راواخلم خو ونه توانېدم ما به چې په لیک باندې لیکلې جملې ته وکتل چې پرې لیکل شوي وو(جانه زه له تاسره مینه لرم) له سترګو به مې لیک ورک شو د لیک په ځای به راته وړانګه سترګو سترګو ته کېده څکه خو مې زړه نه شو کوی چې لیک راواخلم فکر مې ډېر خراب وو زاهد راباندې غږ کړ حمیده ! څنګه داسې غلی ناست یې لکه غل ژر ژر دې کالي سم کړه د امتحانو شپې او ورځې دي، د زاهد خبره نه وه سم د ټوپک ډز وو ریښتیا وه چې زه دې غلا لپاره ناست وم ،

ما ریښتیا غلا کوله ما دلیک غلا ، د هغه لیک غلا چې ما په خپل بکس کې راوړی وو اوس رانه غورځیدلی وو خو د لیک پورته کول راته دیوې لویې غلا څخه هم ډېر لوی کار وو خو دا غلا ما په داسې وخت کې وکړه چې د زاهد راباندې پام شو ، ډېره لویه غلا افسوس چې په پټه مې کړې وآی چې زاهد نه وای لیدلی زه زاهد ولیدم راته یې وویل څنګه لیک ته په رډو ، رډو ګورې زاهد را ټیټ شو چې لیک راواخلي خو ما یې لیک د لاس څخه دومره په زوره کش کړ نږدې وه چې لیک مې پرې کړی وای، زاهد هم حیران وو چې په حمید څه وشول،

په حمید څه شوي، دا دې څه لیک دی، ولې یې دومره په زوره زما د لاسه څخه کش کړ، حمید له ما نه څه پټوې، لیک مې په جیب کې کېښود زاهد همداسې په رډو ، رډو راته کتل زاهد راته وویل حمیده ته کوم څه له مانه پټوې ماته نه وایې خپل غم د زما سره شریک کړه که وس مې وي زه به درسره مرسته وکړم که زما سر دې په کار وي هم زه به یې له تا ونه سپموم ما زاهد ته هیڅ ځواب ورنکړ د ورځې لمن تېوله شوه د شپې لمن وغوړېده.

ما او زاهد چې د ماخستن ډوډۍ او خوړه سمد ستي مې د ماخستن لمونځ وکړ او په خپل ځای ځملاستم،
زاهد خپل کتابونه راوخیستل د کتابونو په لوستلو بوخت شو ، ما ته خوب چېرې راتلو کله په یو اړخ اوړم
کله په بل د لسو پنځلسو دقیقو لپاره پړمبښې وړی وم، ما چې سترګې پرانیستې زاهد ګروپ مړ کړی وو
او ویده وو ، زه زر راپاڅېدم له جیبه مې د لیک پاکټ راویست لیک مې د پاکټ څخه خلاص کړ یو په کې
لیک وو بل په کې د وړانګې تصویر لومړۍ مې تصویر ته ښه زیر زیر وکتل بیا مې په زړه پورې جوخت
ونیو.

د وړانګې تصویر مې سترګو ته نږدې کړ تصویر ته مې خبرې شروع کړې وړانګې، ای وړانګې ته زما یې ته
بالکل زما یې که خدای کول ، که خدای راسره مل وو ته به زما وې وړانګې ته هیڅ فکر مه کوه ، وړانګې
ای وړانګې ! زه له تا سره دومره مینه لرم چې څه درته ووایم زما خبرې د وړانګې له تصویر سره دومره په
. زوره شوې نږدې وو چې زما په خبرو پسې زاهد له خوبه ویښ شي

زه هیڅ په ځان نه پوهیدم ډېرې په زوره سره خبرې مې کولې خو مخکې له دې چې زما خبرې نور هم زور
واخلي زاهد په کټ کې په اړخ واوښت او ستنګی وکړ زه د زاهد ستنګي د فکر او خیالونو څخه رابهر کړم
زر مې تصویر جیب کې کېښود دا چې زاهد ګروپ مړ کړی وو لیک سم نه ښکاریده غلی پاڅېدم ګروپ
مې روښانه کړ قرار ، قرار خپل ځای ته بیرته راغلم او د لیک په لوستلو مې پیل وکړ د لیک په سر لیکل
شوي وو جانه ای جانه !د جان د نوم په ویلو سره مې بیا وړانګه سترګو ته ودربېده وړانګې ډېر عجیبه
الفاظ د لیک پر سر لیکلي وو جانه ای جانه !ما چې لیک لوستو ماویل که پخپله وړانګه راته غږ کوي. زه
. دې جانه کلمې د عقل او زړه کش مکش کې اخته کړم

یوې خوا راته مور، پلار ،وروڼه او خویندې سترګو ته کېدې او له بلې د وړانګې سوزوونکي عشق
زه داسې کړی وم چې د هغې په مقابل کې ما هیڅ نه شول کولی. یو ځل بیا مې له ځان سره ښه وژړل له ډېرې
ژړا وروسته په ځان نه یم پوهېدلی خوب راباندې غلبه کړېوه ویده شوی وم. سهار مې چې سترګې

پرانیستې زاهد له ما څخه د مخه پاڅیدلی وو ما چې څنګ ته وکتل لیک مې څنګ کې پروت وو ، لیک
مې سره راټول کړ جیب کې مې کیښود زه ډېر سخت وویرېدم ما ویل هسې نه چې لیک زاهد له سر تر پایه
. ټول لوستلی وي او بیا یې بیرته زما په خوا کې ایښی وي او ځان یې ناګاره اچولی وي
زه به زاهد ته څنګه سترګې ورغړوم که یې لوستلی وي زه به زاهد ته څنګه ورمخامخ کیږم زاهد به وایي
چې حمیده تاخو له ماسره دوستي او ملګرتوب ددې لپاره کاوه زما د فکر کشتۍ د سمندر په څپو کې وه
چې زاهد راباندې غږ کړ حمیده نن لکه چې ډېر وختي پاځېدلی وې؟ ما ویل نه نه یم پاځېدلی زاهد وویل
بیا د څنګه پښې د کټ څخه لاندې ځوړند وې او سر د په بالښت ایښی وو زه په خپل نه ځواب باندې
. پیـــښمانه شوم
ځکه ما چې کله لیک پرانیست په کټ کې ناست وم پښې مې له کټ څخه لاندې ځوړند کړې وې ما په لیک
کې یو ائې د جان کلمه لوستلی وه ، فکرونو پرمخه کړی وم او ویده شوی وم زاهد ته مې وویل یو ځل
پاځېدم خو چې ساعت ته مې وکتل وخت ډېر وو بیرته کټ کې کښېناستم په ځان هم نه یم پوه شوی بیرته
اوده شوی وم ، زاهد وویل خا ، خا مینه ما ما ،ستا په شان ډېر مینان په ناستې خوبونه کوي، او د جانان
سره په خوبونو کې پټ پټوني کوي،
زه سخت خفه شوم ما خو دا ګمان وکړ چې زاهد خو لیک لوستلی دی ځکه خو یې راته وویل چې مینه ماما
زاهد په لمانځه باندې ودرېده، زه د اوداسه لپاره حمام ته لاړم د زاهد خبرې مې لا همغسې په مغزو کې
انګازې کولې، کله مې چې اودس لمونځ وکړ د چای ښنبلو څخه وروسته زاهد وویل زه ځم ښوونځي ته ،
ته به لږ په ارام وروسته راشې ما وویل څنګه دومره وختي ښوونځي ته ځې لا خو وخت ډېر دی زاهد وویل
چې د کیمیا استاذ راته د نوټ ویلي وو ،
سبا ته وختي راشه زه به نوټ درکړم ما وویل که ناوخته ورشې نوټ در کوی شي ،که وختي ورشې هم،
زاهد وویل چې استاذ د څه ضروري کار لپاره په څو ورځو رخصتۍ کور ته ځي

کله چې زاهد ښوونځي ته لاړ ما سره د وړانګې د لیک د لوستلو ډېره اندېښنه وه ما څو ځلې لیک راخیستی وو خو لوستلی مې نه وو د لوستلو وخت مې نه وو پیدا کړی زاهد به هر وخت راسره وو ،نن ما ته موقع په لاس راغلې وه لیک مې له جیب څخه راویست خلاص مې کړ زه تر ډېره په دې فکرونو کې وم چې دا لیک به وړانګې په خپلو لاسونو کې نیولی وي بیا به یې سره ټول کړی وي، وروسته به یې په دې پاکټ کې اچولی وي ، لیک مې له پاکټ څخه راویست د لیک په لوستلو مې شروع وکړه د لیک په سر لیکل شوي وو .

جانه ای جانه

له همدې لیکې لاندې لیکل شوي وو

زه له تا سره مینه لرم

جانه سلامونه مې په ځان قبول او منظور کړه، جانه خدای دې وکړي چې لیک ستا سې لاسو ته درشي، نه دې زاهد لاسو ته

جانه خدای شته چې نن ورځ زما لپاره تر ټولو ورځو سخته ورځ ده، ځکه چې زه ستا جامې په خپل لاس تیاروم، او تا رانه نن بیلتون جدا کوي، جانه دومره راباندې ګران یې چې دومره ګرانښت به ما د خپلې مور او پلار هم نه وي لیدلی ،جانه ستا څخه جلا ژوند ماته اسانه کار نه دی، جانه که ته نن له ما څخه ځې، خو ګوره جانه یوه هیله لرم ،زما وروستۍ هیله له تا څخه دا ده چې ما هېره نه کړې، او زما یاد ته د زړه په یو کنج کې ځای ورکړه ،جانه هغه سندره به دې اورېدلې وي چې وایي ،

بیلتون ، بیلتون هـــی ، هـــی یار مـــــانه وړي

زما لدار مانه وړي

زړګی می چوي زما د خوږ زړګي قرار ما نه وړي

هــــی، هـــی یار مــــانه وړي

زما دلـــــــــدار مانه وړي .

جانه په کومه ورځ چې ته تلې، په هغه ورځ دغه سندره د يوې سيمه ايزې راديو څخه خپرېده، ما دا گمان وکړ ما ويل که د راډيو څخه زما لپاره خپرېږي، جانه چې کله مې د ستا جامې په بکس کې اچولې دې ....سندرې دومره ژړولې يم چې

خير له نورو خبرو تيرېږم، کله چې ليک ولولې ما ته خامخا ټيليفون وکړه، او دا وعده راسره وکړه چې زه به ستا يم او په ژوند کې به تا هيره نه کړم، يو ځلې بيا وايم جانه ای جانه !زه له تا سره مينه لرم، ستا وړانگه

کله مې چې ليک ولوست د وړانگې هرې خبرې به مې په مغزو کې انگازې کولې زړه به مې بيا بيا غوښتل چې ليک ولولم ما هم ليک بې لوستلو پريښی نه دی څو څو ځلې مې ليک ولوست په هر ځل لوستلو کې به يې بيل خوند او بيل درد پروت وو کله مې چې ساعت ته وکتل د ورځې لس نيمې بجې وې زه په ځان هم نه ووم پوه شوی چې دا دومره وخت په ما څنگه تېر شو ،

له ښوونځي هم پاتې شوم فکر مې وکړ چې بايد هم دا اوس وړانگې ته تيليفون وکړم ،هسې هم د ښوونځي د تگ نه پاتې شوی يم زاهد هم نشته، هم دا يې موقع ده موبايل مې راواخيست د وړانگې نمبر مې په کې ډايل کړ، د دويم دريم زنگ تېرېدو وروسته له هغې خوا نه نرم پوست او خوږ غږ راغی . الو !الو جانه ! زما چې ژبه بنده بنده کېده غږ کې مې د خوشالي ورځې ژړا ملتيا کوله ورو مې وويل گرانې څه......څنگه يې ښه خويې

وړانگې بې له ځنډه وويل، شکر دی جانه روغه جوړه يم وړانگې چې زما خبرې واورېدې وړانگه هم په ژړا شوه او ويې ويل :

د ورځې تورې سترگې گرځم د شپې په لېو ، لېو او ښکې تويومـــــــه

زما له عمره سره ســــــــمه　　　　　میرات شي غمه په خندا دې تېرومــــــــه

ستا یارانه د ونو ســـیوری　　　　　کله پرما کله په نورو خـــــلکو ویـــــــنه
ته به په کوم هیواد کې ګرځې　　　　　زه ستا دمخ تصویر په غاړه ګرځومــه
ترڅو به داسې جدایي وي　　　　　خوښه دې نه ده چې ځان سور په وینو کړمه

.

ما پرې غږ وکړ، وړانګې هیله کوم بس کړه د خدای لپاره ژاړه مه ،دا زمونږ خپل بخت او قسمت دی، وړانګې وویل جانه څه وکړم زه نه ژاړم زه ، زه نه ژاړم زړه مې ژاړي ،
په خوله مې لاس کېږدی عالمه

کني ناري راڅخه شي خلک خبره ومه

ما دې وړانګې د ډاډګېرنې لپاره وویل ،وړانګې زه خو دومره لرې نه یم لاړ، نه چا په زوره در څخه جدا کړی یم زما او ستا په مینه کې څوک خنډ نشته، وړانګه لږه شیبه غلې وه بیا یې وویل، جانه څومره وخت وروسته به راشې ما ورته وویل که خیر وي څلور پنځه میاشتې وروسته وړانګې یو سوړ اسویلی وکړ او غلې شوه، بیا یې یو ناڅاپه وویل جانه هغه زما لیک د ولوسته کنه؟ ما ورته وویل بلې ګراني هغه مې دا اوس ولوست ،اوس هم په لاس کې راسره دی ،د لیک د لوستلو ټوله کیسه مې ورته وکړه ما او وړانګې ډېرې خبرې سره وکړې ،

ما ورته وویل وړانګې په مبایل کې مې یونتې ختمیږي وړانګې یواځې وویل ،جانه ګوره چې ما هیره نه کړې ستا د لیدو په هیله کله چې وړانګې اړیکه پرېکړه له ځایه پاڅېدم په کوټه کله یوې خوا کله بلې خوا ځم په ژړا مې زړه ښه یخ کړ زه په کوټه کې د کوټې په کونج کې کښېناستم چې د سترګو اوښکې مې وچې کړې او سترګې مې خلاصې کړې بیا پاڅېدم لا دروازې ته نه وم رسېدلی چې له هغې خوا زاهد راغی ، سترګې د زاهد شوې سترګې زما زاهد بې له واره وویل حمیده ! بیا څه درباندې شوي دي دا سترګې دې داسې سرې اچولي دي؟ زه غلی شوم، زاهد بیا وویل ګوره حمیده دلته یواځې زه او ته اوسېږو نور څوک نشته که ته ماته هر هغه څه ونه وایې چې تا ځوروي ،نو چاته به یې وایې ته خو یو ځلې ما په خبره پوه کړه چې خبره څه ده، ما بیا هم زاهد ته څه ونه ویل همغسې غلی پاتې شوم ،

اتم څپرکی

ورځې تېرېدې مرګې ته شپې او ورځې لنډې دي، د امتحانو شپې او ورځې تېرې شوې، د دولسم ټولګي نه له خیره فارغ شو ، زاهد کور ته په رخصتیو لاړ، زه همدلته پاتې شوم ما نه غوښتل چې د وړانګې په زړه بیا هم مالګې وشیندم زړه مې ډېر کیده خو ما ویل که اوس لاړ شي بیا چې راځې وړانګه به بیا څه کوي ، په وړانګه به څه تیرېږي ،
زه یوه ورځ د باندې د چکر لپاره راووتم ،غوښتل مې چې د لوبو د میدان په لورې لاړ شم ،په لاره کې راسره عبدالله ملګری شو ،عبدالله رانه ډېرې پوښتنې وکړې ،چ ولې په رخصتیو کې کور ته نه یې تللی؟ او بل دې رنګ زیات تغیر کړی دی که تا راباندې غږ نه وی کړی خدای خبر چې ما به پیژندلی وای، ما ورته د کور نه تګ ټوله کیسه وکړه ،

عبدالله زما د کیسې په اورېدو زیات خفه شو ، راته یې وویل له نن نه وروسته به ته زما سره اوسیږې، ما
چې عبدالله ته هر څه وویل نو عبدالله نه منله زما بستره یې له کمرې راواخیسته ماته یې وویل چې ته د
لوبو میدان په لورې درځه زه هم ستا بستره کور ته ورم بیرته راځم، زه د لوبو میدان ته لاړم د کریکټ لوبې
ننداره مې کوله چې عبدالله بیرته راغی ،ما او عبدالله تر ډېره د لوبو ننداره وکړه، ماښام نږدې کیدونکی
وو چې د عبدالله د کور په لور روان شوو ، کله چې د عبدالله دوی کور ته ورسېدو ما ویل چې عبدالله به
اوس د حجرې دروازه بیرته کړي ،خو عبدالله راباندې غږ کړ، راځه اودربږه مه، په کور کې نور څوک نشته
یواځې زه یم یوه مې مور ده او بله کوچنۍ خور زړه نازړه غلی په عبدالله پسې کور ته دننه شوم،
د عبدالله مور مخې ته راغله سترې مشي یې راکړه، ما فکر کاوه چې اوس به له مانه پوښتنه کوي ،چې
زویه څوک یې او څنګه راغلی یې ؟خو داسې نه وه عبدالله زما په هکله هر څه ورته ویلي وو، د عبدالله مور
امنې ادې راته وویل زویه ! راځه دلته په کټ باندې کښېنه، د زوی د نوم په اورېدو دومره خوشاله شوم ما
ویل که خپلې مور راباندې غږ کړ چې زویه راځه دلته په کټ باندې کښېنه ،ماته مې خپله مور پلار ورونه
او کوچنۍ خور سترګو ته ګډې شوې ، یو یو به مې له سترګو تېرېده زما د فکر مرغه اوس په خوست کې
وزرې رپولې ،
چې د عبدالله مور امنې ادې راباندې غږ کړ، زویه کیدای شي زما په لیدو تاته خپله مور یاده شوې وي، خو
ګوره زویه ما به هم له خپلې مور نه کمه نه ګڼې، لکه څنګه چې عبدالله راباندې ګران دی او عبدالله ته چې زه
په کومه سترګه ګورم همداشان ته هم راته د عبدالله نه کم نه یې ،د عبدالله ورور نشته دا دی خدای په تیاره
ورور ورکړ ،
زه او د عبدالله مور امنه ادې لا په خبرو وو چې د عبدالله خور غږ وکړ ،مورې وا مورې زیمنه په کې وکړم
که یخني په کې جوړه کړم؟ امنې ادې ورغږ کړ پلوشې لورې یخني په کې جوړه کړه یخني به روغه وي، ما
هیڅ نه شول ویلی زه تر ډېره غلی وم امنې ادې بیا وویل، زویه کله چې عبدالله راغلو راته یې وویل چې هغه

چرګ تا چې د یوه ښه میلمه په نوم ساتلی د هغه چرګ وار راغلی ،هغه چرګ حلال کړه هیله ده زویه چې دغه میلماستیا زموږ څخه قبوله کړې،
ما ورته وویل ادې څه چې تیار وي هغه د یار وي له دې وروست چې تاسې څه خورئ هغه به زه خورم، له تاسو خو زه زیات نه یم د عبدالله مور امنې ادې وویل زویه !تردرو ورځو پورې خو میلمه یې له هغې وروسته چې څه وايې موږ یې درسره منو،
ماخستن شو تراوسه د عبدالله خور ماته د ستړي مشي لپاره نه وه راغلې، کله چې د ډوډۍ وخت شو د پلوشې مور د باندې لاړه د دروازې سره خوا کې مې لږ پسپسۍ واورېده ،خو پرې پوهېدم نا عبدالله د باندې وراغلو زما په ګمان چې د عبدالله مور امنې ادې پلوشې ته ویل چې ستړي مشي ورکړه ،خو پلوشه شرمېده ،نه راتله لومړۍ د عبدالله مور ورپسې عبدالله او په وروستیو کې یې خور پلوشه قراره قراره چې ډېره شرمیده ستړي مه شي راکړه، او زر د باندې لاړه امنې ادې وویل پلوشه لور مې ډېره شرم ګیره ده ،
ډوډۍ راوړل شوه ډوډۍ مو اوخوړه د خملاستې او د لمانځه لپاره د باندې حجرې ته لاړو ، مونځونه مو وکړل او ویده شو سهار چې کله له خوبه راپاڅېدم د لمانځه اوداسه څخه وروسته د چای څښلو لپاره کور ته لاړو ، کله چې چای څښلو ته کښېناستو عبدالله وویل حمیده وروره ستا لپار ما یو کار لیدلی خدای دې وکړې چې هغوی بل کار کوونکې ته نه وي ورکړی، د عبدالله مور وویل زویه څه ډول کار دی ګران کار خو به نه وي؟ عبدالله وویل نه مورې،
اسانه کار دی یواځې به چوکۍ کې به ناست وې لس دولس زره به اخلې د عبدالله مور وویل دا څنګه کار دی حمید زوې خو تراوسه پوهنتون نه دی خلاص عبدالله وویل چې دا کار په پوهنتون پورې اړه نلري ،حمید کمپیوټر لوستلی د کمپیوټر څو پروګرامونه یې ویلي،

زه او عبدالله دواړه د چای څښلو څخه وروسته د باندې حجرې ته لاړو عبدالله وویل زه به د هغه دفتر په لورې لاړ شم کوم دفتر کې چې کار کوونکي ته ضرورت وو زه همدلته په حجره کې کېښناستم کتاب مې له ځان سره ملګری کړ.

نهم څپرکی

کله چې عبدالله بیرته راغلو ما ته یې وویل چې قسمت دې روغ دی.سبا به انشاء الله په خپله وظیفه باندې پیل کوې ما له عبدالله څخه مننه وکړه چې زما په خاطر د ځان دومره په تکلیف کړ عبدالله وویل له نن نه وروسته ته باید ماته د ملګري په سترګه ونه ګورې، د یو ورور په سترګه به راته ګورې نور به ماته د ملګري نه ، نه وایې زه ستا ورور یم او ته زما ،

زه په یونیسیار په مؤسسه کې په دنده وګمارل شوم ښه معاش مې اخیسته، د میاشتې مې دولس زره روپۍ اخیستې، په هغه وخت کې دولس زره روپۍ ډیر شی وو کله به مې چې معاش واخیست د کور لپاره به مې ډیره سودا واخیسته او پاتې ټولې پیسې به مې د عبدالله مور امنې ادې ته ورکړې ،

شپې او ورځې تیرېدې د کانکور ازموینې وخت راورسېد ما هم ثبت نام وکړ، نوم مې ثبت کړ ،د کانکور ازموینه ډیره ښه تیره شوه زه د ادبیاتو پوهنځي ته بریالی شوم ، زه به سهار پوهنتون ته تلم او د ماسپښین لخوا به خپلې وظیفې ته د پوهنتون د شروع کېدو نه څلورمه ورځ وه خو زاهد تراوسه نه وو راغلی نه یې راته فون کړی وو ، سهار چې کله له خوبه پاڅیدم موبایل مې راواخیست ،یو ځلې مې د زاهد نمبر په کې ډایل کړ وروسته مې زر قطع کړ،

ما ویل راځه د وړانګې نمبر ته فون وکړه هم به ترې د زاهد په اړه معلومات واخلم، هم به مې له وړانګې سره خبرې شوې ،وې وړانګې سره به د زړه خواله وکړم د وړانګې نمبرمې ډایل کړ تر ډېر ځنډه چا موبایل نه پورته کاوه خو وورسته موبایل د وړانګې مور پورته کړ په بنده بنده ژبه مې وویل ســـــــ ،

ســــــ،ســــــ سلام علیکم ! له هغې خوا ځواب راغی وعلیکم السلام ،

تاسو څوک خبرې کوئ له چا سره مو کار دی ما زر ځواب ورکړ د وړانګې مورې حــــ ، حــــ ، حمید یم هغې یو ناڅاپه غږ کړ حمیده ! ته څنګه یې حمیده ما دې هرې خبرې ځواب لنډ ورکاوه ورته مې وویل چې شکر دی روغ یم تاسو ښنګه یې د وړانګې مور وویل چې نور ټول روغ او جوړ دي خو د کومې ورځې نه چې ته او زاهد پیښاور ته تللي یې له هغې را وروسته وړانګه لوړکې مې روغه نه ده ،
ما چې د وړانګې د ناروغۍ واوریدل په ځان نه یم پوه شوی چې د وړانګې مور به نور څه ویلي وي ما په زړه کې د غم ټکانونه احساس کړل یو ناڅاپه مې پام شو چې د وړانګې مور همغسې نارې وهي ، الو ، الو ! حمیده ! حمیده زویه
په تاڅه وشول خبرې ولې نه کوې و حمیده زویه ما غلي غلي وویل د وړانګې مورې دلته کله کله شبکه خرابه شي اواز دې بند بند کیږي اواز د نه راتلو د وړانګې مور وویل ښه زویه اوس مې خبرې په سمه توګه . اورې ما وویل هو اوس دې خبرې په سمه توګه اورم
د وړانګې مورې وړانګه اوس څنګه ده هغې وویل چې زویه ګذاره کوي دلته خو مو په ټولو ډاکټرانو وګرځوله خو کوم فرق یې ونه کړ زاهد هم ځکه وځنډېده کنې هغه به اوس درغلی وای سبا یا بل سبا یې له خیره پیښاور ته درولو ګوندې هلته یې لږ صحت جوړ شي ، د وړانګې مور دې خبرې ما ته زیات خوند راکړ له ځان سره مې وویل چې ما په اسمان غوښته چې خدای په ځمکه راکوي زه به شکر اوباسم که خدای کول وړانګه دیدن هم دلته راپسې راوړي زما او د هغې خبرې ډېرې په اوږدو شوې خو مره چې خبرې اوږدې دې لا خوږېدې ،
کله مې چې اړیکه پرېکړه په کټ کې پرېوتم لاسونه مې ترسر لاندې کړل او سترګې مې د کوټې په چت کې . ګنډلې وې د خوشالۍ نه په جامو کې نه ځاییدم نږدې وه چې د خوشالۍ نه مې د خولې چیغې ووځي
خو چې ساعت ته مې وکتل د پوهنتون د تګ وخت پوره وو زر زر مې کتابونه راواخیستل او د پوهنتون په لورې لاړم په ټوله لار په مزل نه یم پوه شوی کله چې پوهنتون ته ورسیدم د ژب پوهنې بنسټونو استاذ

ټولګي کې ولاړ وو د ټولګي د ننوتلو اجازه مې وغوښته زما په ګمان چې استاذ له نورو محصلینو پوښتنې
. کړې وې کله چې ټولګي ته داخل شوم استاذ وویل: چې د نورو خو وار تېر شو خو یو شاغلی پاتې دی
استاذ وویل: چې حمیده څنګه د ناوخته کړ خیر خو وو؟ ما وویل هسې استاذ لږ ناوخته شوم استاذ وویل
ښه حمیده ته راته وو وایه چې د ژبې څو تعریفونه مو کړي وو؟ ما وویل چې استاذ دوه استاذ وویل چې کوم
کوم دي ما وویل ژبه هغه اوازونه دي چې انسانان یې د خپلو افکارو ، خیالاتو د څرګندولو په خاطر په یو
خاص نظم او سیستم کې د خولې څخه راباسي، او په همدې توګه د یو بل سره رابطه پیدا کوي، او بل دا
چې ژبه اقتصادي او میثاقي سمبول دی چې د یوې ټولنې وګړي یې د افهام او تفهیم لپاره استعمالوي،
استاذ وویل: شاباس کښېنه کله چې استاذ په نوي درس پیل وکړ د سره تر پایه د استاذ په یوې خبره هم سم
نه یم پوه شوی چې استاذ څه وویل، ټول فکر مې د وړانګې د راتګ په اړه وو، چې وړانګه راشي زه به
څنګه ورسره وینم که ماته خبر رانکړي ،وړانګه را هم شي، او بیرته لاړه هم شي تر ډېره په همدې فکرونو
کې وم چې ساعت بدل شو ، او د لارغوني متون استاذ ټولګي ته راغلو خو زه لا همغسې د وړانګې په
فکرونو کې وم ترهغې چې رخصتي شوه ،
د پوهنتون چې رابهر شوم، د خپلې دندې په لور روان وم چې مور او پلار ورونه او خویندې مې سترګو ته
ګډې شوې مبایل مې راوخیست د ورور نمبر مې په کې ډایل کړ د دریم زنګ د تېرېدو وروسته مې ورور
مبایل اوچت کړ سلام حمیده وروره ! څنګه یې زما خپل سکه مشر ورور موبایل اوچت کړی وو ما وویل
. خدای دې رضا شي زه رضا یم شپې او ورځې دې تیرېږي
ورور مې ډېرې پوښتنې وکړې د پیسو ، همداشان د درسونو په اړه ما ورته هم ټوله خبره وکړه ورور مې
ډېر خوشاله شو ما ورته وویل په کور کې یې که په کوم بل ځای کې چې له ادې همداشان له کوچنۍ خور
سره خبرې وکړم، ورور مې وویل په کور کې خو نه یم چې کله کور ته لاړم زه به بیا زنګ درته وکړم په خبرو
خبرو کې د یونیسیار دفتر ته ورسېدم له ورور سره مې اړیکه پرېکړه ،

دلته په دفتر کې ټولو کارکوونکو د ورور په شان سلوک راسره کاوه ټولو باندې ډېر ګران وم، زه په خپل کار باندې مصروف وم چې د مؤسسې مشر راغی راته یې وویل چې زما لف ټاپ کمپیوټر د اسې ویروس نیولی که هغې ته انسټالیشن او پارټیشن وکړې ډېره به ښه وي که کار در باندې ډېر وي سبا ته یې وکړه او که وخت دې پیدا کړ که نن جوړ شي ښه به وي ،
ما ورته وویل: انجینر صاحب بې غمه اوسیږه خپل کار مې ډېر په بیړه بیړه خلاص کړ، د انجینر د کمرې په لوري ورغلم انجینر هم زما هرکلی وکړ راته یې وویل چې څنګه کار دې خلاص کړ ما ورته وویل بلې ،انجینر صاحب راته وویل چې راځه همدلته په چوکۍ کښېنه په ارامه به یې وکړې ما ورته وویل که خوښه دې وي اوس ناوخته دی، یو دوه ساعته وخت نیسي له ځانه سره به یې کور ته یوسم همغلته به یې په ارامه وکړم انجینر هم راسره او منله کمپیوټر مې په بکس کې کیښود او د خپل کور په لورې روان شوم ،خپل کور خو مې نه وو خو ما د خپل کور نه کم نه ګڼه عبدالله راته ورور ویلي وو ،مور یې راته زوی ویلي وو د عبدالله دوی کور ته لږ لرې وم، لس دقیقې لاره به راته پاتې وه، چې د وړانګې زنګ راغی زیات خوشاله شوم ،مبایل مې اوکې کړ په قراره ارام غږ راغی، جانه سلام، ما خوله لا خبرو کولو ته جوړوله، ویل مې چې ته څنګه یې، هغې خبرو ته پرې نه ښودم خبره یې راپرېکړه، جانه هیله ده چې د مانه خفه نه وې ،جانه هیله کوم چې بل ډول ګمان ونه کړې جانه زه ویده وم چې تا زنګ کړی وو مور مې خبرې درسره کړې وې ،ما وویل دا خو کومه خبره نه ده،
د نورو خبرو به سره تېر شو ،اوس څنګه یې وړانګې وویل چې څه مې کوې، د حال احوال پوښتنه مې مه کوه ته خو ظالمه چې ، چې ، چــــــــــ یو ځلې لاړې، بس لاړې زه دې هېره کړم، یو ځل خو به راغلی وای، د کومې ورځې چې له مانه بیل شوی یې ښه ورځ مې نه ده لیدلې، په خوست کې په هر ډاکټر وګرځولم خو دوي څه خبر دي چې زما د بیمارۍ درمل چیرته دي یا له چا سره دي. هسې یې بې ځایه ځانونه ستړي

کړل زاهد خو مې نن مور ته ویل چې سبا به له خیره پیښاور ته ځو ، د پیښاور د نوم په اوریدو زه هم لږ غوندې ښه شوي یم ،
لږه طمعه مې پیدا شوې ده ، چې یو ځلې خو به دې بیا اوګورم ،ما وویل ګرانې خدای مهربانه دی ، ګوندې سره ووینو ، دومره بې صبري مه کوه ، وړانګې په داسې حال کې چې په غږ کې اوس ژړا ملتیا کوله ، وویل جانه ،ای جانه ته څه خبر یې چې په ما څه تیریږي ، په ما څه تېر شول نه یې خبر جانه که خبر شې بیا به راته نه .وایې چې بې صبري مه کوه
: وړانګې وویل

زه د سپرلي د ګل تازه وم
ستا په بیلتون کې لکه پاڼه زیړه شــــــومه

زخمي زړګی مې د کتو دی
خومره داغونه پرې بیلتون راکـــــــړیدینه
تا د بیلتون جامې په ځان کړې
بیلتونه غبرګ زامن دې مړه شه
.
چاړه راواخله ما حلاله کړه میــــــــــــــنه
چې ته غمجن شې ګوندې زه دې هېره شمه

وړانګې دا لنډۍ دومره په سوي غږ کې وویلې چې که بل چا اوریدلی وی د هر لنډۍ په اوریدو به یې له خولې یوه یوه کریغه وتلې واي ، ما ځان ډېر ټینګ کړی وو ، یو خو لاړه وه او بل کور ته روان وم ، ما وویل وړانګې اول زه هم یو څه خفه شوم چې مور د راته وویل چې وړانګه لوړکۍ مې ناروغه ده وروسته خوشاله شوم ، وړانګې یو ناڅاپه وویل چې څـه ، څـه ولی خوشاله شوې ما وویل خوشاله په دې شوم چې مور د راته وویل چې سبا یا بل سبا یې هلته پیښور ته درولو ،

وړانګې زه تاته ډېر شرمنده یم چې ته له ماسره دومره مینه لرې چې اوس پېښور ته د ناروغی د درملنې په
پلمه راروانه یې خدای دې وکړي چې زه او ته په خپله هڅه کې بریالي شو وړانګې وویل چې آمین ، ما او
وړانګې ډېرې خبرې وکړې او سره رخصت شو کله چې کور ته ورسېدم عبدالله هم راروان وو لږ هغه ته تم
شوم ترڅو چې عبدالله راورسیږي او یو ځای به کور ته د ننه شو ،
عبدالله چې راورسېد کور ته یو ځای دننه شو امنې ادې سپیلنې راته لوګي کړل شکر خدایه چې د عبدالله
زوي مې ورور نه وو خدای په تیاره ورور ورکړ زه هم د عبدالله امنې ادې او پلوشې خور سره زیات خوشاله
وم ما بیخي دا احساس نه کاوه چې دوي پردي دي ځکه چې څنګه یې عبدالله ته کتل همغه ډول یې ماته هم
کتل د شپې مو ډوډۍ یو ځای او خوړه او د خوب کولو لپاره حجرې ته لاړو عبدالله ډېر زر ویده شو زه کله په
یو اړخ او کله په بل اړخ اوونښتم کله کله به تر ډېره په دې فکرونو کې وم که وړانګه پېښور ته راهم شي،
زاهد یې کوم بل لور ته بونځي هسې نه چې هغوی راشي او ماته فون ونه کړي وړانګه بې دیدنه رنځوره رانه
لاړه شي،
زه وم، د وړانګې یادونه وو ، او ځلور کونجه کوټه وه، کله، کله به مې له جیب نه د وړانګې تصویر
راوخیست ،او د مبایل په رڼا به مې ښه په ځیر ځیر ورته وکتل، وړانګې ته خدای ډېر ښائست ورکړی وو ،
دنګه پوزه نرۍ وریځې، وړانګین مخ دلوړه ونه تر ډېره مې د وړانګې تصویر ته کتل ، په کتو کتو کې ویده
شوی وم ،سبا چې عبدالله راباندې غږ کاوه عبدالله له ځانه سره یو ډول غلې غلې خندا کوله غلی به له ځان
سره موسکی شو ،
حمیده وروره پاڅه د لمانځه وخت دی مونځ درخخه قضاء کیږي، زه زر پاڅېدم اودس مې وکړ خو زما له
یاده وتلي وو بیګاه چې ما د وړانګې تصویر ته کتل په کتو کتو کې ویده شوی وم، تصویر رانه کټ کې
غورځیدلی وو ، زر زر د کټ په لوري راغلم عبدالله په هر څه پوه شوی وو زه یې د سترګو په کونجونو ځارلم
زه څه خبر وم چې د وړانګې عکس د عبدالله لاس ته ورغلی ،

زه کله عبدالله ته مخ وروا ړوم بیا ژر ،ژر کمبله کله یوې کله بلې خوا واړوم راواړوم د کټ بالښت مې پورته کړ د هغې لاندې مې وکاته دهغې لاندې هم نه وو ماغوښتل چې د کټ لاندې مې یو ځلې سرپسې دننه کړی وای چې وو یې ګورم ما چې کټ ریجایي پورته کړه ،عبدالله راباندې غږ کړ حمیده څنګه داسې غلې غلې پلټنه کوې لکه غل ؟څه شی درنه ورک دی؟ زه ورخطا شوم وه مې ویل نه څه ، څه څه نه دي رانه ورک بیګاه چې ویده کیدم خت (کالي) مې نه وو یستلی همداسې ویده شوی وم قلم رانه ورک دی ،

ما ویل په کټ کې به رانه غورځیدلی وي، عبدالله غلی شان موسکی شو ، راته یې وویل ته دیخوا راشه یو قلم خو ما هم پیدا کړی دا خو به نه وي، زه په سستو قدمونو د عبدالله په لور و روان شوم ورته مې وویل تا کوم قلم پیدا کړی ؟عبدالله وویل ته خو یو ځلې کښېنه څه درنه تښتم خو نه د عبدالله سره ، څنګ ته کښېناستم عبدالله وویل لومړی راته د قلم نښې او نښانې ووایه چې قلم دې څه ډول رنګ لري زه غلی شوم ځکه له ما نه خو قلم نه وو ورک د وړانګې تصویر رانه ورک وو ورته مې وویل عبدالله رنګ یې څه کوې ته یو ځلې قلم راوښایه که زما قلم وي وبه وایم چې زما دی که زما نه وي وبه وایم چې نه دا زما قلم نه دی ،عبدالله لومړی یو قلم له جیبه راویست چې دا خو به نه وي ؟ما وویل نه ما غوښتل چې پاڅم عبدالله د لاسه ونیوم راته یې وویل کینه یو بل مې هم پیدا کړی عبدالله څنګ جیب ته لاس کړ په قراره ، قراره یې راویست نه ګورم چې د وړانګې تصویر په لاس کې ورسره دی رنګ مې تک زیړ لکه کورکمان وتښتېده خوله مې وچه شوه ،

په امبور به هم زما د خولې څخه خبره نه وی راویستلی زما په خوله کې چې کومې لاړې وې سره سرېښ شوې وې په ډېره سختی مې له ستوني تیرې کړې، زه د عبدالله نه سخت خفه شوم ما عبدالله ته دروغ ویلي وو چې له مانه قلم ورک دی عبدالله وویل ستا نه لکه چې دغه قلم ورک شوی دا ډول قلم خو ما تر اوسه نه وو لیدلی دا څه ډول لیکل کوي ما خو هسې هم خبرې نه شوې کولی خو د عبدالله د خبرې نور هم پسې خراب کړم په ډېره سختی مې وویل عبدالله بخښنه غواړم ام ، ام همدغه قلم له مانه نه ، نه همدغه

تصویر له مانه ورک دی عبدالله چې زه ورخطا ولیدم نورې خبرې یې ونه کړې تصویر یې راکړ یواځې دومره یې وویل چې بل ځای فکر کوه چې درنه ونه غورځیږي.
عبدالله پسې زیاته کړه ښه اوس راته ووایه چې دا د کومې شمعې تصویر دی چې تا یې لمبو ته ځان نیولی زه چې هرڅومره ټینګ شوم چې عبدالله ته بۀ دزړه حال نه وایم خو دده ډیر ټینګار مجبور کړم چې شوې خبرې ورته وکړم عبدالله وویل ته چې د خپل ورور نه خبره پټه ساتې نو چا ته به یې وایې له دې خبرې مجبور شوم چې د الف نه تر یاء پورې ټولې خبرې عبدالله ته وکړم.
عبدالله ته مې ټوله کیسه وکړه دومره مې هم ورته وویل چې نن ورځ هغه شمعه چې مایې ځان لمبو ته نیولی او زه په هغې ځان قربانه وم هغه شمعه نن د ناورغی په پلمه زما دیدن ته د افغانستانه را روانه ده هیله لرم چې د هغې په لیدو کې له ما سره مرسته وکړې عبدالله وویل زه بۀ څه ډول مرسته وکړم زه یې چې کولی شم زما سر له تانه قربان ما وویل کیدای شي چې دوی راشي ماته تلیفون وکړي دوي به شپې او ورځې زمونږ په کمره کې کوي که ته دومره مهرباني راسره وکړې چې زه هغوی دلته د څو شپو د تېرولو لپاره راولم که تاسو ته تکلیف نه وي عبدالله سخت غصه شو او ویې ویل خپل کور دننه د تګ څوک اجازه نه غواړي چې بیا درنه دا ډول خبرې وا نه ورم .
مونږ چې د چای ښنبلو لپاره کورته لاړو له چای ښنبلو څخه وروسته مو امنې ادې نه دعاګانې واخیستې او خپلو کارونو ته روان شو زه لومړی لاړم پوهنتون ته او د ورځې ۱۲:۳۰ بجې وې چې له پوهنتونه رخصت شوم سیده لاړم د یونیسیار دفتر په لورې هلته رارسېدو سره سم راته زاهد تلیفون وکړ سلام حمیده ! چیرته یې؟ په کمره کې خو نه ښکارې ما ورته وویل بس څو شیبې صبر وکړه زه درغلم زه دومره خوشاله وم له زاهد مې پوښتنه هم ونه کړه چې څنګه له خیره راورسېدی کوم تکلیف بۀ په لاره کې درته نه وو.
اړیکه مې پرې کړه زر زر مې عبدالله ته زنګ وکړ عبدالله تلیفون پورته کړ ورته مې ټوله کیسه وکړه چې زاهد او زما مینه دواړه راغلي په کمره کې دي زمونږ کمرې ته ځان راورسوه زه هم د مؤسسې دفتر کې یم ته

چې رسیږې زه هم درسیدی شم عبدالله وویل سمه ده ښغمه او سه اړیکه یې پرې کړه دفتري کار راخخه نن پاتې شو په بیړه راووتم له سړکه مې یوه ټکسي په کرایه کړه او سیده خپلې کمرې په لورې لاړم کله چې ورسدیم عبدالله له ما څخه مخکې هلته ولاړ وو ما ټکسی والا ته پیسې ورکړې زه او عبدالله په بیړه دویم پوړ ته پورته شو کله چې خپلې کمرې ته ورسیدو عبدالله لږ پښه نیولی شو پښه یې ونیوله زه کمرې ته ورد ننه شوم ما زاهد سره ستړي مشي وکړه ما چې کله د کټ په لوري سترګې واړولې وړانګه په کټ پرته وه .
وړانګې غلی غلی څګیروی کاوه د وړانګې هر څګیروي زما په زړه کې کرښې ایستې زاهد ته مې وویل زاهده نورې خبرې به بیا وروسته کوو خو اوس زما سره مې ورور راغلی د باندې ولاړ دی زاهد وویل کوم ورور ما وویل عبدالله ورور زاهد وویل هغه د څه لپاره راغلی ما ورته وویل چې ولی ته کمره نه وینې یوه بستره کمه ده زاهد وکتل او ویې ویل چې اوه سمه ده زما بیخي پام شوی نه دی د ستا بستره چیرې ده ما وویل چې په کومه ورځ چې ته لاړې په همغه ورځ زه د باندې راووتم روان وم د لوبو میدان ته چې له عبدالله سره مخامخ شوم عبدالله زه خپل کور ته بوتلم اوس له عبدالله سره په کور کې یو ځای اوسیږم عبدالله د دې لپاره راغلی چې تاسې دا شپې همغلته تېرې کړی نه دلته ما او زاهد خبرې هم کولې او قرار قرار د باندې روان وو .
زاهد او عبدالله دواړو ښه ستړي مشي سره وکړه ما عبدالله ته وویل چې ته او زاهد درځئ کور ته وړانګه اوس ویده ده هرکله چې ویښه شي زه او وړانګه به وروسته درشو اوس یې ویښول مناسب نه بولم .
زاهد چې ډیر ستړی وو نه او نو یې ونه کړل او د عبدالله سره روان شو ،ما دروازه پورې کړه قرار د وړانګې خواته ورغلم د کټ په بازو کښیناستم، وړانګې اوس هم غلی غلی څګیروی کاوه، ما چې زړه هر څومره د کاڼي کړو بیا مې هم زړه تم نشو کړای له سترګو مې مرې اوښکې راتویې شوې او ګریوانه ته لاړې له ځانه سره مې وویل رینښتیا چې سپوږمۍ یې، ستا نوم وړانګه دی ،په رینښتیا چې وړانګې شیندې، زه ستا تماشه کوم، ته رڼا او وړانګې شیندې ،

زه یو نابلده لامبوزن یم، لامبو وهم، لامبو مې نه ده زده، او ته زما لارښود یې، ته لکه ورځ روښانه ځلیږې ،زه لکه غمجنه شپه ،ته زړونو ته خوشالي ورکوې ،که هر څومره غمجن ستا مخ ته اوګوري غم او فکر به یې ورک شي، ته غمجنو ته خوشالي ورکوې، زه تر ډېره له ځان سره اخته وم، زړه مې صبر و نه کړ، که تا سو یې بې ادبي نه بولۍ ،غلی لکه غل ورتېت شوم ،د وړانګې په مخ مې شونډې کېښودې او ښکل مې کړه، د وړانګې پرمخ ګېډۍ ، ګېډۍ زلفې پرتې وې. آه څه د خوند ډکه شیبه ده ،

وړانګې چې دواړه لاسونه یې په کمبله کې پټ کړي وو لاسونه یې له کمبلې راوویستل ځان یې وغزاوه لکه یو ښه سترې کار ګر چې ښه سترې وي لا یې سترګې نه وې پرانیستي، په سترګو کې یې سوک واهه او غږ یې کړ ،زاهده وروره حمید ته به دې زنګ نه وي کړی ؟کله یې چې د خپلې پوښتنې ځواب وانه وریده ،سترګې یې پرانیستې چې زه یې ځان سره خوا کې ناست ولیدم، هکه پکه شوه په خپلو سترګو یې باور نه کیده، په سترګو کې یې یو ځل بیا سوک وواهه، ما ته یې په ځیر ځیر وکتل بې اختیاره یې وویل حمیده زما جانه دا خوب وینم که ریښتیا دي ؟

بې اختیاره یې زما په غیږ کې سر کېښود تر ډېره یې وړې سلګۍ کولې ،وروسته یې سر راپورته کړ او ویې ویل ته کله راغلی یې او زاهد څه شو؟ ما ورته د زاهد ټګ کیسه وکړه او ورته و مې ویل چې زه وختي راغلی وم ته ویده وې د ویښولو زړه مې درباندې و نه شو ، تا خپل ځان د خوب دنیا ته سپارلی وو زلفې د پرمخ خورې ورې پرتې ما ستا ښکلې مخ ته کتل زه ستا ښکلا مست او له ځانه پردی کړی وم مګر افسوس چې دا وخت ډېر پاتې نشو ته لکه د سهار دلمر وړانګه چې غلی کوټې ته رادننه شي راویښه شوې ما له تانه په ناخبرۍ کې یوه...... زه غلی شوم وړانګې وویل ولې غلی شوې ولې د خبره نیمګړې پریښوده ماوو یل لومړی راته بخښنه وکړه بیا به درته خبره وکړم وړانګې وویل   جانه دا ته څه ډول خبرې کوې ولې داسې وایې زه او ته به دې یو بل په خطاییو پسې نه ګورو ،

ته دي خبله خبره وکړه چې څه خبره ده ما وویل ته چې کله ویده وې زه ستا سر ته تر ډېره ناست وم صبر مې ونه شو لکه عـــــ ، عـــــ غل را ټیټ شوم او ، او ، لا ، لا تا نه مې مچکې واخیسته ،وړانګه وشرمیده سر یې ټیټ کړ تر یوې شیبې پورې زه او وړانګه دواړه چپ وو ، چې د زاهد زنګ راغی سلام حمیده ولی دومره وځنډیدې، ما ورته وویل زاهده بس دادی درغلو وړانګه تر اوسه ویده وه، اوس له خوبه ویښه شوه، زاهد وویل سمه ده زر راځی،زاهد اړیکه پریکړه وړانګې ته مې وویل زر کوه چې روانیږو هسې نه چې زاهد راباندې شکمن شي ،
زه او وړانګه دواړه په موټر کې کښېناستو او د عبدالله د کور په لور روان شوو دا زما لومړی ځل وو چې د وړانګې سره څنګ په څنګ کښېناستم که تاسو چیرې مینه کړې وي او یا چا درته ویلي آیا له دې نه به د خوشالی ځای چیرته وي چې عاشق او معشوق دواړه سره څنګ په څنګ له ډېرې جدایي څخه وروسته یو ځای ناست وي ما ته خو له دینه بله لویه خوشالي نشته زه وړانګه دواړه د عبدالله کور ته ورسیدو چې ما اوس خپل کور ګڼلو موټروان ته مې پیسې ورکړې چې کله دروازې ته ورسیدو وړانګې ما ته کتل چې حمید به اوس رانه ګرځي او د حجرې په لور به ځي ،
زه وړانګې ته مخکې شوم وړانګې ته مې وویل راځه ، راځه دا داسې دی لکه زما خپل کور هغوي ما ته ورور ویلي کله چې انګړ ته ورسیدو پلوشې غږ کړ ادې وا ادې هغوی راغلل پلوشه مخې ته راغله لومړی ما ته ستړې مشي راکړه وروسته له وړانګې سره غاړه غاړې شوه وړانګې پلوشې ته غاړه ورکړه، دلته به ما ویل چې اخ بختورې په لومړي ځل یې تا ته غاړه درکړه دا څومره بختوره یې چې وړانګه په غیږ ستړې مشي درسره کوي،
پلوشې او وړانګې په ولاړې خبرې کولې چې امنه ادې هم راغله او غږ کړ حمیده زویه ! زما خو دې زړه پښنو ته او غوږ ځاوه ما ورته ویل څه درباندې شوي نه وي عبدالله ځوی مې او بل انډیوال دې راغلل ته ورسره نه

وې د عبدالله زوي نه مې پوښتنه وکړه چې حمید دې څه کړ هغه راته وویل دوی لږ وروسته راځي خو زما زړه نه منله خو ښه شوه چې راغلې ،
امنې ادې وړانګې ته سترې مشې ورکړه په انګړ کې تیار ځایو نه اچول شوي وو هلته کښېناستو ، زاهد او وړانګې ډوډۍ نه وه خوړلې دوي ته یې د ډوډۍ بندوبست نیولی وو ښه ډوډۍ یې ورته تیاره کړې وه د یو شي کمی هم نه وو پکې زاهد او عبدالله د باندې په حجره کې ناست وو زما د وړانګې نه زړه نه کیده ،
وړانګه ډېره خوشاله معلومیده مور لا په خبرو بوخت وو چې عبدالله پیغام راولیږه سلام وروره د وړانګې په لیدو دې مور هیر کړو .
د باندې حجرې ته راشه زاهد درباندې پوهه نشي ریښتیا چې دوه مینان سره یو ځای شي په نورو خلکو د ړندو ګمان کوي زر حجرې ته راشه ستا ورور عبدالله زه هم زر زر پاڅیدم غوښتل مې چې حجرې ته لاړ شم د امنې ادې او پلوشې نه مخکې را باندې وړانګې غږ کړ په خوله کې یې د جان نوم راخیستی وو خو زر یې خوله بنده کړه بیا یې وویل حمیده چیرې ځې؟ ما ورته وویل چې ځم حجرې ته تاسو په خپلو کې خبرې او خولکت کوئ.
کله چې حجرې ته راغلم عبدالله به پټ پټ له ځان سره موسکی شو غلي غلي به یې ماته راکتل مور په خپلو کې په خبرو بوخت وو چې پلوشې راغږ کړ عبدالله وا عبدالله ډوډۍ تیاره ده عبدالله وویل سمه ده دادی . درغلم پلوشې خورې
ډوډۍ راوړل شوه ډېره خوندوره ډوډۍ وه دومره خونده وره ډوډۍ ما هیڅکله نه وه خوړلې د ډوډۍ خوړلو وروسته زاهد وویل چې عبدالله جانه کوم ډاکټر به روغ وي چې خور مې ورولم؟ عبدالله لږ شانتې غلی وو بیا یې وویل چې رضوان الله خټک ته بې یې ورولو ډېر پوه او هوښیار ډاکټر دی رضوان الله خټک ته د ورتګ پرېکړه وشوه په هماغه ورځ خو نه ورغلو سبا سهار څلور واړه د رضوان الله خټک د شخصي

کلینیک په لورې وخوځیدو . مونږ چې هلته ورسیدو ډیر بې روبار او رش وو تر سبا ورځې پورې به هم مونږ ته نوبت نه وای رسیدلی .

زه زیات خوشاله وم ماویل چې شکر دی چې رش (ګڼه ګونه) زیاته ده وړانګه به د یوې شپې نه زیاته راسره پاتې شي خو عبدالله وویل خفه کیږئ مه نوبت اسانه دی زه ورسره پیژنم له ټولو نه به مونږ مخکې کې کړي عبدالله چې روانیدو غلی مې پسې غږ کړ ورته ومې ویل دا ته څه کوې پریږده چې وځنډیږي یوه شپه چې اضافه وربانديږ وشي هم ښه ده عبدالله وخندل او ویې ویل ما ددې لپاره فکر کړی ما وویل څه ډول فکر عبدالله وویل چې هغه به وروسته درته ووایم او روان شو زه هم غلی شوم نور څه مې ونه ویل عبدالله زر بیرته راغی یو څو دقیقې لا نه وو ولاړ په دروازه کې غږ وشو چې د عبدالله په نوم څوک شته عبدالله غږ وکړ بلی شته کله چې کلینیک ته داخل شو له معاینې څخه وروسته ډاکټر صاحب وویل چې کومه ناروغي نه لري خو یوه ناروغي چې زه یې له نورو ناروغیو سخته بولم هغه تشویش او فکر کول دي ستاسو ناروغ تشویش او فکر ته مه پریږدئ.

تاسو باید د هغی پام ډیر غلط کړئ ستا سو ناروغ تشویش او فکر تر دې ځایه رسولی او بل کمزورې شوې زیاته ده زه بۀ درته دوا ولیکم ډاکټر دوا راته ولیکله زه او عبدالله په دوا پسې لاړو وړانګه او زاهد د باندې د ناروغانو په تم ځای کې کښیناستل مونږه چې کله دوا راواخیسته د کور په لور روان شو کله چې کورته ورسیدو زاهد وویل که خوښه مووي راځئ چې د پوهنتون په لورې لاړ شو عبدالله خو ورسره وومنله چې څنګه چې ستا خوښۀ وي همغسې زما خوښۀ خو زه ترې انکاري شوم ورته مې وویل زه به دفتر ته لاړ شم د انجینر صاحب کمپیوټر مې راوړی هغه بۀ هم راسره یوسم څو ځله مې له ځانه سره یوړ،

خو انجینر صاحب به نه وو راغلی زاهد هم نوره راسره ټینګ نه شو زاهد او عبدالله دواړه د پوهنتون په لورې لاړل زه یوازې د خپلې مینې په خاطر ترې پاتې شوم ما ویل راځه چې یو ملټ یې خوا کې وې هم بس ده خدای خبر بیا بۀ کله سره وینو ریښتیا چې د مینې نه خوږ سپیڅلی او په زړه پورې بل شی نشته ،

رېښتيا چې مينه د هغه رېښتينو رڼاوو څخه دی چې د روحونو پيوستون يې په رڼا کې وجود مومي رېښتيا چې مينه هغه نه اټکل کېدونکی احساس دی چې تر نن ورځې پورې نه چا ښکاره کړه او نه يې څوک ښکاره کولو لپاره الفاظ لري ،زه ډېر په ماتو ګوډو پښو کور ته د ننه شوم وړانګې چې زه يو اځې وليدم زيات خوشاله شوه د غرمې د ډوډۍ وخت وو ، د عبدالله مور امنې وويل چې د ډوډۍ وخت دی عبدالله او دو وړانګې لورکۍ ورور په کومه لاړل ؟تاسو ته ډوډۍ راواخلم که هغوی ته انتظار کوی؟ ما سمدستي عبدالله ته فون وکړ ورته مې وويل چې تاسو دډوډۍ لپاره راځی که مونږه ډوډۍ وخورو ؟ عبدالله د يوې شيبې لپاره غلی وو ،د زاهد سره يې څه وويل بيا يې وويل نه تاسو ډوډۍ وخورئ موږ ډوډۍ همدلته خورو ما, وړانګې,پلوشې او امنې ادې يو ځای ډوډۍ وخوړه، له ډوډۍ خوړلو څخه وروسته مې وړانګه په اشاره کې پوهه کړه چې زه حجرې ته ځم ته راپسې راشه،

امنې ادې ته مې وويل چې زه به حجرې ته لاړ شم هلته به لږ ارام وکړم، زه چې پاڅيدم وړانګې هم وار خطا نکړ هغې سم دستي وويل زه هم درسره ځم حجره به هم ووينم لږ به مې پام هم غلط شي او د خوست خبرې به هم درته وکړم، ما هم ددې لپاره چې امنه ادې او پلوشه رابانديې پوهه نشي ما وويل وړانګې ته ناروغه يې لږ ارام به وکړې، وړانګې وويل نه اوس روغه يم زه او وړانګه د حجرې په لوري راغلو کله چې د حجرې په دروازه باندې داخل شوو وړانګه رانه مخکې شوه ماته يې مخ راواړوه زه مخ پر قبله روان وم وړانګه په شا روانه وه ما سره يې خبرې کولې غلی غلی قدم يې پورته کاوه ماورته وويل هسې نه چې پښه د زمکې سره ولږيږي ونه غورځې ،

وړانګه همغسې په شا روانه وه او سترګې يې په ما کې ګنډلې وې خبرې يې کولې زما خبره رېښتيا شوه يو څو قدمه چې نوره هم لاړه د چيلکې پونده يې ورغبرګه شوه ،کله چې غورځېده لاسونه يې زما له غاړې تاؤ کړل غورځيدلو ته خو ما هم نه پرېښودله، خو ما چې ځان د هغې نيولو ته برابراوو نو هغې مې وړاندې

لاسونه په غاړه کې واچول تا به ویل که وړانګې په رضا پونده په څمکه ووهله وړانګې تر ډېره سر زما په ټټر پورې جوخت نیولی وو ،
وړانګې زما په ټټر پورې سر داسې ټینګ نیولی وو لکه یو ماشوم چې په ژاړه دمور غیږې ته په ارمان ورولوېږي تر ډېره زما او وړانګې ترمنځ چپه چوپتیا وه ما نور هیڅ شي اوازنه اوریده بغیر زما له ساه څخه پرته چې په شور کې دی ټوپونه وهي نور ټول ځایونه چوپتیا نیولي وو تا به ویل که دوی ټول زمونږ ننداره کوي ،نه پوهیدم چې ولی نه شم کولی چې زړه قرار ونیسم ،نه پوهیږم چې ولی مې زړه هر درب لړزوي، نه پوهیږم چې ولی سرتر پښو لړزې اخیستې یم ،نه پوهیږم چې ولې مې شیبه په شیبه د زړه ناقراري زیاتیږي، د روح په ژورو کې مې یو مرموز غږ پرله پسې غږیږي،
او وایي چې ځوانه نن خو د خپل محبوب سر په ټټر پورې جوخت نیولی که سبا درنه جدا شي بیا به څه کوې ما ټکان وخوړو دوړانګې سرمې په دواړو لاسونو له ټټر څخه راپورته کړ، وړانګې سترګې تکې سرې اچولې وې اوښکې یې د ملغرو په څیر په مخ رواني وې ،ما وړانګې ته د تسلې په دود وویل وړانګې هیله کوم ژاړه مه، سترګې دې پاکې کړه په ژړا هیڅ نه کیږي، وړانګې په ژړا کې وویل جانه که په ژړا څه نه کیږي،ته ماته وایې چې سترګې پاکې کړه خیر زه ، زه خو به –زه خو به سترګې پاکې کړم خو تا –تا بیا ولې سترګې سرې اچولې ته –ته –اخیر ته ولې ژاړې چې ماته وایې ،
وړانګې ژاړه مه په ژړا څه نه کیږي زه غلی وم وړانګې بیا وویل جانه !–ای جانه ! زما –زما د زړه څخه د غمونو د کمیدلو یو ته یې چې که–که هر څومره غم مې په زړه وي جانه چې تاووینم هرڅه مې هېر شي او بله جانه همدا ژړا ده چې د غمونو په کمیدو کې راسره مرسته کوي زه او وړانګه تر ډېره همغلته ولاړوو وروسته وړانګې د حجرې څخه دوې چوکۍ راوخیستې په یوه باندې زه او په بله بلاندې خپله وړانګه مخامخ راته کښېناسته ما او وړانګې ډېرې خبرې وکړې .

وړانګه به په خبرو خبرو کې په ژړا شوه کله چې پاڅیده کورته تله نو مخ یې راواړوو راته یې وویل جانه هغه زما تصویر درسره شته که غورځولی دې دی ته یې په جیب کې ګرځوې که سوزولی دې دی، ما وویل ګرانې ته ووایه چې مابه غورځولی سوځولی وي که راسره به وي وړانګه موسکی شوه څه یې و نه ویل ما له جیبه تصویر راویست وړانګې ته مې ورښکاره کړ، وړانګې چې تصویر پرهمغه شان تروتازه ولید چې څومره ښه یې ساتلی زیاته خوشاله شوه او غلې، غلې قدمونه یې پورته کړل ما بیا وربادې غږ کړ وړانګې ! ای وړانګې ! وړانګې چې مخ راواړاوه ما د وړانګې تصویر شونډو ته نیږدې کړ او ښکل مې کړ وړانګه غلې شان موسکی شوه او کورته دننه شوه.

وړانګه چې کورته دننه شوه زړه مې ډیر تنګ شو یوه شیبه مې زړه د وړانګې څخه جدا یې نه غوښتله وړانګه اوس له مانه ډېره لرې نه ده یواځې د کور په دیوالو رانه پناه ده دهغې هره خبره مې په زړه د سپوږمې د وړانګو په څیر د خنجر په څیر لږیږي د وړانګې هغه خبره خو مې بیخي زیات زړه تخنوي چې جانه ای جانه زه له تاسره مینه لرم یوه شیبه خو مې له ځانه سره غلې غلې وژړل ما ویل وړانګه خو دا دوه شپې دلته ده سبا یا بل سبا به ځي بیا به څه کوم.

د وړانګې بیلتون اوس راته ډېر سخت وو له ما یې هرڅه اوس هیر کړي وو کله به مې سر په زنګون کیښود کله به پورته شوم په حجره کې بهٔ مې قدم واهه زړه مې هیڅ قرار نه کاوه یو ځل بیا په دواړو پښو کښېناستم سر مې د زنګنو په منځ کې کیښود بې اختیاره مې دخولې دا لنډۍ را بهر شوې.

زړه مې نري درزونه وکړل — لکه دیوال چې زلزلې وهــــــــلی وینه

زړه مې دوراني کلا برج دی

دغم چنچنې په کې ځـــالې جوړوینه

تنور چې تود شي اخر سوړ شي زړه چې مين شي هميشه لمبې وهينه

مينې دې داسې ليونی کړم لکه سوالګر ديوال ته شپې سبا کومه

.

ماته به د وړانګې سپوږمۍ ته ورته ښيره، لمر ته ورته تندی ،له نشې ډکې سترګې ،پسرلي ته ورته موسکا، تکې توري شپې ته ورته زلفې،له خماره ډک بانړوګان سترګو سترګو ته کيدل يوه شيبه مې هم له زړه او ذهنه ايخوا ديخوا نه کيده وړانګې زه د ژوند په معنی پوه کړم وړانګې ماته مينه اوښوده وړانګې زه د ژوند په خوږو ترخو پوه کړم زه لا په همدې سوچونو کې وم چې عبد الله او زاهد دواړه حجرې ته را دننه شول ما جيب ته لاس کړ دسمال مې راويست سترګې مې پاکې کړې خو بيا هم زما سرې سترګې دوي وليدې که له اوښکو مې پاکې کړې هم له زاهد نه عبد الله پوښتنه کې مخکې شو او ويې ويل حميده بيا دې سترګې ولې سرې دي خير خو دی؟ ما يواځې وويل خير او خيريت دی عبد الله وويل چې خيراو خيريت وي زه ستا سرې سترګې نه شم ليدی ولې ژاړې ما دا ځل ورته سرخوږي پلمه کړ چې سرمې هم خوږيږي او بيګاه شپه مې خوب هم نه دی کړی عبد الله غوښتل چې نور څه هم ووايي خو ما سترګې ورته ټينګې کړې چې ګني زاهد دی پوه به شي عبد الله سمد ستي د خپلو ټولو پوښتنو ځواب پيدا کړ غلی شو نور يې هيڅ ونه ويل.

لسم څـپرکی

د وړانګې سره مې دا څو شپې ډېرې ښې تیرې شوې هیڅ په ځان نه یم پوهیدلی چې دا درې څلور ورځې څنګه تېرې شوې لکه یو ساعت دا سې ، شپې وې چې د ژوند ټولو خوږو اوترخو نه ماته زیاتې بختورې وې، نن هغه سهار راغی چې وړانګه به بیا رانه دخوست د ښکلې سیمې په لور یوسي خو مګر افسوس چې دا ښکلی سلوک ،او د زړه رپیدل پای ته ورسیدل ، د سترګو جنګ خلاص شو ، دوړانګې په هره خبره کې هرڅه وو اررزو وه ، مستي وه ، ځواني وه، هیله وه ، جذبه وه ، فکر او خیال وو ، مینه وه او بیا هم مینه ، خدایه تا په دنیا کې هر څه پیدا کړي تاسره دیو شي کمی هم نشته ،خو یو شی کم دی، خدایه چې مینه د راليږله خدایه چې عاشقي د راليږله خدایه نو بیلتون د بیا ولې راليږه بیلتون د زړه سمسور باغ په خزان وهلي باغ بدلوي ،بیلتون د زړه په سمسوره دښته په شنه اسمان ګلۍ اوراوي .

بیلتونه کور دې نغری شه
چې پښتانه درباندې باندې کړي دیګونه

د سهار ۷:۳۰ او و نیمې بجې وې چې زاهد وویل حمیده که خوښۀ مو وي نوره بۀ مونږ لاړ شو ماوویل چې زما په خوښې پورې به اړه ونه لري خوښۀ وړانګې ته ورکړه ، که وړانګه روغه وي لاړ بۀ شئ که روغه نه وي یو څو ورځې ایسار شئ، ما دا خبره ددې لپاره وکړه چې وړانګه ګوندې ووايي چې یو څو ورځې د نور هم دلته پاتې شو خو له وړانګې نه زاهد په ځواب کې مخکې شو او وویل وړانګه چې ګورم اوس روغه ده ، ماله ځانه سره ووې ظالمه څه خبر يې اوس خو خود هم روغه ده خو چې کله يې خوست ته ورسوې کورته له خیره ورسېدې بیا بۀ درته معلومه شي چې وړانګه روغه ده که ناروغه ،څوک چې کوم طبیب ته ناروغ ورولي طبیب ورته درمل لیکلي نو ناروغ درمل له ځانه سره وړي، خو ته ناروغ بیایې او درمل همدلته پرېږدې ،زه په سوچونو کې وم چې زاهد راباندې غږ وکړ چې حمیده ! بیا کومې خوا تللی يې په مونږ ناوخته کیږي ما هیڅ ځواب ورنه کړ زما ورخطایي ته دعبدالله او وړانګې دواړو فکر وو زما پرځای

عبدالله ځواب ورکړ ورته یې وویل چې سمه ده بسم الله کړئ، چې پاتې کیږی نه بیا در باندې ناوخته کیږي
دوي پاڅیدل د دروازې په لورې روان شول زه لا همغسې ولاړ وم لکه په ځای پورې چې میخ شوی وم
. عبدالله د څنګل په سر وخوځولم
دفکرونو او خیالونو له دنیا څخه یې رابهر کړم زه هم په بیړه د دروازې په لورې روان شوم زه عبدالله او
زاهد له دروازې څخه د باندې راوتو دروازه خلاصه وه امنې ادې چې وړانګې ته رخصت ورکوو دوه ځلې
یې په تندي ښکل کړه د امنې ادې سترګې له اوښکو ډکې وې کله چې پلوشې رخصت ورکوو دواړه په ژړاه
شوې تر ډېره یې دیوبل په اوږو سرونه ایښې وو کله یې چې رخصت سره واخیست یوې او بلې ته یې ډېر څه
په سترګو کې وویل زه,عبدالله او زاهد یو ځای روان وو وړانګه
په موږ پسې شاته روانه وه ما به چې کله شاته مخ واړوو پلوشه لا همغسې په دروازه کې ولاړه وه زمونږ په
لور یې راکتل وړانګې په هم زر زر مخ وراړوو او لاس بهٔ یې ورته پورته کړ کله چې د سړک غاړې ته
ورسېدو یو تکسي موټر یې ودراوو
.ورته یې وویل چې د ټل اډې په لورې ځو
موټروان هم موټر راتاؤ کړ زاهد دموټر په وړاندې سیټ کښېناستو وړانګه چې کله موټر ته ختله پښې یې
سستې سستې کیدې غلی یې راته وویل جانه د خدای په امان کله چې موټر حرکت وکړ ماته سمدستي هغه
سندره یاده شوه چې وړانګې په لیک کې راته لیکلې وه بې اختیاره مې له خولې ووتل

هی هی یار مانه وړي زما دلدار مـــــانه وړي
زړګی مې چوي زما د خوږ زړګي قرار مـانه وړي هی ، هی یار مانه وړي زما دلدار مــــــــانه
. وړي
نور نو زه په ځان نه یم پوهیدلی چې څه وشول خو چې کله مې سترګې پرانیستې ګورم چې سرته مې امنه
ادې او پښو ته مې پلوشه او مخامخ راته عبدالله په چوکۍ کې ناست دي ماغوښتل چې پورته شم خو چې

لاس ته مې پام شو د سروم ستن چې په لاس کې وه د امنې ادې او پلوشې دواړو په سترګو کې اوښکې وې عبدالله چې زما سترګې خلاصې ولیدې غلی موسکی شو په ماباندې دوهم ځل بیا بې هوشي یا خوب غلبۀ کړې وه خو چې په دوهم ځل مې سترګې پرانیستې نه عبدالله وو نه د عبدالله مور یوائې مې خوا کې د عبدالله خور پلوشه ناسته وه غلي یې راته وویل :

حمیده وروره ! اوس ښنګه یې زه له ځان سره غلی موسکی شوم لږ وشرمیدم ورته مې وویل چې اوس شکر دی روغ او جوړ یم پلوشې وویل حمیده وروره خفه کیږمه ستا ټوله کیسه ماته وړانګې وکړه وړانګې راته ستا په نوم یو لیک هم راکړی ما وویل نو بیاخه ته ګورې لیک راکړه پلوشه پاڅیده الماری نه یې لیک راواخیست او ماته یې راکړ کله چې پلوشې ماته لیک راکوو راته یې وویل لیک بۀ درکړم خو په یو شرط ما وویل یو نه دوه شرطونه خو اووایه پلوشې وویل وړانګې که په لیک کې زما په باره کې څه لیکلي وي هیله کوم چې نه یې وو منې ما وویل په دواړو سترګو پلوشې زما چې له وسه کیږي انشاءاله ته بې غمه اوسه مونږ لا خبرې کولې چې عبدالله او دعبدالله مور امنه ادې هم راغله عبدالله چې روغ ولیدم زیات خوشاله شو د لیک لوستلو موقع مې د لاسه ورکړه لیک مې په جیب کې کېښود دا ورځ ټوله په ما په بې هوشي کې تېره شوې وه د ماخوستن د ډوډۍ وخت وو عبدالله راته وویل چې راځه عاشقه اوس خو بۀ روغ یې ډوډۍ وخوره د سهار راهیسې دې څه نه دي خوړلي .

ما وویل سمه ده د باندې په انګړکې تیار دسترخوان اوار وو ماته پلوشې لاسوته او به راواچولې کله چې په ډوډۍ کښېناستو امنې ادې وویل چې زویه نن درباندې څه شوي وو مور او پلار دریاد شول؟ د زاهد او وړانګې په تګ که کومه بله خبره وه ؟ما وویل نه ماته همدلته خدای مور هم راکړې او ورور یې هم راکړی ،

چې عبدالله دی او خورکۍ یې هم راکړې چې پلوشه جانه ده امنې ادې وویل چې مور پلا رورونه خوندې هم د راته نه وې یا دی شوي نو بیا ولی یو ناڅاپه پهتا داسې وشول ما ورته وویل چې امنې ادې انسان

نیمګړی دی انسان په یو حال نه دی کله مو چې ډوډی وخوړه نو د لمونځ او استراحت لپاره حجرې ته لاړو لمنځونه مو وکړل او ثملاستو ماته خوب چیرې راتلو خوب چیرې وو توره تیاره شوه خلک ټول دخوب درنې فریښتې د وزرونو لاندې ویده شول په خوب کې دهر چا برخه وه ما هم په تلوار سره ددې درنې سپیڅلې او مهربانه فریښتې په لورمنډه واخیسته خو مګر هلته زما برخه نه وه هلته زما لپاره ځای نه وو ټوله شپه خیالونه او سوچونه وو ،

وړانګه کومه کوډګره او که جادوګره وه نه پوهیږم چې وړانګه به مور دې دنیا زما لپاره راوړې وي که د کوم بل چا لپاره کدای شي وړانګۀ خدای زما لپاره پیدا کړی وي بیابه مې وویل نه نه هغه وړانګه نه شي کیدای زه دومره بختور نه یم زه ، زه ډېر بدمرغه یم زه لا په همدې سوچونو او خیالونو کې وم چې د سیمې ملا آذان . وکړ ډېر مینان بۀ یې دخپل محبوب له غیږې بیل کړې وي د ملا آذان سره ماته هغه لنډۍ ذهن ته راغله آذان په ځنډ کوه طالبه

زه د جنان غیږې له اوس رغلی یمه .

ټوله شپه مې سترګه پټه نه کړه د سهار لمانځه او چای څښلو نه وروسته د پوهنتون په لور روان شوم پوهنتون ته په لاره وم چې د وړانګې لیک مې ذهن ته راغلو لیک مې له جیب څخه راویست د لیک په سر لیکل شوي وو

جانه غواړې څه درته ولیکم ،
جانه څه غواړې څه درته ووایم ،
جانه نه پوهیږم چې له کومه یې راپیل کړم
جانه تامې روح ته خوشالي راکړي،

ته مې روح يې، ته مې ساه يې، ته مې ژوند. ته مې مينه ،او ته مې په وجود کې خوره وينه. په تامې ټول
رګونه شريانونه او وريدونه چليږي، جانه زه پنځه وخته لمانځه څخه وروسته لاسونه خدای تعالی ته پورته
کوم،
خدايه ما او جان دواړه يو ځای کړه، دا سوال کوم د خدای نه چې موږ هيڅکله له يو اوبل څخه مه جدا کوه،
نه په ژوندانه او نه پس له مرګه، کاش کې جانه چې ته پوه شې چې زه څومره مينه درسره لرم، ته څه پوهيږې
جانه که دا زړونه د سينې څخه بهر وای، تا ته به هر څه معلوم وای جانه ته زما د وجود په ررګ رګ او د روح
پرڅپه ،څپه او د زړګي په اړخ، اړخ انځور شوی يې، پرته له تا څخه زه په هيڅ نه پوهيږم ،له خدايه هيله لرم
چې ما او تاسره يو ځای کړي، تا زما د غاړې هار کړي چې هميشه مې په غاړه کې وي، له خدايه هيله لرم
چې ستا ژوند زما ژوند ، ستا مرګ زما مرګ، او ستا ابديت زما ابديت کړي،
. ستا وړانګه
دوړانګې نوم لاندې ليکل شوي وو ، دويمه برخه جانه ستا اود عبدالله د پام وړ، هيله کوم چې پام ورته
وکړی،
جانه په لنډو الفاظو کې وايم ډېرېې نه اوږدوم ،
جانه د عبدالله خور پلوشه چې تا همدا شان ما هم خپله خور او بلله پلوشه د ترور په زوی باندې مينه ده او له
هغې سره مينه کوي پلوشه غواړي چې خپل ژوند يو ځای له هغه سره تېر کړي، عبدالله او مور يې
غواړي چې پلوشه کوم بل چاته ورکړي پلوشه نه شي کوي چې مور او ورور ته دا خبره وکړي شرميږي هيله
کوم چې د پلوشې سره په دې کار کې مرسته وکړی په ورستيو کې د پلوشې د مين نوم درته ليکم چې
پلوشې مينه ورسره لری او ورسره واده کوي د پلوشې محبوب ايوب
پای ستا وړانګه

کله مې چې لیک پای ته ورساوه ما غوښتل چې له همدې ځایه ستون شم او له عبدالله سره دا خبره شریکه کړم، پوهنتون له دروازې نه څو قدمه لرې زړه نه زړه ولاړ وم چې پوهنتو ته داخل شم او که بیرته ستون شم ما لا فیصله نه وه کړې چې د لیک پوهې استاذ راباندې غږ کړ حمیده ! څنګه په دې درسي وخت کې د باندې ولاړ یې ټولګي ته ولی نه ځې ما چې ساعت ته وکتل ریښتیا رسمي وخت وو ما ډېر وخت په لار کې د لیک په لوستلو تېر کړی وو.

اخیر مې دا فیصله وکړه چې پوهتون ته داخل شوم اول ساعت نه تر اخیر ساعت پورې په دې نه یم پوه شوی چې استاذ څه راته وښودل او څه یې وویل کله چې له پوهنتون نه رخصت شوم بهر لاړم د خپل دفتر په لورې کله چې د یونیسیار دفتر ته ورسېدم انجینر صاحب ډېر وختي راغلی وو کله یې چې زه ولیدم راغږ یې کړ حمیده زما کمپیوټر د جوړ کړی کنه؟ ما ورته وویل چې په همغه ورځ مې جوړ کړی هره ورځ یې له ځان سره راوړم او بیرته یې وړم ځکه چې کمپیوټر به مې راوړ ته به نه وې او بیا به مې له ځانه سره یووړو،

کمپیوټر مې انجینر ته ورکړ او ورته مې وویل چې انجینر صاحب زه که یو څو ورځې رانه غلم هیله ده چې بې پروا مې وه نه بولې لږ مصروفیت لرم ،انجینر صاحب وویل ولی خیر خو دی؟ رنګ د هم داسې بدلون کړی ما وویل خیر او خیریت دی، انجینر صاحب وویل تر هغې چې د کار خلاص نه وي هیڅ کله هم مه راځه ،کله چې کار خلاص کړې بیا راشه زه زیات خوشاله شوم

او بیرته له خپل دفتر څخه کور ته تګ په لاره کې مې درې څلور ځلې بیا د وړانګې لیک ولوست په هر ځل لوستلو کې به یې بیل خوند پروت وو زه چې کور ته ورسېدم پلوشه او امنه ادې هم پاڅیدې له ستړمشي وروسته یې وویل حمیده زویه نن څنګه دومره وختي راغلې خیریت خودی ما وویل خیروخیریت دی هیڅ نه شته نن په دفتر کې دومره زیات کار نه وو هغه مې خلاص کړ او راغلم .

کله چې عبدالله راغلو د عبدالله سره مې ټوله کیسه شرکیه کړه کوم څه چې راته وړانګې په لیک کې لیکلي وو عبدالله غلی وو هیڅ یې نه ویل ما وویل عبدالله که ما په ریښتیا د ځان وروړ ګڼې باید زما خبرې ځمکې ته و نه غورځوې عبدالله که نور نه پوهیږې
وړانګۀ خو دې پخپلو سترګو ولیده چې دهغې څه حال دی عبدالله وویل مور, همدا شان ما خو ورته کوم بل انتخاب کړی وو خو چې ته وایې زه بۀ یې خبره له مور سره شریکه کړم چې هغه څه وایې عبدالله ته مې وویل عبدالله په دې برخه کې ستا زیاته پاملرنه غواړم وروسته له خبرو نه مې د وړانګې لیک هم ورکړ ورته مې وویل دادی لیک په خپله ولوله عبدالله چې لیک ولوسته سر یې وخوزاوه ماښآم د لمانځه نه وروسته کله . چې د ډوډۍ وخت شو پلوشې لاسونه اوبه اچولې د پلوشې په لاس کې کوزه رپ رپې اخیستې وه د پلوشې لاسونه سرتر پښو ښوربدل د عبدالله هم ورته پام وو خو څه یې وه نه ویل د ډوډۍ خوړلو څخه وروسته زه او عبدالله دواړه لاړو حجرې ته د لمانځه څخه وروسته دواړه قرار شملاستو ماته تر ډېره خوب نه راتلو د وړانګې تصویر مې راوخیست دا چې تیاره وه سم نه ښکاریده د حجرې لیټونه مو مړه کړي ول مبایل مې راوخیست د مبایل په رڼا مې د وړانګې تصویر ته تر ډېره کتل ما به د وړانګې تصویر ته ویل، وړانګې که اوس د پاکستان حکومت راشي مابندي کړي مانه په وهلو وهلو ساه واخلي، ماته کمزوري راکړي هرڅه چې دوي غواړي راباندې ویې کړي ،خو مګرګراني زما مینه چې له تاسره یې لرم ،هیڅکله نه شي راڅخه اخیستلی ماله وړانګې تصویر سره خبرې کولې، چې مبایل ته مې زنګ راغی اول خو مې فکرورته نه وو،
ځکه مبایل مې خفیه یا سایلنټ وو خو چې د مبایل سکرین(پرده) یو ځلې تور رنګه او بیا به یې رڼا وکړه نو زه متوجې شوم چې موبایل ته مې زنګ راغلی موبایل ته مې چې وکتل د وړانګې نمبر وو غلی له کټه څخه راښکته شوم چې عبدالله راپسې ویښ نه شي د باندې برنډې ته چې راووتم د مبایل اوکې تنۍ مې کېکاږله زه لومړی غلی وم خو چې دهغې خوا زړه لړزونکی اواز راغی ،سلام جانه خدای د وکړي چې له

خوبه مې نه وې ايستلی ما وويل وعليکم سلام ګرانې ته ولې دا ډول خبرې کوې ستا خبرې ما – ماته نور سکون او ارام رابښي تا به زه ولې له خوبه ايستلی وم وړانګې دا ځل خبرې په داسې انداز کولې چې په غږکې يې ژړا ملتيا کوله وړانګې وويل جانه –ای جانه د خفه کيدو زړه خو مې نه درباندې کيږي، خو څه وکړم مجبوره يم چې درته ووايم وړانګې تر ډېره سلګۍ وهلې څه يې نه ويل زما زړه هم راپړسېدلی وو وړانګې بيا د زړه په زور خبرې پيل کړې جانه پلار مې دا څو ورځې کيږئ چې مور ته مې او هـ هـ همدا شان مشر ورور ته مې وايي چې زه مې لور واده وم زه ، زه مې نوره پېغله لور په کور کې نه شم ساتلی دواده خبره نه وه سم د آسمان تندر وو چې په ما راپريوتو يوه چيغه مې دخولې ووته،

وړانګې نه دا نه شي کيدای ،

ته ، ته يوائې زما يې پلار به دې ډېر بد وکړي چې تا بل چاته ورکړي، زما نه چيغه دومره په زوره وتلې وه چې عبدالله له خوبه راپاڅيدلی وو د حجرې په دروازه کې ناست وو په سترګو کې يې اوښکې راغلې وې ما چې عبدالله ته پام شو ځان مې لږ کنټرول کړ ما چې خوله خبروته جوړوله وړانګه راڅخه مخکې شوه او ويې ويل جانه زما زما سترګې يوائې الله ته دي او بل تاته دي جانه هيله کوم چې زر راشه او ماله دې عذابۀ وژغوره جانه زه ، زه نه شم کولی چې نور صبر وکړم و جانه زر راشه عبدالله چې لا تراوسه د حجرې په دروازه کې ناست وو نو ما له شرمه غلې وويل ګرانې سبا مو وروستۍ د امتحان پرچه ده نور ټول خلاص شويدي سبا نه بله ورځ به زه درځم وړانګې بيا وويل :

جانه ما مې په زړه مالګې دوړوه ما ، ما ، ما به ددې امتحانه څوک خلاصه کړي دتاخو د امتحان پرچه ده زر بۀ يې حل کړې ما بۀ څوک له امتحانه خلاصه کړي دا چې مور په موبايل کې ډېرې خبرې وکړې ما ويل چې يونتې ختم نه شي،

ومې ویل ګرانې که چیرې ته په ریښتیا له ما سره مینه لرې نو ځان د بیرته زړور کړه او له خپل ټول توان او ذهني فکر څخه کار واخله ډېر پام کوه چې د پلار درته پام نه شي ګرانې په دې ډاډه اوسه چې هیڅ ډول تکلیف به ما ستا له میني څخه وانه ړوي.
هیڅ شی به په دې قادرنه شي چې ما له تا څخه بیل کړي زمونږ مینه پاکه ده ترڅو چې ژوندی یم ادامه به لري زه حاضر یم ستا په خاطر هرڅه وکړم. تر ډېرو خبرو وروسته مې اړیکه وروسره پرې کړه پدې خبرې سره پرې شوه چې وړانګې وویل جانه ستا دلیدو په هیله ماهم وویل ګرانې زه هم ستا دلیدو په هیله ما مبایل جیب ته واچوه عبدالله راپاڅیدو سترګو کې یې اوس هم اوښکې ښکاریدې راته یې وویل ستا ټولې خبرې ماواوریدې حمیده وروره ! د بې صبری څخه کار مه اخله صبر کوه دصبر میوه خوږه وي ماوویل عبدالله

صبر په هر څه کې په کار دی
په عاشقۍ کې بې صبري مزه کوینه

. عبدالله څه وکړم وڅه وکړم زړه مې خوږیږي
سر راباندې دروند شو څمکه ټوله راباندې چورلیده عبدالله تکیه راکړه اوکټ کې یې کښېنولم عبدالله ډېرې خبرې وکړې چې داسې خوره داسې ښنبه داسې کوه داسې مه کوه ما وویل عبدالله چې یو غم خو نه دی چې په سړه سینه یې وکړم له کوره پټ راغلی یم درسونو ته مې بیل زړه خورم مور پلار ورونو ته بیل د وړانګې غم مې بیل څوروي
څه وکړم؟ وا عبدالله ته ووایه څه وکړم؟ عبدالله هیڅ وه نه ویل ما وویل عبدالله ولې نه دې دي اوربدلي چې وایي،

یارې د شنې لښتې ګوزار دی

چا چې خوړلی رنګ يې ځای ته نه راځينه
يو زخم نه دی چې بۀ جوړ شي
هزار زخمونه مې په زړه دي مړ به شـمه
يو د غريب پيدا کړم خدايه
بل دمين په زوراورو خلکو کـړ غم
که له غمه شرميدلی
په ما بۀ نه راتلی جوړه جوړه غـمونه

عبدالله وويل هيله کوم چې نور غلی شه ولی په خبره نه پوهيږې؟ له ځانه ليونی مه جوړه هوښياران وايي که غر لوړ دی په سر لاره لري هرڅومره سخت کار چې وي د حل لار ورته پيدا کيږي ولی دومره ورخطا يې؟ ټوله شپه عبدالله په نصيحتونو راته تېره کړه موږ لا په خبرو وو چې د سهار ملا د لمانځه لپاره آذان وکړو عبدالله وويل حميده بسم الله وايه راپاڅه اودس وکړه هر څه بۀ خدای اسانه کړي ما او عبدالله چې کله مونځونه وکړل د سهار چای څښلو لپاره کورته لاړو کله موچې چای وڅښنه د باندې راووتو عبدالله ته مې وويل :
راځه چې په بيړه لاړ شو پوهنتون ته ګوندې څه چاره راته جوړه شي عبدالله وويل لونی کيږه مه امتحان ورکړه په قراره به لاړ شو ورځې هسې هم لويې دي ما چې هر څومره نا او نو وکړل عبدالله ونه منل اخر مجبور شوم چې پاتې شو عبدالله ته مې وويل که زاهد اوس دلته واي په کور کې نه وای پاتې شوی له ما سره چې په ټولګي کې وای بيا زما لپاره دومره نه وه مشکله عبدالله وويل ولې؟
ما وويل ځکه هغه د ژبپوهنې بنسټونو استاذ سره پيژني کيدای شي همدا سې يې نمرې راکړې وای د زاهد سره يې ډېره راشه درشه وه له هغه سره يې له نږدې نه پيژندل عبدالله وويل او زاهد ماهد پريږده د سهار اته بجې وې چې د پوهنتون په لورې لاړو اته نيمې بجې امتحان اخيستل کيده کله چې پرچې ته

کښېناستم په هیڅ نه پوهیدم، ناست د امتحان پرچې ته خو د خیال مرغه مې په خوست کې د وړانګې په کور کې پروازونه کول په هیڅ نه پوهیدم کله چې استاد د امتحان په صحنه کې ګرځیده زما خوا ته راورسېده زما پرچې ته يې وکتل غلی شو څه يې ونه ویل .
ما نه هم نوره لاره ورکه وه تول فکر مې دوړانګې سره یو ځای وو یوا ځې دومره مې وکړل چې د پرچې په شا باندې مې ولیکل استاذه ښښنه غواړم د ځینې ستونزو له امله چې زه یې لرم د هغې له امله نشم کولی چې ستا پوښتنو ته په سمه توګه ځواب ووایم ، که د زړه سوي وړ دې او بللم کامیاب مې کړه کنې ناکامیږم خوهسې هم استاذ ته زما د زده کړې معلومات هسې هم وو چې حمید تمبل دی او که تکړه د ټولو مخکې ما پرچه ورکړه استاذ هک حیران شو زه چې دوه قدمه ترې لرې شوم استاذ راغږ کړ حمیده ای حمیده ! ته اودریږه .
استاذ چې تر ما راورسېدو راته يې وویل چې څه خبره ده لومړی خو غلی شوم وروسته مې په لنډو لنډو خبره ورته تیره کړه استاد یوا ځې سرو خوځاوه راته يې وویل ورځه ،
عبدالله د باندې د موټرو په تم ځای کې ناست وو زه يې چې ولیدم راته يې وویل څنګه دا سې زر راووتې ورته مې وویل د پرچې د حل کیدو سره يې کار وو پرچه مې حل کړه نور څه کوم استاذ نور څه رانه غواړي عبدالله نور څه ونه ویل دواړه د کور په لورې روان شو کور ته چې ورسېدو دواړه غبرګ کور ته دې ننه شوو پلوشې او امنې ادې چې ولیدو دواړه حیرانې شوې دوې هیڅکله دواړه یو ځای دومره وختې نه وو سره لیدلي عبدالله به چې سهار لاړو ما بنام به راتلو او هم دا شان زه هم د عبدالله مور امنې ادې وویل زویه له خیره څنګه دومره وختي راغلې اغه هم دواړه خیریت خو دی
عبدالله وویل خیرا و خیریت دی خو ، د خو په ویلو سره يې خوله بند شوه مور يې نوره هم اندیښمنه شوه زویه ولی غلی شوې څه خبره ده عبدالله وویل مورې نور هیڅ نشته خو حمید روان دی ځي کور ته.

د عبدالله مور چې دا خبره واوریده خوله یې وازه پاتې شوه هیڅ یې نشو ویلی عبدالله وویل مورې ولې ولاړه یې د حمیده سامان برابر کړه چې ناوخته کیږي مور یو ناڅاپه ټکان او خوړ لکه چا چې په زور سره خوځولې وي د عبدالله مور رامخکې شوه زه یې په دواړه مخه ښکل کړم راته یې وویل حمیده زویه دا هر څه ریښتیا دي ته ریښتیا له مونږه ځې ؟ عبدالله ریښتیا وایي ؟ ما چې د امنې ادې همداشان د پلوشې سترګو ته وکتل د دواړو په سترګو کې اوښکې راغلی وې ما زړه ښه نشو کړای چې ورته ووایم عبدالله چې څه وایي دا هر څه ریښتیا دي زه ترډېره غلی وم د امنې ادې د زړه تښاکه نوره وچاودې ده زه یې له دواړو لاسونو ونیوم په ژړا کې یې وویل بیا بیا ، بیاولې راتلې چې اوس رانه روان یې ولې د زمونږ سره لیدل عبدالله به بیا بې وروره شي مونږه .... چاته پریږدې و حمیده زویه !

امنه ادې یو ځل بیا سلګو واخیسته ترډېره سلګو نه پریښودو ده چې خبرې وکړي ترډېرو سلګو او ژړا وروسته لکه لیونۍ بیا په خبرو پیل وکړ ته ، ته به نه ځې ، ته به نه ځې ، ته به هیڅ کله نه ځې ته ، ته ته یوازې ، ته یوازې د عبدالله ورور یې د ستا نور وروڼه نشته ما عبدالله پلوشې هم زړونه ټینګ نه شوو کړای مونږ هم په ژړا پیل وکړ ترډېره چوپتیا وه یوازې به د پوزې د کش کولو اواز راغی چې پوزه به یې پورته کش کړه او خاموشي به یې ماته کړه .

پلوشې ته مې چې وکتل هغې هم په سترګو کې ډېر څه راته وویل امنه ادې او پلوشه همغسې په خپل ځای ولاړې وې هیڅ یې نه ویل زه او عبدالله پخپله لګیا شوو چې خپل سامان برابر کړو لومړی مې خپل کالي راواخیستل هغه مې په بکس کې واچول عبدالله بلې کوټې ته په څه شي پسې لاړو پلوشه راغله راته یې وویل وروره ته ځې ما چاته پریږدې ته خپلې مینې ته په درنه سترګه ګورې زمونږ مینې ته نه ماورته وویل پلوشې خورې ستا ټول کار مه خلاص کړی ټوله خبره مې عبدالله ته کړی عبدالله اوس بې خبره نه دی هغه ستاسو په مینه خبر دی اوس چې زه ځم دوه لیکونه ورکوم عبدالله ته وایم چې یو ته ولوله او بل پلوشې ته ورکړه .

پلوشې وويل نه داسې ونه کړې ورور به مې مړه کړې ما ته خپل لیک پښپله راکړه ما وويل چې تاته يې ځکه نه درکوم چې ته يې بيا نه منې چې حميد زما لپاره څه نه دي کړي مونږ همدا خبرې کولې چې امنه ادې راغله په لاس کې څه ورسره وو ما ته يې راوړاندې کړل ما چې ترې واخيستل ومې کتل پيسې وې ما چې هر ځومره انکار ترې وکړ ويې نه منله .

زما بکسونه او جامې چې برابرې شوې له امينې ادې نه مې چې رخصت اخيسته امينې ادې کلک په زړه پورې جوخت نيولی وم دومره يې وژړل چې دومره ژړا به په ماپسې خپلې مور هم نه وي کړې د امنې ادې نه مې رخصت واخيست د پلوشې په سترګو کې هم ډنډ اوښکې ولاړې وې هغې ته مې لاس وراوږد کړ ورته مې وويل پلوشې خورې خفه کيږه مه زه بيا راځم.

ستا کار مې خلاص کړی عبد الله لږ زما نه وړاندې ولاړ وو ورغږ مې کړ عبد الله وه.عبد الله دا ليکونه واخله يو ستا دی او بل د پلوشې خور ته ورکړه عبد الله وويل سمه ده پلوشې ته مې مخ راواړوو دهغې په شونډو کې مې موسکا وليده چې غلې له ځانه سره موسکۍ شوه زه او عبد الله دواړه روان شو او روستې ځل لپاره مې مخ بيا ورواړه وو نه ګورم چې پلوشه او مور يې دواړه همغسې په دروازه کې ولاړې دي زه يې چې وليدم دواړه لاسونه يې پورت کړل ماهم چې زړه مې ډېر ټينګ ساتلی وو لاس ورته پورته کړ له سترګو مې اوښکې دګريوان په لورې تويې شوې.

سرک ته چې ورسېدو عبد الله ته مې وويل ته نور مه راسره ځه همدومره بس ده چې راسره راغلې خو عبد الله وه نه منله په يو ټکسي موټر کې سپاره شو په پيښور کې يې د ټل اډې ته يوړو هلته له موټره ښکته شوو ټکسۍ وان ته عبد الله کرايه ورکړه هلته تيار د سرحد يابونډري موټر ولاړ وو فلائنکوچ موټر وو ځو سپرلۍ يې کمې وې سپرلۍ چې پوره شوې ما عبد الله ته وکتل د عبد الله په سترګو کې اوښکې ډنډ ولاړې وې يوه به يې ګريوانه ته نه وه رابهيدلې چې بلې اوښکې به يې د مخ په اننګو لار جوړه کړه ما او عبد الله تر

ډېره يو بل ټينګ په غېږ سره نيولي وو عبدالله نه چې مې رخصت واخيست ورته مې وويل عبدالله ما چې کوم ليک د کومې خبرې لپاره درکړ او څه چې مې پکې ليکلي هيله کوم چې په هغې عمل وکړې.
عبدالله ووې ته بېغمه اوسه موټر ته چې وختم عبدالله راغږ کړ ګوره حميده چې مونږ له ياده وه نه باسې موټر روان شو عبدالله تر ډېره همغلته ولاړ وو د عبدالله امنې ادې او پلوشې نه راتګ ماته دومره سخت وو لکه دخپل کورنه چې کوم د بل هېواد ته په سفر روان وم سترګو ته بۀ مې کله دعبدالله مور امنه ادې شوه چې ويل به يې ريښتيا ځې حميده زويه عبدالله ريښتيا وايي ما چې ورته وويل بلی زه په ريښتيا ځم امنې ادې په ژړا پيل وکړ راته يې وويل .
بيا ولی راتلې ولی –ولی دې له مونږ سره ليدل عبدالله زوی به بيا بې وروره پاتې شي هغې تر ډېره ژړل خبرې يې نه کولې وروسته يې بيا وويل ته– ته بۀ نه ځې ته بۀ هيڅکله نه ځې ته نور ورونه نه لرې د ستا يو اځې عبدالله ورور دی ته به نه ځې ، ته به نه ځې کله بۀ مې سترګو ته پلوشه ودرېده چې راته ويل يې حميده وروره زما د مينې کيسه چې ته په مخ بو نه ځې نو څوک بۀ يې بوځي زه خو مې ورور نه شم خفه کولی ځکه چې له موره يودی مور ته مې هم نه شم ويلی که ما کوم بل چاته ورکړي زما ژوند بۀ ډېر تريخ شي ما به ډاډګيرنه ورکړه او پلوشه بۀ لږه ارامه شوه.
همدا شان عبدالله مې هم سترګو سترګو ته کېده موټر چې کله کوم جمپ ته بريک وواهه نو زما دخيال مرغه بۀ يې په لومه کې راګير کړو وزرونه بۀ يې لنډ شول خو چې کله به سمې ته شوو دخيال مرغه بۀ مې بيا وزرونه پيدا شول دلو مې نه بۀ يې ځان خلاص کړ لنده دا چې په لاره کې کومه ستونزه نه وه اخر بونډری ته راورسېدم موټروان ته دکرايې ورکولو وروسته د خوست دموټر په لور روان شوم کله چې سرحدي پوليسو ته راورسېدم تلاشي يې راخخه واخيسته دپاکستانه به چې کوم خلک يا مسافر راتلل دهغې بۀ د پاکستان ماليشی تلاشي نه اخيسته .

دهغې نه دافغانستان سرحدي پوليسو اخيسته که دافغانستان نه بۀ کوم سورلی پاکستان ته تله دهغې نه بيا دپاکستان ماليشی تلاشي اخيسته او دخوست ښار په موټر کې کښېناستو له دعا ويلو څخه وروسته موټر حرکت پيل کړ دا چې ما داڅو ورځې خوب نه وو کړی موټر دکړاپ کړوپ او موټر د ډېرې ښوريدا له امله زه بيا هم ويده شوی وم سترګې مې پټې شوی وې په هغه وخت کې لارې نه وې جوړې کنډ کپر وې له ډير مزل څخه وروسته چې مې سترګې پرانيستې په هواره دښته کې روان وو.

يو خواته يې غر او بل خواته هم سيمې ته چې ښه زير شوم ومې پيژنده موټر اوس د توراوبو سمې ته رارسيدلی وو زه يو ځل بيا خيالونو او فکرونو په مخه کړم وړانګه مې سترګو ته نيغه ودريده راته ويل يې چې جانه ستا خو دامتحان پرچه ده دربه يې کړي حل به يې کړې ما به له دې امتحانه څوک خلاصوي . زما سترګې خو اول الله ته دي او بيا تاته زړه مې راډک شو او رڼه رڼه ګرم څاڅکو مې پرمخ لاره وکړه اوښکې مې دخولی ترکونجونو راوبهيدی داوښکو څاڅکی دمالګې په خير تروه وو زما سره په څنګ کې بوډا توخی وکړ زما پام يې ځان ته واړوه دخيالونو دينا يې ړنګه کړه اوښکې مې پاکې کړې ديو څو دقيقو مزل څخه وروسته خوست ښار ته ورسيدو دا چې دغرمې وخت وو د لمبيده او غسل څخه وورسته مې دموبايل څخه دپاکستان شبکې سيم کارت لری کړ دافغانستان سيم کارت مې په کې واچوو يونټو ته مې چې وکتل يونټې يې تړل شوی وې دکريډت کارت له جمله کيدو څخه وروسته يونټې خلاصې شوې ورور ته مې زنګ وکړ.

ورور مې چې مبايل پورته کړ لومړی خو يې نه پيژندم وروسته يې راته وويل خبرې خو دی حميد ته ورته دي حميد خو نه يې ما ورته وويل ولې نه حميد يم ورور مې ښښه وغوښته راته يې وويل حميده وورره ښښنه غواړم خفه نه شی په لومړي سلام باندې ماته شک پيدا شوچې حميد دی خو وروسته فکر راغی چې هغه خو په پيښاور کې دی دا خو د داخل نمبر دی ما وويل خدای د وبښه دې کې د ښښنې څه ضرورت دی ښه دا راته ووايه چې کور ته درشم که څنګه وکړم مشر ورور مې وويل اوه بابا بيغمه راځه اوس مه ويرېږه زمونږ

دميرانه ورونيو سره بيلتون شوى د بيلتون كلمې مې زړه وچ وچ وخوړاوه خو وروسته مې وويل ښۀ ده چې سره بيل شو ترڅو به مود بل دلاسو لاندې ژوند كوو ورور ته مې وويل بس داده څو شيبې وروسته به زه در ورسيږم اړيكه يې پرې كړه سيده لاړم دموټرو تم ځاى په لور موټر كې كښېناستم څو تنه سپرلي كمې وې كله چې سپرلي پوره شوې له دعا ويلو وروسته موټر حركت وكړ زيات خوشاله وم چې له ډېرې مودې وروسته به خپل كور ته داخل شم مور به مې څومره راته خوشاله شي ما چې اتم ټولګى په خوست ولايت كې ولوست له هغې وروسته لاړم پيښاور ته دادى اوس مې يو كال د ادبياتو پوهنځى هم لوستلئ او كورته . روان يم

موټروان ټيپ ته كله يو كيسټ وروا چوې خوند ورنه كړي كله بله موټروان له كيسټ نه وو انتخاب كړى چې ورور مې بيا تليفون راته وكړ راته يې ووي كه موټر ته ختلى نه وې د نوي كلي په موټرو كې راشه زمونږ كډې اوس زاړه كلي نه نوي ته وتلې هلته يو اوس. ماورته وويل زه اوس زاړه كلي ته نيږدې يم څنګه وكړم .ورور مې وويل خير دى پروانه كوي زاړه كلي ته چې سرک ګرځيدلى په هغې باندې ترې كوز شه زه به موټر سايكل باندې درشم ماويل سمه ده ورور مې اړيكه پرې كړه زه سخت خفه شوم ځكه په كوم كلي كې چې مې مينه او سيده دهغې كلي نه زمونږ كډه تللې وه موټروان له همغسى په كيسټو كې اخته وو كيسټې يې خوښې نه شوې

راډيو يې چلان كړه د راډيو څاپى يې په

څاپو برابر كړې دراډيو نه هغه سندره راوانه وه چې87.5

په كومه ورځ چې تازمونږ دكلى كـوروړ دى

. په هغه ورځ رانه د مستو ټپو شور وړى دى

سندره مې خوښه هم شوه خو خفه يې هم زيات كړم خفه يې ځكه كړم چې زمونږ كډه د وړانګې دكلي نه تللې وه د وړانګې ديدن راته ګران ښكاريده په زاړه كلي كې چې وو هم زمونږ او دوړانګې كوره سره لري وو . د

وړانګې کور د کلي په يو سر کې وو زمونږ کور د کلي په بل سر کې خو بيا هم د وړانګې ليدل راته سخت نه وو ځکه چې يو کلی وو اوس ويرېدم ما ويل هسې نه چې په ليدو کې راته کومه ستونزه پيدا شي.

زه لا په همدې فکرونو کې وم چې موټروان راباندې غږ وکړ وروره زه لا همدې ځايه پورې وم دا زمونږ وروستی سټاپ دی موټروان ته مې پيسې ورکړې زه د سرک په غاړه کښېناستم وړانګه مې ډېره سترګو سترګو ته کيده موبايل مې راواخيست او د وړانګې نمبر مې په کې ډايل کړ د لږ انتظار څخه وروسته اواز راغی کومه شميره چې تاسو ډايله کړې داوس لپاره لاس رسی نه ورته کيږي او يا له ساحې څخه بهر ده زړه مې له دې خبرې سره نور هم بې صبره شو.

ماويل راځه لومړی به د وړانګې ديدن وکړم بيا به کورته لاړشم ما له فيصله نه وه کړې چې د موټر سايکل اواز مې تر غوږ شو چې مخ مې واړاوه په ورور مې سترګې ولږېدې د لرې نه يې راته خندل ورور مې موټر سايکل د سړک په پورې غاړه ودراوو ماته يې لاس وخوځاوه چې د سړک نه راپورې شه ماهم په سړک کې دواړو خواوو ته سترګې واړولې چې په سړک کې به موټر نه وي بيا په سړک پورې وتم ورور رانه کلکه غېږه . تاوکړه له ستړي مشي او جوړتازه څخه وروسته دواړه د کور په لور روان شو

په لاره کې ما او ورور مې ډېرې خبرې وکړې کله چې کورته ورسېدو انګړ په لويه دروازه کې چې مور کوچنی خور او د کور نور غړي ولاړ وو کله چې له موټر سايکل ښکته شوم د مور مې صبر ونه شو له دروازې نه د باندې راووته کلک يې په سينه پورې ونيوم په مخ او تندي يې ښکل کړم له دروازې دننه مې کوچنۍ خور ولاړه وه خور مې د خوشاله ورځې راباندې خواږه پلې او داسې نور څه وشيندل د خور په سترګو کې مې د خوشالې ورځې ډنډ اوښکې ولاړې وې ما چې کوچنۍ خور او د کور نورو غړو سره ستړي مشي وکړه زه د کور په کتلو بوخت وم مور مې راباندې غږ کړ حميده زويه راځه کور به بيا پسې ګورې ډوډۍ اوخوره وږی شوی به يې دادی ساعت1:30بجې ته نيږدې شوی رېښتيا چې زه سخت وږی شوی . وم

خو د خپل کور ورېو خویندو او د مور په لیدو رانه تنده اولوړه هیره شوه ما ووي موري دادی دراغلم خو مبارکي له همدې ځایه درکوم مور مې وویل زویه خوشاله شې خدای د عمر په کې اوږد کړه کله چې ډوډۍ تیاره شوه کوچنۍ خور مې چې چاینک چلمچي او لاس پاک یې په مټ اچولي وو راغله لاسونو ته یې اوبه راواچولې ډوډۍ ته کښېناستو لومړی زه یو اځې وم خو وروسته زما په ټینګار مور کوچنۍ خور او ورور هم راسره کښېناستل ټولو یو ځای ډوډۍ وخوړه.
ماله ډېرې مودې وروسته په ارامه توګه په ارام زړه ډوډۍ وخوړه ما دخپل کور د ډوډۍ ډېر ارمان کړی وو زه په اتم ټولګي کې وم چې په پټه په ډک زړه او خفه له کوره وتلی وم
ما نن ورځ خپل ټول ورونه همدا شان
د بآندې مې میرانه ورونه هم ولیدل خو زما په خپلو ورونو کې یو وروركی وو هغه مې تر ماخوستنه پورې تر سترګو نه شو ما یې هم پوښتنه ونه کړه ما وویل یا به دې ماماګانو کره تللی وي یا بهٔ یې دکوم انډیوال کره شپه کړې وي.

یوولسم څپرکی
شپه تېره شوه سهار شو دسهار د چای څښلو څخه وروسته مې له ځانه سره کلک هوډ وکړ چې نن بهٔ خامخا وړانګه ګورم زړه مې صبر نه کاوه زړه مې ویل نن چې په هرڅومره قیمت کیږئ هم باید وړانګې دیدن رابآندې وکړې دمور ورور او همدا شان زما په زړه کې بلا خبرې وې چې په خپلو کې مو سره شریکې کړې وې په لومړی شپه خو راته ورور او مور ټولې خبرې ونه شوې کړای ځکه چې زه ډېر ستړی وم ما چې د ماخوستن ډوډۍ وخوړه لمونځ مې وکړاو څملاستم ټوله شپه په ځان نه یم پوه شوی چې شپه څنګه تېره شوه سهار چې راپاڅیدم د زړه زور راباندې بر وو ویل یې چې نن باید خامخا د وړانګې دیدن وکړم.
سهار مو چای وڅښه اته یا اته نیمې بجې به وې چې د بآندې راووتم د وړنګې نمبر مې اوکې کړ له دریم زنګ څخه وروسته مبایل پورته شو دمبایل د پورته کیدو سره مې زړه لړزونکی غږ راغی سلام علیکم ته

ځوک ما په بنده ژبه وویل و –آ– وعلیکم السلام وړانګې ګراني زه – زه یم حمید وړانګې وویل جانه نمبر
خو دې داخل د افغانستان دی څنګه راغلی خو بۀ نه يې ما ورته وویل ولی نه وړانګې راغلی یم خو- خو
غواړم چې نن ورځ له تاسره ووینم څنګه د خوښۀ ده وړانګې وویل جانه زه – زه دې په ددین پسې ړندیږم او
.ته وايې چې څنګه د خوښۀ ده
ما بیا په بنده ژبه وویل زاهد او اغه- اغه بل ورور دې داسې ښه- ښه نوم يې دی رانه هیر شو اغه – اغه مشر
ورور په کور کې بۀ نه وي وړانګې د خپل مشر ورور نوم واخیست او ویې ویل چې فلانی یادوې ما وویل
هو اغه شته که نشته وړانګې کټ ، کټ وخندل او ویې ویل جانه نه شته بېغمه راځه وړانګې نور څه هم ویل
خو لکه چې مور يې پرې راغله په لنډو يې وویل جانه نورې خبرې به بیا وروسته کوو مور- مور مې راغله د
خدای په امان کله يې چې اړیکه پرې کړه ما وویل که له اوږو مې غر کوز کړې یوه شیبۀ له ځانه سره غلی
. کښېناستم ما ویل که مور يې لاړه شي ګوندې بیا تلیفون راته وکړي
ځو دقیقې وروسته ته مې مبایل ته بیا زنګ راغی چې ومې کتل د وړانګې نمبر وو زما اټکل سم وو د اوکې
تنۍ مې کیکاږله وړانګې د سلام نه وروسته په لنډو ، لنډو ټکو کې وویل جانه مور پسې ورور راغلی
خپل کور ته يې بیائي د څو شپو لپاره پلار مې دا څو ورځې کیږي چې کابل ته تللی په کورکې یوازې زاهد
و مشر ورور مې پاتې دې هغوی هم چې سهار له کوره ووځي ماښام بیرته راځي زه به دې حجرې کوچنۍ
دروازه درته خلاصه کړم حجرې ته راشه زه ستا انتظار کوم جانه زه مې اوس مورته جامې برابروم ستا
. دلیدو په هیله د خدای په امان
وړانګې چې اړیکه پرې کړه ما ویل اوس چې مې وزرونه پیدا شوي وی په هوا مې هلته ځانه رسلوی وای په
دې یوازې خدای او زه پوهیږم چې زما په زړه کې څه تیریږي یو ځلې مې فکر وکړ چې له ورور نه موټر
سایکل واخله په موټر سایکل به لاړ شم که بیا مې وویل که په موټر سایکل لاړ شم کیدای شي هلته راته
.مزاحمت وکړي

کیدای شي چې خپل موټرسایکل راته غمازګر شي دموټر سایکل نه په پښو روغ یم داړه کلي لاره مې ونیوه پوره یو ساعت مزل بهٔ مې کړی وي چې وړانګې کلي ته ورسېدم. ښائسته په زړه پورې هوا چلېده ټول وجود مې په ترنم کې وو بندونه مې سست سست کیدل او ځان مې دجنت په هوا کې لیده دحجرې دروازې ته چې نیږدې شوم دروازه مې غلی خلاصه کړه لکه غل په قراره مې سر حجرې ته دننه کړ لومړی مې ښې خوا ته نظر واچوه څوک نه تر سترګو کیدل، بیا مې کیڼې خوا ته سترګې واړولې، په وړانګه مې سترګې ولږېدې د ګلونو په منځ کې ولاړه وه، کله یو ګل ته لاس ورتېر کړي غواړي چې له ډنډره یې راپرې کړي خو خوند ورنه کړي بیرته لاس راټول کړي د بل ګل په لور ورشي وړانګه د ګلونو یوه ګیډۍ جوړه کړي،
د حجرې په برنډې کیني او پښې لاندې وغزوي ما نور انتظار ونه شو کړای، د پښو څخه مې چپل لرې کړل قرار، قرار چې د پښو اواز مې نه اوریدل کیده خوا ته ورغلم د برنډې په ستنه مې ځان پناه کړ وړانګه راپاڅیده د دروازې په لورې لاړه سر یې له دروازې څخه بهر کړ ایخوا دیخوا یې سترګې واړولې څوک یې ترسترګو نه شول بیرته را راوانه شوه پهٔ بیرته راتلو کې یې دا لنډۍ له ځانه سره ویلې
.
جانه د ستا خاطر لپاره
تلې مې سوزي په غرمو ولاړه یـــــــــــــــــمه
خدای دزما په شان مین کړه	چې ناسته پاسته دې له غمه سره وینه

مبارکي راکړی علمه	چې پرې مینه یم هغه کلي ته راځـــینه
وړانګه بیرته خپل ځای ته راغله کښېناسته له ځان سره یې څه ویل خوزه نه پرې پوهیدم نوره مې د صبر کاسه ډکه شوه د براندې ستنې نه غلی رادېخوا شوم اوس زه د وړانګې شاته ولاړ وم وړانګې د څنګ جیب ته لاس کړ مبایل یې راواخیست زما نمبر یې په کې ډایل کړ وړانګې چې مبایل غوږ ته ونیوه زما هم نور وار خطا شو ما ویل اوس خپل موبایل حال درپسې وایې ما هم زړه د زمرې کړ په وړانګه مې سترګې پټې

کړې د هغې لاس نه مبایل لاندې ځمکې ته ګوزار شو   د مبایل تخته په یوې لاړه او بیټرې یې په بله وړانګه تر ډېره غلې وه زما نوم خویې نه شو اخیستی ځکه ویرېده د خپلې خور سیمه نوم یې وا خیست دا سې نور څو نومونه یې واخیستل خو زه همغسې غلی وم کله مې چې سترګې ورخلاصې کړې زه یې .ولیدم بې اختیاره یې له خولې ووتل لکه خوله چې دوړانګې په واک کې نه وي
آه – جانه ته ! له همدې ویلو سره یې ځان زما غیږې ته تسلیم کړ تر ډېره یې سر زما په مټ را ایښی وو له سترې مشي او پوښتنې څخه وروسته یې وویل چې زه خودې دومره وویرولم چې د سر وینې مې پښو ته او د پښو وینې مې سر ته لاړې.. وړانګې وویل جانه ښه شوه چې راغلې زه ویردم ما ویل هسې نه چې رانشي ما وویل ګرانې څنګه چې ستا په زړه کې یم همدا شان زما په زړه کې هم یې نو په همدې اساس یوه دقیقه هم له ما څخه نه یې لرې شوې که څه هم په زړګي کې د بیلتون چنجي چیچلم بیا هم له خدایه راضي یم چې دا دی بیا یې هم تاته راورسولم او ته مې مخ ته ولاړه یې وړانګې وویل جانه زړه مې ډیر خفه وو ښۀ شوه چې راغلې جانه ستا زړه خفه کوی هم نه شم خو بیا هم که پته یې وساتم کیدا ی شي چې زما او ستا لپاره تاوان . ولري
ما وویل ولې ګرانې زما او ستا په مینځ کې خو یوه خبره هم پټه نه ده وړانګې ګرانې ته باید یوه خبره هم له ما نه پټه نه کړې خبره څه ده وړانګې وویل جانه ته چې په پیښاور کې وې تلیفون مې درته وکړ هلته مې نه شول درته ویلی چې پلار مې په بن ورکوي ما ویل هسې نه په تاڅه ونه شي پلار مې نیت کړی چې ما د رحیم ګل اکا ته ورکړي د رحیم ګل د نوم په اوریدو مې زړه پښو ته وښوئیده په بنده ، بنده ژبۀ مې وویل وړانګې ګرانې اغه - اغه دوه ودونه یې چې دي اغه رحیم ګل اکا یادوې وړانګې په سترګو کې اوښکې راغلې جانه . همغه بدبخته یادوم دوه ودونه یې کړي خو ، خو خدا ی پرې یو لور او ځوی هم نه دی لورولی
دا څو اونۍ کیږي چې له پلار سره مې حجرې ته راځي خدا ی خبر چې پلار ته به یې د څومره پیسو د ورکړې ویلي وي پلار مې د پیسو ډېر شوقي دی هغه ته پیسې ډېرې خوند ورکوي جانه ته مې ځکه مخکې خبر

کړې چې یو ځل اوبه له ورخه تېرې شي بیا بېرته نه راګرځي، جانه بیا بهٔ ته راته وایې چې زه به دې مخکې خبر کړې وای،

ما وویل وړانګې د پلار سره د مور اوورونه هم مني، وړانګې وویل جانه هغوی خو تر اوسه نه ده منلې خو پلار مې چې یو ځلې کومه خبره وکړي په هغې ډېر ټینګ ولاړ وي بیا یې نه بدلوي، جانه یو ځل بیا وایم چې د دنیا په مخ ټول انسانان زما ورونه دي یو به هم زما د خاوند په نوم یاد نشي بغیر له تانه ،کله چې وړانګې خبرې پای ته ورسولې زه په خیالونو او فکرونو ډېر زور تللی وم په هیڅ نه پوهیدم د وړانګې خبرو ډېر سربدله کړی وم د وړانګې هرې خبرې په زړه بیل بیل تاثیر کاوه،

له سترګو مې مړې اوښکې راتوی شوې وړانګې ته مې وویل چې وړانګې ګرانې ته فکر مه کوه تر هغو چې ستا پلار بیرته له کابله راځي زه به یو څه وکړم وړانګې هم زما خبره وکړه جانه تر هغې چې مې پلار له کابله راځي ته باید ډېر څه وکړې ما او وړانګې په خپلو کې ډېرې خبرې وکړې ما د راتلونکي خبرې لپاره لاړې تیرې کړې خو له مانه وړانګه مخکې شوه ویې ویل جانه !

زه به نوره لاړه شم کور ته هسې نه چې سیما یا کوم بل څوک راباندې راشي ماوویل سمه ده وړانګې ته مې رخصت ورکړ زه په ناهیلي قدمونو له حجرې راووتم دوړانګې د پلار خبرو چې وړانګې ماته وکړې بیخي سربدله کړی وم د زاړه کلي نه تر نوي کلي پورې هیڅ په لاره نه یم پوه شوی چې ما څومره مزل وکړ.

کور ته چې ورسېدم مور مې راته وویل زویه رنګ دولې داسې زیړ اوښتی او دا دومره ورځ چیرته وې دا دومره ورځ دې چیرته تېره کړه؟ ما وویل مورې رنګ به مې هیسې زیړ وي ډېر وخت کیږئ چې په پښو مزل مې نه دی کړی ما دمور دیوې پوښتې ځواب پرېښود ورته مې ونه ویل چې مې ورځ چیرته تېره کړه مور مې بیا وویل زویه راته ودې نه ویې چې ورځ د چیرته تېره کړه چیرې تللی وې؟ ورته مې وویل مورې دزاهد دوی کره تللی وم او ټوله ورځ مې هم هلته تېره کړه .

مور مې راته وویل څنګه زاهد د ولیده کنه څنګه وو ،ماورته وویل نه موري زاهد خو مې وه نه لیده خو.....
مور مې وویل خو څه، ما ددې لپاره چې مور مې راباندې پوه نه شي په بنده بنده ژبۀ مې وویل مورې زاهد چیرې تللې وه خواغه ، اغه دزاهد دخور څه نوم دی ،خدایه رانه هیر شو داسې ښۀ نوم یې دی ودریږه .مور مې خبره راپرې کړه راته یې وویل حمیده زویه له تانه د زاهد دخور نوم هم هیر شوی دی دزاهد خور وړانګه نومیږي ماوویل او همدغه یادوم وړانګه له وړانګې سره مې ولیدل،
مور مې راته وویل ښۀ نو څه یې ویل زه دمور دې پوښتنې لږ ورخطا کړم ما ویل اوس څنګه ځواب ورکړم چې وړانګې څه ویل. ما وویل هیڅ نه د خپلې ناروغۍ نه یې سر شکوو چې ډېره سخته ناروغې راباندې تېره شوه چې دلته مې چا علاج نه شو کوی بالاخره مجبور شول چې پیښور ته مې یوسې ما له مور نه خبره بدله کړه په دروغو مې ورته وویل چې وړانګې ماته دخپلې ناروغۍ په اړه وویل مور مې هم خبره تائید کړه راته یې وویل زویه ریښتیا ده وړانګه ډېره سخته ناروغه وه د ټول کور یې ورته زړه خفه وو هسې نه چې ځوانه وړانګه رانه مړکی واخلي خو اوس د پخوا په پرتله ډېره ښۀ شوې ده ما او مور مې خبرې کولی چې دماښام اذان وشو ما مې مورته وویل مورې زه به لمانځه لپاره لاړشم جوماته مور مې هم وویل سمه ده زویه . لاړه شه خو چې څنګه لمونځ وکړې ژر بیرته راځه وخت ډېر خراب دی
زه جومات لاړم د لمانځه کولو څخه وروسته سمد ستي کور ته راروان شوم ځکه زمونږ کله نوي راغلی وه او بل زه له ټولو نه وروسته راغلی وم د چاسره بلد نه وم کورته چې راغلم درې واړه ورونه مې په انګړ کې یو ځای ناست وو مشر ورور مې چې ولدیم زیات خوشاله شو ځکه هغه بله ورځ کورته نه وو راغلی راپاڅیدو له ښه هرکلي او ستړي مشي نه وروسته رانه د درسونو په اړه پوښتنه وکړه ما هم ورته ټوله کیسه وکړه چې څومره درس مې ویلی او څنګه مې خپلې زده کړې تر دې ځایه رارسولې مور مې کوچنۍ خور ته غږ وکړ لورې وا لورې ډوډۍ تیاره ده لاسونه ته اوبه ورواچوه کوچنۍ خور مې چلمچي او بګنۍ (لوټه) په لاس راغله مونږ ته یې لاسونو ته اوبه راواچولې ډوډۍ راوړل شوه .

مونږ چې ډوډۍ وخوړه زه د درس د ویلو په پلمه د مور کوټې ته لاړم هلته په کټ اوږد وغزیدم تر ډېره په دې فکر کې وم چې له مور سره ځنګه خبرې وکړم او د زاهد دوی کور ته یې په مرکه ولیږم خو یوې خبرې ته مې زړګی ډېر خفه وو هغه دا چې ما وې که زه مې مور په مرکه ولیږم که د زاهد دوی کورنۍ یې ونه مني او نه وو ایې ،ما هم خبره ونه ځنډوله دهماغې ورځې په سهار مې له مور سره خبره شریکه کړه مور مې زما مشر ورور سره خبره شریکه کړه وور مې هم پرته له کومې خبرې په خوښۍ سره ومنله مور مې وویل وړانګه هم ښه نجلۍ ده.

انشاء الله چې دوړانګې مو ربه نه راته و نه کړي خلور پنځه ورځې وروسته مې مور مشر ورور او کوچنۍ خور د زاهد دوی کورته په مرکه لاړل مازیګر ځلورنیمې بجې به وې زه په انتظار وم چې کله به یې مور بیرته راځي هغوی به ورته ځنګه ځواب ورکړی هو به یې ویلی وي که نه به یې ویلي وي ما په خپله له ځانه سوال هم وکړ او ځواب به مې هم په خپله ورکوو زه دمور په کوټه کې ناست وم چې د لوی دروازې اواز-مې ترغوږ شو له کتابه راپاڅیدم دکوټې له کړکي نه مې د لوی دورازې له لورې نظر واچاوه نه ګورم چې کوچنۍ خور او مور مې دواړه په دروازه رادننه شوې ورور مې ورسره نه وو زه په منډه له کوټې راووتم مور او کوچنۍ خور مخې ته مې ځان ورسوه ، مخکې له دې چې زه دوی

ته ستړې مشي ووایم ساه مې بنده ، بنده کېده له مور نه پوښتنه وکړه مورې اغوی- اغوی څه وویل نه خو به یې نه وې ویلي مور مې غلې وه ځواب یې رانه کړ ما بیا وویل مورې و مورې له ډېر انتظاره مې سترګې دې دروازې په لورې سپینې شوې اوس راته ته ، ته هم ځواب نه راکوې مورې ځواب راکړه کنه اغوی درته هو ویلی که نه یې وایلی مور مې خبره راپرېکړه حمیده زویه ته خو لږ صبر وکړه کوټې ته د ورسیږم ارام د وکړم په ارام سره به تولـه کیسه درته وکړم ما ورته وویل مورې دومره خبرې د وکړې یوا ځې آ و او نه نه شې راته ویلی ښه دادی زه هم لاړم ته چې راته ا ، او نه جواب نه راکوې زه بۀ اوس په خپله هغې ته.....خبره مې بنده کړه.

ما ویل هسې نه چې مور راباندې پوهه شي چې زوی مې له وړانګې سره په تلیفون خبرې کوي هسې نه چې
په وړانګ کوم بل ډول ګمان وکړي مور مې وویل زویه نا یې نه دي ویلي خو.... مور مې نوره غلې شوه ویې
ویل راځه نوره خبره به کوټه کې درته وکړم زما زړه لړ ارام شو ماویل شکر نه خویې نه دي ویلي خو دا خو
. یې له بیا څه مور مې خبره ولی په خو باندې بس کړه

دوولسم څپرکی

مور مې خبره داسې پیل کړه حمیده زویه کله چې مونږ هلته ورسېدو له ښه راغلاست او ستړي مشي څخه
وروسته کله چې ما دوړانګې غوښتنه ستا لپاره وکړه لومړی خو دوړانګې مور هیڅ ځواب نه راکاوه خو لږ
وروسته د وړانګې مور او زاهد دواړه د باندې لاړل او زر بیرته راغلل زما په ګومان چې دوي په خپلو کې
کومه مشوره سره کوله د وړانګې مور رحمت بي بي وویل وبښی خورې چې تاسې خفه نه شی ما خو
وړاندې درته وویل چې حمید دخپل زوي زاهد غوندې راباندې ګران دی خو زه مې اوس لور نه شم درکولی
نه درته آ او نه درته هو ویلی شم زما زړه صبر ونه کړ مور ته په خبرو کې ورولویدم ورته مې وویل مورې تا
.پوښتنه ورنه ونه کړه چې علت یې څه دی

هو او نه ځواب ولې نه شې راکولی؟ مور مې وویل زویه ته خو لږ خبرې ته وار کوه همد ې خبرې ته زه راځم
ما وویل سمه ده مور مې وویل حمیده زویه ما ورته وویل چې اوس ولې د هو او نه ځواب نه شې راکولی د
وړانګې مور رحمت بي بي وویل ځکه مونږ اوس د آ او نه ځواب نه شو درکولی ترڅو اغه دوړانګې پلار له
کابله راغلی نه وي کله چې دوړانګې پلار راغی مونږ به خبره سره شریکه کړو د هو او نه ځواب بۀ کورته
درولیږو مور یې وویل ما هم نوره ټینګار ورسره ونه کړ مور مې چې خبرې پای ته ورسولې ما هم د ارامۍ
.ساه واخیسته ومې ویل شکر خدایه که آیې ورته نه دي ویلي

نو نه یې هم ورته نه دي ویلي ګوندې د زړه ارمان مې پوره شي ځکه دنیا په امید خوړل کیږي شپې او ورځې
تیریدې زما فکر به تر ډیره د وړانګې سره وو او هیڅ نه پوهیدم چې څه وکړم د مور راتګ څخه مې پوره یوه

اونۍ تیره شوه خو دوړانګي دکور نه د هو او نه ځواب رانه غی زما په فکر کې همیشه، په پرلپسې ډول
دوړانګې نوم ،د وړانګې خیال ،دوړانګې د مخ انځور نږدې والی او لرې والی ګرځي خدای شاهد دی چې
زه دوړانګې سره ځومره مینه لرم خو نه پوهیږم چې دغه مینه بۀ زما په نصیب شي کنه د وړانګې تصویر به
. مې همیش په زړګي پورې کلک نیولی وو
ځومره به چې زه د خپلې مینې دګرانې وړانګې دخپل ځان په فکر کې وم همدومره به راسره دپلوشې غم هم
وو په اونۍ کې بۀ مې دوه درې ځلې اړیکه ورسره نیوله دپلوشې عبدالله دعبدالله مور امنې ادې سره به مې
هم خبرې کولې خو ډېرې خبرې به مې له زاهد سره وې دپلوشې دواده په اړه نن مې بیا په موبایل کې
دپلوشې نمبر رواړوو او داوکې کولو څخه وروسته کله چې زنګ تېر شو له دویم زنګ له تیردو څخه
وروسته پلوشې تلیفون پورته کړ پلوشه زیاته خوشاله معلومیده ساه یې ډوبه ، ډوبه کیده ما ترې وپوښتل
پلوشې څنګه د ساه داسې ډوبه ، ډوبه کیږي پلوشې په بنده بنده ژبه وویل حمیده وروره اغه ، اغه ده ، زه
، زه خپل مطلب ته ورسیدم ما خپله مینه تر لاسه کړه دا ، دا ټول ستا برکت که ته نه وی خدای خبر چې زه
. بریالۍ کیدم
ما او پلوشې ډېرې خبرې وکړې اړیکه مې ورسره پرې کړه څنګه چې ما اړیکه پریکړه هغه لنډۍ خولې ته
.راغله چې
نصیبه وسوزې یره شې
. تندیه مات شې په تاپې څه لیکلي دینه
پلوشه څنګه زر خپلې مینې ته ورسېده زما څنګه نصیب دی زما په تندي یې څه لیکلي دي زه یو ځلې بیا
فکرونو په مخ کړم له خپله ځانه مې پوښتنې شروع کړې وې هغوی تراوسه نه د هو او نه دې نه ځواب راکړ
علت یې څه دی؟ ایا دوی نه غواړي چې وړانګه دې زما په نوم یاده شي ؟ایا دوی نه غواړي چې زما اود
وړانګې د زړه ارمان پوره شي؟ ایا د دوو زړونو پیوند بد کار دی؟ زه تر ډېره په همدې کش مکش کې وم په

هيڅ نه پوهيدم چې اخير څه وکړم زړه مې نور انتظار نه شو کولی او وړانګې نمبر مې په مبايل کې راوا ړه اوکې مې کړ، دمبايل دځواب په انتظاروم
الو !الو !وړانګې غږ ډېر خوږ راباندې ولږيده هغې وويل سلام عليکم !ما وويل وعليکم السلام هغې څه ويل خو خبره مې ترې ونيوه ورته مې وويل دا ولې ؟ولې دمور داسې وکړل ؟اغې، اغې خو هيڅ ځواب راونه ليږه پلار دې نه دی راغلی که ولی ځواب نه راليږې؟ وړانګې ووې جانه زه څه وکړم زه نه پوهيږم چې هغوی ولې داسې کوي پلار خو مې دهمغې ورځې په سبا راغی ،ما وويل مور او ورور د خبره ورسره شريکه کړه کنه؟ وړانګې وويل جانه مو راو زاهد خو خبره ورسره شريکه کړه خو، خو پلار مې هيڅ ځواب ورنه کړ نه پوهيږم چې پلار مې ولی داسې کوي. وړانګه تر ډېره غلې وه ما وويل ګوره وړانګې په يو اځې ځان څه نه کيږي ته هم لږ څه وکړه چې داځل مور درولېږم چې نا ونه وايې وړانګې وويل جانه ته خو پوهيږې چې په پښتنو کې جينۍ دا ډول کار نه شي کولی زه به څه وکړم زه خو هيڅ نه شم کولی ما وويل ګرانې وړانګې په ما کې څه غلطې ده اغوی ولې داسې کوي ؟اغوی ، اغوی ځواب ولې نه راکوي ؟ګوره وړانګې زما واده بغير له تانه د بل چاسره ګران دی زه له تاسره مينه لرم زه دومره مينه درسره لرم چې دخپلې مينې او ستا ستاينې الفاظ نه لرم زه ، زه...... خو وړانګې خبره راپرې کړه جانه ته مه ورخطا کيږه هرڅه به سم شي ما وويل وړانګې ما ، ما څه ورخطايي کړې.
ای ! هی جانه نه پوهيږم چې ته ولې داسې غږيږې ما لومړی ځل درته ويلي چې ستا نه بغير په دنيا کې زما د خاوند په نوم هيځوک ياد نه شي پوه شوې کنه ما وويل وړانګې ګرانې هغه به هم ښايسته ورځ وي چې ستا دسمال يې راوړی وي دې خبرې سره وړانګه غلې موسکۍ شوه څه يې ونه ويل پښتنې حيا اجازه ورنه کړه چې څه يې ويلي وای ما بيا وويل وړانګې زه ، زه غواړم چې مور مې بيا په مرکه درولېږم.
ستا خنګه خوښه ده وړانګه يو څو شيبې له حيا غلې وه بيا يې وويل جانه زه ، زه به په دې کې څه ووايم ته دې خپل زړه ته ګوره.

ما وویل زما خوداسې خوښۀ ده چې یوځل بیا مرکه درلیږم ځکه پښتنانه ټول داسې دي چې په لومړي ځل چاته خور لورنه ورکوي.

خوګوره که دا ځل هم ونه شي زه به لیونی شم زما زړه به پړک وچوي، د وړانګې زړه خفه شو هیڅ یې ونه ویل یو اوږد اسویلی یې وکړ ما وویل ګرانې بخښنه غواړم خفه مې کړې خفګان مې درورساوه وړانګې وویل . چپ، چپ جانه داخه وایې ته له مانه بخښنه غواړې

دا خو هیڅ خبره نه ده

.ما وویل ځه خیردی هر څه بۀ خدای اسانه کړي

وړانګې وویل جانه زه ، زه له تاسره مینه لرم ما هم وویل وړانګې زه هم له تاسره مینه لرم

ما به چې هرڅومره زیاتې خبرې له وړانګې سره کولې هغومره مینه به مې له وړانګې سره زیاتیده زړه مې نه غوښتل چې یوه شیبه هم ترې لرې شي. ما چې کله اړیکه پرې کړه سیده لاړم د مور کوټې ته مور ته مې بیا د وړانګې دغوښتلو وویل مور مې هم راسره وومنله هیڅ یې ونه ویل یوائې دومره یې وویل چې نه پوهیږم .چې دوړانګې پلار نه دی راغلی که هغوی ځواب ولی راونه لیږه

په مور باندې زه سخت ګران وم زما هیڅ خبره یې ځمکې ته نه غورځوله هره خبره به چې ما وکړه مور به راسره منله تراوسه یې نه نه دي راته ویلي خدای دزما مور ته اوږد عمر ورکړي ما باندې شپې او ورځې ډېرې په سختۍ سره تیریدې نور مې انتظار بسه ونه بله مور ته یې یو ځل بیا وویل مورې ژنګه په مرکه نه ځې مور مې وویل زویه ځم زما هم له یاده نه یې وتلی دهمغې ورځې په سهار مې مور ځان تیار کړ چې په مرکه لاړه شي خو په کورکې مې نور ورونه نه وو هغوی ټول سهار وختي له کوره وتلي وو ما ددې لپاره چې مور مې پاتې نه شي ماورته وویل مورې دپاخه سړک پورې به زه درسره لاړ شم له هغې وروسته خو په خپله . هم تلی شي مور مې هم خبره راسره ومنله زه مخکې شوم

کوچنۍ خور او مور مې راپسې شاته رواني وې کله چې پاخه سړک ته ورسېدو مور او کوچنۍ خور مې د وړانګې کورته رواني شوې   زه بیرته راستون شوم په لاره چې تلم کله کله به پښه نیولی شوم ماویل راځه . تر هغې همدلته کښېنه ترڅو چې مور او کوچنۍ خور بیرته راغلې نه وي
کله به روان شوم کله به ودریدم په ارام سره کور ته راورسېدم زمونږ په کور کې د توت یوه لویه ونه وه د توت ونې لاندې مې کټ واچوه د مور او کوچنۍ خور راتلو په انتظار کښېناستم زه د مور او کوچنۍ خور په انتظار وم چې اوس په څه ډول خبر راوړي چې یو کارغه راغی د توت ونې په سر کې کښېناسته په کاغ کاغ یې شروع وکړه زه چې کوچنۍ وم د زړو ښځو نه مې اوریدلي وو چې کارغه د بدو زیرۍ راوړي خدای خبر چې هرڅه ډول وي خو ماا وریدلي ول ښه راباندې ونه لګیده پاڅیدم تیږه مې واخیسته ګوزار مې پرې وکړ د توت ونې څخه والوت په دیواله کښېناستو زه بیا پاڅیدم له دیواله نه مې هم پسې واخیست پنځه شپږ دقیقې نه وې تیرې چې بیرته بیا راغی ډیر نل سترګی و زه ستړی او مجبور شوم چې انګړ پریږدم او کوټې ته لاړ شم ترڅو د کارغه مردار غږ وانه ورم په کټ کې اوږد وغزیدم هیڅ مې فکرنه بدلیده د وړانګې .تصویر مې رواخیست یو دوه ځلې مې ټینګ په زړه پورې ونیوه بیا مې رالرې کړ
سترګو ته مې مخامخ ونیوه دوړانګې له تصویر سره مې خبرې شروع کړې اوله خدایه مې دا سوال کاوه چې اې خدایه ما او دغه وړانګه چې مایې اوس تصویر مخ ته نیولی له یو بل څخه مه بیلوه خدایه که بې ځایه خبره نه وي زما او دوړانګې روحونه سره جوخت کړه خدایه ستا په اشاره تل پاتې کیدای شي خدایه مونږ مه بیلوه، خدایه مونږ دواړه یو ځای ولره مالا دعا پای ته نه وه رسولې چې مور مې کوټې ته را دننه شوه ورته مې وویل مورې ستړې مشې په خیر راغلې مور مې وویل زویه خیر یوسې مور مې داخل لږه پریشانه معلومیده ستړې هم زیاته وه څه مې ورته ونه ویل د مور چې ښه د مه جوړه شوه ترې و مې پوښتل مورې خوشاله راغلې یې که خفه مور مې غلې شوه څه یې نه وویل زه پوه شوم چې نا یې ویلي خو بیا مې هم مور ته وویل، مورې مورې ، مور مې چې خوله یې خبرو کولو ته جوړه کړه څه یې نه شو ویلی ما وویل مورې څه

WWW.KHOST.AF

خبره ده خبرې ولې نه کوې راته وو ایه چې څه یې ویلې مور مې وویل زویه نوره جینۍ هم ډېرې دي داسې ښایسته جینۍ به درته وکړم چې وړانګه به دې هیره شي ما وویل مورې هیله کوم .

چې د وړانګې په اړه څه مه وایه د وړانګې سره څوک په ښایست کې نه شي سمیدی دوړانګې نه بغیر زه یوې نجلۍ سره هم واده ته تیار نه یم ماته خبره وکړه چې هغوی څه ویلي مور مې وویل زویه دوړانګې ورونو دوړانګې مور خوښه وه خو چې کله یې خبره پلار ته ورسېده هلته د دوي په مخ کې خو یې څه راته ونه ویل دهغوی نه یې ګوښې کړم راته یې وویل وړانګه پسې نن راغلي یې بیا چې راشې په لاس دې نیسم په کومه چې راغلې یې په هغې به ځې پوه شوې اغه مې رحیم ګل اکاته ورکړې پوه شوې که نه خوګوره چې دا خبره دې دخولې بهر نه شي ،

چې وړانګه یې رحیم ګل ته ورکړې دا معامله ما او رحیم ګل په پته کړې هیڅوک پرې خبر نه دي پلار یې دومره ظالم انسان دی چې د پیسو په مقابل کې یې څوارلس کلنه لور وړانګه رحیم ګل اکا ته چې دوه ودونه لري هم ، خو خدای یوزوی هم نه دي پرې لور ولی هغې ته یې ورکړې خدایه داسې پلار چاته مه ور کوې،

ما وویل مورې دا ، دا ، ته څه وایې ، وړانګه زما ده وړانګه بغیر له مانه د بل چانه شي کیدای وړانګه زما ده زه همداوس ځم چې وړانګه خبره کړم مور چې راپسې ناري کړې حمیده زویه اې ، اې حمیده زویه له ځانه لیونی مه جوړوه نوره نجونې خو څه کمې نه دي ولې له ځانه لیونی جوړه وې خو ما د مور خبرو ته غوږ کېنښود دباندې راووتم وړانګې ته مې تلیفون وکړ وړانګې سرله واره وویل جانه بخښنه غواړم پلار مې ډېر ظالم دی پوهیږم چې بیا به یې ورته نا ویلي وي خو جانه زما ژمنه ژمنه ده زه په خپله ژمنه ولاړه یم ما وویل وړانګې ، وړانګې ګرانې غلطي ستا نه ده زه پوهیږم چې ته،ته په خپله ژمنه ولاړه یې خو ، خو اغه ، اغه پلار دې ژمنې پوره کولو ته نه پریږدي.

پلار دې مخکې له دې چې ته یا ستا کورنۍ خبره شي ته یې په پټه هماغهه، هماغه لعنتي ته ورکړې یې
وړانګه په ژړا شوه تر ډېره یې وړې وړې سلګۍ کولې ما ورته ډاډ ګېرنه ورکړه چې زه هم زاهد ته تلیفون
کوم ورته وایم چې زه له وړانګې سره مینه لرم د وړانګې نه بغیرژوند نه شم کولی ته هم ورته وو ایه چې زه هم
د حمیده سره مینه لرم کیدای شي چې زاهد ما او تا سره مرسته وکړي وړانګې وویل دا څنګه کیدای شي
. چې په دې کار کې زاهد زما سره مرسته وکړي
ما ورته ووې وړانګې کوم کار چې ستا پلار او رحیم ګل کړی په دې باندې هیڅوک خبر نه دي که خبر هم وي
په دې باندې څوک باور نه کوي وړانګې را سره ومنله ما چې له وړانګې نه اړیکه پرې کړه سمدستي مې
زاهد ته تلیفون وکړ زاهد وار له واره وویل سلام بچو د چا حال احوال هم نه اخلې ما په قراره وویل زاهده له
دې خبرو به تېر شو اوس مې تلیفون دیو سوال لپاره کړی هیله کوم چې اول د خدای په دربار او بیا ستا په
.در منظور شي
زاهد وویل حمیده دا څه ډول خبرې کوې ما وویل زاهده خبرې به لرې ترخې وي ستا لپاره خو دا خبرې د
وړانګې او زما ژوند ژغورلی شي زاهد وویل ستا په مطلب پوه نه شوم ما وویل زاهده زه ، زه غواړم چې
د وړانګې سره واده، واده وکړم پلار ظالم دې وړانګه رحیم ګل اکا ته ورکړې خو نور څوک پرې خبر نه دي ته
کولی شې چې له ما سره مرسته وکړې
زاهد وویل زه له تا سره هیڅ مرسته نه شم کولی تا ته د هغې مړه کیدل او ژوندي پاتې کیدل هیڅ مهم نه دي
پوه شوې کنه زما زړه راډک شو و مې ویل کاشکې چې همداسې وای چې د وړانګې ژوند او مرګ ما ته مهم
نه وی خو ، خو اوس ما او وړانګه له دې بلا نه خلاص کړه زاهده هیله کوم زاهد وویل ته څه خبر یې چې
. وړانګه له تا سره مینه کوي د کومې خوا غریبږې
ما وویل زه ، زه پوهیږمه زاهده وړانګه ، وړانګه هم همداغواړي ته، ته له هغې نه هم پوښتنه کولی شې
زاهد یو دم غلی شو په ارامه یې وویل ته چې دومره کلک یې زه به د هغې نه پوښتنه وکړم که رېښتیا داسې

وه زه کوم مخالفت نه لرم ما وویل زاهده ډېره مننه خیر یوسې دخدای په امان زاهد هم وویل دخدای په امان
ما یو ځل بیا وړانګې ته تلیفون وکړ او ددې خبر زیرې مې پرې وکړ اوس زه تر ډېره په دې فکر کې وم چې زه
به د ورونړو سره خبره څرنګه شریکه کړم پوره یوه اونۍ تېره شوه خو زاهد له خوا کوم خبر رانه غی زړه مې
ډېر بې صبره و ورونړو راته وویل ته لږ صبر وکړه چې د زاهد دوي کورنۍ نه څه ډول خبر راځي بیا مونږ پوه
شه او کار مو ته ترې خلاص یې.
خو ما بیا هم د ورونړو خبره ونه منله وړانګې ته مې تلیفون وکړ او هغې ته مې دلیدو وویل چې نن شپه باید
ما او تا خامخا سره ووینو وړانګې ووي سمه ده په داسې وخت کې راشه چې دکورنۍ ټول غړي مو ویده
وي لږ ناوخت راشه دماښام اذان چې وشو مور ته مې وویل مورې زړه مې خفه دی غواړم چې نن شپه
دماماګانو کره یوسم مور مې وویل زویه اوس ناوخته دی لارې هم خرابې دي اوس څه غواړې سبا ته به لاړ
شې ما وویل نه مورې په زړه مې بوج بیخي زیات دی ګوندې هلته لږ کم شي مور مې وویل ښه لاړ شه خو د
ورور نه دې موټر سایکل واخله په هغې لاړ شه لږ به زر ورسیږې.
ما وویل نه مورې همداسې په پښو ځم پام به مې هم غلط شي مور مې په نه زړه راسره ومنله او روان شوم
هلته چې ورسېدم ډېر په ویریدلو قدمونو حجرې ته دننه شوم ښه و بخت مې بیدار و په حجره کې هیڅوک
نه وو په برنډه کې کېنښناستم زه ډېر ویریدم ما ویل هسې نه چې زاهد دګاونډیانو حجرې ته تللی وي دهغې
خوا راباندې رانه شي. دڅو دقیقو انتظار څخه وروسته وړانګه راغله په لومړي ځل یې چې په ماسترګې
ولږیدې لږه پښه نیولې شوه ځکه توره شپه وه څه سم نه ښکاریدل ما غلی ورغږ کړ وړانګې زه یم راځه ماتر
ډېره وړانګې ته او وړانګې ماته کتل ما په ټوکو وویل ای بې وفا زه لا تر اوسه ستا په یادونو کې خپلې
ورځې شپې او شپې ورځې کوم لاتر اوسه مې ستا ښکلی انځور چې ترا بده به مې دزړه په سپینه پاڼه
انځوردې نه دی پاک کړی.

وړانګې ژوره ساه واخیسته او ویې ویل ستا هره خبره په مه ښه لږي زه خوستا په خبرو نه مړیږم ته چې څه
وایې وایه یې زه په خپله ټوکه باندې پیښمان شوم وړانګه مې په زړه پورې ټینګه ونیوه وړانګې وویل جانه
په ما د ځانه زیات باور ولره د ژوند هیڅ ډول ستونزې به ماله تانه بیله نه کړي ، وړانګې په غیږ کې دومره
مینه دومره وفا او دومره صداقت و چې زه یې په خپله کړې خبره پښمان کړم چې مادې له هغې سره دا ډول
ټوکه نه وای کړې ما ددې لپاره چې دوړانګې خفګان لرې کړم ما وویل وړانګې ګرانې تا دزاهد سره خبره
شریکه کړه که نه ،
هغې ووې ولې نه ما چې هغې ته خبره وکړه په لومړیو کې خو غلی و وروسته یې راته ووې خورې ته مه خفه
کیږه زه ستا ترڅنګ ولاړیم وړانګې بیا وویل مور مشر ورور او زاهد زما په طرف ولاړ دي پلار مې ګوښې
دی ما وویل وړانګې که خدای کول زه او ته کامیاب یو ماوړانګې ته ووې نوره څه کور ته لاړه شه شپه سبا
کیدو ته په نیږدې کیدو ده وړانګې د رخصت لپاره لاس راوږد کړ ماتر ډیره د وړانګې لاس په لاس کې
نیولی و چې زاهد راباندې راغی زه او وړانګه دواړه سخت وویریدو او وړانګې په مخ کې خو وینه نه وه
رنګ یې تک زیړ واوښت خو چې کله زاهد سترې مشې راکړه راته ویې ویل ویریږی مه ما ستاسو ټولې
خبرې واوریدې بیا وړانګه چې څنګه له کوره راووته زما ورته پام شو زه پسې راووتم ما وویل چې راځه ته
اوګوره چې وړانګه څه کوي او چیرې ځي د وړانګې رنګ نور هم زیړ شو ستونې یې وچ و هیڅ یې نه شول
ویلی.
زاهد وویل چې پلار ته مې چې هر څومره وویل هغه ونه منله پلار مې په خپله خبره ټینګ ولاړ دی.
زاهد وویل حمیده زه یو تصمیم لرم چې زه به یې له تا سره شریک کړم ته به یې په کور کې ورونو ته ووایې
چې ستا ورونه څه وایې دغه تصمیم ما ، مشر ورور او مور مې نیولی مونږ دا تصمیم لرو چې ته او وړانګه
دواړه کوم بل ولایت ته دیو څه وخت لپاره لاړ شی هر کله چې خبره حل شي بیا به بیرته راشی ته به دا خبره
ورونو ته وکړې که درسره وه یې منله ما ته به تلیفون وکړې جامې او داسې نور ضروري سامان به درسره

واخلی او سړک ته به ځان راورسوې ما اووړانګې چې دا خبرې واوریدې مونږ هیڅ دا باور نه کاوه چې دا
خبرې به زاهد کوي د زاهد نه یې په سترګو سترګو کې مننه وکړه په بیړه د کور په لور روان شوم دا چې لږه
تیاره وه او بل خدای خبر زه به په کومو فکرونو کې روان وم چې د اوبو ډنډ ته مې پښه وروښوییده او ډنډ
ته وغورځیدم ترنیمایي نامه پورې اوبه راغله ډنډ په تل کې ډېرې سریښناکې ختې وې په ډېره سختۍ له
.اوبو څخه راپورته شوم یو بوټ مې هم په اوبو کې پاتې شو
کله چې راروان شوم دا سې معلومیدم لکه ګوډ چې په لاره راروان وي ځکه یوه پښه کې مې بوټ و اوپه بله
کې نه و ریښتیا ده چې یو بوټ دې پښو وي او بل نه سړی دا سې معلومیږي. لکه ګوډ چې په لاره روان وي
ما هم په بیړه د بوټ مزی خلاص کړ هغه بل بوټ مې همغلته پریښود توري پښې د کور په لور راروان شوم
د سهار اذان نه مخکې کورته ورسېدم دروازه مې چې ولیده بنده وه په بیړه مې دوه درې ځلې ووهله د لږ
ځنډ څخه وروسته مې مور دروازه بیرته کړه مور مې دومره په بیړه راغلې وه چې د ټکري یوه پیڅه یې په
سر وه او بله په ځمکه ښوئیده مور چې زه توري (ییلې)پښې په اوبو لوند خیشت او په ختو ککړ ولیدم
نارې یې کړې زویه دا چا داولې ، ولې توري پښې راغلې ولې، جامې لندې خیشتې او له ختو ککړې دي
زویه کوم ځای به دې خوږ نه وي؟ د دوي لاسونه مات کړې مور ماته د خبرو وار نه
راکوو ما وویل مورې ومورې نه خو ماته هم غوږ کیده زه روغ اوجوړیم او یو ډنډ کې ولویدم مور مې وویل
نه نه دا په ډنډ کې نه یې لویدلی خامخا چا درته څه ویلي دي د اوبو په ډنډ کې چې لویدلی یې بوټان دڅه
کړل مور مې چې کله ښه ارامه شوه ما ورته ټوله کیسه وکړه ورته مې وویل چې وروڼه مې لمانځه ته
پاڅیدلي که نه مور مې ووې پاڅیدلي په کوټه کې دي ته راځه اول جامې بدلې کړه بیا به له هغوی سره
ووینې ما هم دا ښه وبلله جامې مې بدلې کړې د مور کوټې ته راغلم وروڼو چې زه ولیدم راته یې وویل ته خو
ماماګانو کره نه وې

تللی ما وویل تللی وم ورونو مې وویل نو بیا ښنګه دومره وختي راغللې ماورته ټوله خبره وکړه چې زاهد د زاهد مور همداشان د زاهد مشر ورور په دې خبره سلا شوي چې ته او وړانګه دیو څه وخت لپاره بل ولایت ته لاړ شی مونږ بۀ دلته خبره حل کړو بیا به راځی ورونو مې چې دا خبره واوریده زیاته یې خوښه شوه مشر ورور مې لږ غلی شو زما خوښۀ ده خو په یو شرط ما وویل هغه کوم شرط دی وروره هغه وویل هغه دا چې که وړانګې ورونه یو لیکلی خط مونږ ته راکړي چې په هغې کې ستا ، دوړانګې، د زاهد ،د زاهد د مشر ورور امضاء یا ګوتې لګیدلې وي ما وویل وروره اوس په دې څه کوې ورور مې ویل حمیده ته لا وړوکی یې دومره خبرو باندې نه پوهیږې هسې نه چې وروسته بیا کومه لانجه راته جوړه کړي ما هم ورسره ومنله زاهدته مې تلیفون وکړ او د ورور شرط مې ورته وړاندې کړ زاهد نه او نو ونه کړ راته یې وویل تاسو چې راځی ما به هرڅه لیکلي وي زما امضاء ، د ورور امضاء همداشان د مور ګوته به پرې لګیدلي وي صرف چې تاسو راشی امضاء په کې وکړی او لیکلی خط درسره واخلی مور مې جامې راته تیارې کړې یو ښه غټ بکس یې راته برابر کړ یو څو پیسې یې راکړې زه چې روان شوم تر دروازې پورې مور هم راسره راغله مور چې رخصت راکوو لومړی یې په دواړه مخه ښکل کړم بیا یې رخصت راکړ د مور په سترګو کې مې ډنډ اوښکې ولاړې وې لاسونه یې هواته پورته کړي وو شونډې یې رپیدلې او دعا یې کوله درې واړه په موټر کې سپاره شوو دزاړه کلي په لورې روان شوو کله چې سرک ته ورسېدو زمونږ څخه دمخه زاهد ، دزاهد مشر ورور او وړانګه په انتظار ناست وو.

مونږ چې ښنګه له موټره ښکته شوو سترې مشي څخه وروسته زاهد سمدستي لیکلی خط زما ورور ته ورکړ لومړی یې له ځان سره ولوست بیا یې خپله امضاء زما امضا هم په کې وکړه او جیب کې یې کیښود زاهد ،د هغه مشر ورور اومور ګوتې پرې لږیدلي وې زاهد ووې نور دلته ستاسو معطل کیدل ښۀ کار نه دی مونږه وړانګه دکورنه دناروغۍ په پلمه رایستلې هسې نه چې پلار پرې خبر نشي ما او وړانګې د زاهد نه په سترګو کې مننه وکړه د وړانګې په سترګو کې اوښکې ډنډ ولاړې وې ما چې زاهد ،د زاهد مشر ورور

همداشان خپلو ورونو ته وکتل د دوي سترګو کې هم اوښکې ښکاريدې ده هم مخکې له مخکې د موټر غم
خوړلی و مونږ موټر کې سپاره شوو له دعا ويلو نه وروسته مونږ حرکت وکړ دوي تر ډېره همغلته ولاړ وو.

دیارلسم څپرکی

مونږ چې ګرديز ته ورسيدو د ډوډۍ لپاره له موټره راښکته شوو ډوډۍ مو وخوړه له ځان سره مولږه ميوه او
نور سامان راوخيستل مونږ اوس د تنګي وردګو په لور روان شوو د تنګي وردګو نه چې لږ تېر شي هلته مې
د دوست کور و ما ويل هلته به څو شپې وکړو له هغې وروسته به د ځان لپاره يو کور په کرايه ونيسو.
زه او وړانګه په خپلو کې په خبرو بوخت وو کله کله به مو د شیشې څخه دباندې نظر واچوو وړانګې به کله
يو شي ته اشاره وکړه کله بل ته هغه شی ګوره څومره ښکلی دی دا سيمه څومره ښکې ده کله به يې په هوا
کې مرغانو ته پام شو کله په ونو کې ناستو مرغانوته دا ځل يې د يولوړ نښتر په سر کې دوو مرغانوته پام
شو وړانګې وويل جانه اې جانه هغه د لوړې ونې په سر کې څومره ښکلي مرغان ناست دي.
په اغه دېخوا منډه(ځانګه) باندې دوه مرغان په خپلو کې يو او بل ته په خوله کې خواړه ورکوي وه دې
ليدل ما مرغان ښه ليدلي وو خو وړانګې ته مې وويل نه ګرانې له مانه خو فناه دې زه په موټر کې ښې خواته
ناست وم وړانګه ګڅې خواته وړانګې خپل ښی لاس زما په مټ کېښود راته يې وويل ته دمخ را ديخوا کړه
هغه وينې د اولې ونې نه دېخوا ما وويل اوو ، دا دی ا وس مې وليدل وړانګې وويل کاشکې جانه چې زه او
ته.... سترګې يې چې پورته کړې په موټروان يې سترګې ولګيدې غلې شوه خبرې يې د پښتينې حيا له وجې
نيمګړې پريښودې مونږ نوره وردګوته نيږدې وو چې په لاره کې راته امريکايي ځواکونه مخکې شول
امريکايانو پښه نيولې مزل کاوه کله چې تنګي وردګو ته نږدې شوو په لاره کې امريکايي ځواکونو ته
طالبانو کمين نيولی و.

دامریکیانو او طالبانو ترمنځ سخته جګړه ونښته په موټرو کې ناستو ښځو او ماشومانو ژړا پیل کړه, کله راکټ کله د هوان مرمۍ اوکله وړې مرمۍ راځي زمونږ سره خوا کې لږې زمونږ لږ مخکې امریکایانو په غټې موټر باندې درې څلور دهوان او راکټ مرمۍ ولږېدې ددی موټر په لږېدو سره د امریکیانو وار پار خطا شو کوم موټر چې ولګیدو ددی موټر نه مخکې د امریکیانو زغروال موټر ولاړ و په هغې کې چې کوم پوځیان ووهغې د سپرلۍ په موټر وارونه وکړل درې څلور موټریي وویشتل جنګ لږ ارام شو زمونږ
موټروان غوښتل چې ځان یوې څنډې ته کړي له هغې خوا پرې زربه وشوه موټروان یې په لومړي زربې سره ختم کړ یو څل بیا ډزې پیل شوې په دواړو غوږونو هیڅ نه اوریدل کیدل چې یو ناڅاپه مې غږ ترغوږ شو اخ .، اخ جانه ولږېدم دی غږ راباندې زړه اړې اړې کړ
وړانګه مې په غیږ کې راړنګه شوه ما چې وړانګې ته وکتل یو ګوزار ټټر ته لګیدلی وه وړانګه هیڅ نه ښوریده پرې نارې مې کړې وړانګې وه وړانګې ما ، ما چاته پریږدې وړانګې ای ، ای وړانګې سترګې وغړوه وړانګې یو زګیروی وکړ اوویې ویل جانه، با ، بخښنه غواړم ته له ماا ،ا ، ماسره دومره په تکلیف شوې،وی جانه ،وړانګه به دومره خوږو کې هم زما په غم کې وه جنګ پوره ۳ ساعته دوام وکړ جنګ قرار شو دامریکیانو لپاره چینوک الوتکې راغلی خپل مړي اوزخمیان یې په کې واچول او دعامو خلکو لپاره دملي اوردو امبولانسونه راغلل ټول شهیدان او زخمیان یې تر روغتون ورسول.
وړانګه یې دعملیاتو خونې ته ننویستله ډاکټر ته مې ووې ډاکټر صاحب هرڅومره پیسې دې چې په کار وې زه یې درکوم خو چې هغه ژوندۍ پاتې شي ډاکټر وویل څوانه مرګ او ژوند زما په لاس کې نه دی هغه دا الله په لاس کې دي زه به خپله خواري وکړم نجلۍ دې څه ده؟ ډاکټر ته مې سپینه خبره وکړه ډاکټر سروخوزاوه او دعملیاتو خونې ته دننه شو ماته څمکې ځای نه راکوو کله به د کلینیک یو سرته لاړم کله بل ته کله بۀ مې غوږ نه دعملیات خانې په دوارزه پورې ټینګ ونیول هیڅ مې زړه صبر نه کاوه دعملیات

خاني د دروازې مخې ته په دواړو پښو کښېناستم سرمې د زنګانو په منځ کې کېښود ځومره مې چې ژړلی شول هغومره مې وژړل.

ډاکټر دروازه پرانیسته راته یې وویل ځوانه ژاړه مه په ژاړه څه نه کیږي د ملګرې د وینه کمه ده ماورته ده زما هم ډاکټر وویل ډېره ښه ده راځه کله چې عملیات O+ وویل زما وینه ورسره برابره ده دهغې هم خاني ته دننه شوم نیږدې وه چې له خولې مې چغې وتلی وای خو ځان مې سره کلک کړ ډاکټر وینه رانه واخیسته زه یې بیا د باندې راوویستم د لږ ځنډ څخه وروسته ډاکټر راووتو په سترګو کې یې اوښکې وې لومړی خو یې څه نه ویل.

خو چې کله ماورته وویل ډاکټر صاحب دخدای په خاطر ولی غلی یې ولی څه نه وایې په هغې خو به څه نوي شوي ډاکټر صاحب، ډاکټر صاحب هیله کوم ډاکټر وویل ځوانه ما ډېره خواري وکړه خو، خو مینه دې شهیده شوه ! هغې دوه ځلې نارې کړې چې جانه ! وه جانه ! راشه چې وروستی دیدن خو دې وکړم او روستۍ چیغې سره یې غږ په ستوني کې بند شو کله مې چې ولیده ساه یې ورکړې وه ډاکټر مې له مخې لرې کړ په عملیات خاني مې ورمنډه کړه نارې مې کړې وړانګې ای وړانګې دادی زه راغلم وړانګې سترګې پرانیزه.

بیلتونه کور دمولی رنګ کړه

په نور خلکو ورانوې ودان کـــــورونه

جانان مې مړ شو زه ژوندی یم	باقي ژوندون به خدایه څنګه تیرومه
یارمې ، دخاورو مسافر شو	مانه یې واخیستل په دې دنیـــا لاسونه
مرګیه ډېر تلورا د وکړو	
.	دیار په زړه کې خـــــولا ډېر وو ارمانونه

ډاکټر صاحب له اوږې ونیوم دوړانګې نه یې راپاڅولم بلې کوټې ته یې بوتلم موبایل یې رانه واخیست راته یې وویل وروړ د څه نومیږي ما ورته د وړور نوم واخیست زما وړور نمبریې په مبایل کې راوړاوه هغه ته یې

WWW.KHOST.AF

تلیفون وکړ زما په ګمان چې ورور به مې غږ پرې کړی وي چې هلو حمیده له دې خوا ډاکټر ځواب ورکړ
بخښنه غواړم حمید نه یم د کابل کلینیک څخه د رسره ډاکټر خبرې کوم ورور مې ترې پوښتنه وکړه
څه خبره ده.
ډاکټر ځواب ورکړ چې وروره خفه کېږه مه د حمید مینه شهـــــــــــــــــــیده شوه ! کابل
کلینیک ته ځان راورسوه موبایل یې بیرته ماته راکړ ما غوښتل چې وړانګې ته ورشم خو ډاکټر نه پرېښودم
ما چې هر څومره زاری ورته وکړې زما زاری یې ونه منلې د ماخوستن اووه بجې وې چې زما ورور
همدا شان د شهیدې وړانګې ورور زاهد راغلل ورور مې چې زه خفه او زما په سترګو کې اوښکې ولیدې
رامنده یې کړه په غیږ کې یې کلک ونیوم ما زاهد او ورور چې ټوله شپه په ناستې تېره کړه هیڅ خوب یوه
هم ونه کړ سبا سهار د کور په لور روان شو کورته چې ورسېدو کوم ورور مې چې کور کې پاتې وو خپل
خپلوان یې ټول خبر کړي وو زاهد غوښتل چې وړانګه خپل کور ته یوسي خو ما ورته وویل:
زاهده پلار د په ژوندون نه غوښتل چې د وړانګې مخ ووینې نو اوس چې شهیده ده اوس یې ولې ورولم زه نه
غواړم چې پلار د وړانګه ووینې زاهد بیا وویل خیر په خپله پلارنۍ هدیره کې به قبر ورته ووهو مابیا ورته
وویل زاهده وړانګه زما ده ماته موسپارلې وه زه غواړم چې په خپله هدیره کې کې یې خاورو ته وسپارم
زاهد هم راسره ومنله د مازدیګر څلور بجې وې چې د وړانګې مور راغله هغه تراوسه زاهد نه وه خبره کړې
کله یې چې په شهیده وړانګه سترګې ولګیدې په ژړاه یې پیل وکړ.
وړانګې لورې ! ای وړانګې لورې سترګې پرانیزه مور د سر ته ولاړه ده وړانګې دا چا داسې وکړل دا کوم
ظالم په وینو کې لمبولې یې وړانګې مور سره په خوا کې زاهد هم ولاړ وو زاهد ژړل نه خو خدای خبر چې
دده په زړه کې څه تیریدل یو ناڅاپه راولوید بې هو شه شو زاهد مو زر روغتون ته ورساوه هر کله چې په
هوش راغلو زر بیرته راغللو د وړانګې جنازه یې واخیسته د وړانګې همزولو وړو او زړو ټولو کریغې او

ناري وهلې جنازه يې چې له کوره وويسته ما ته وړانګې هغه سندره رایاده شوه چې ماته يې په لیک کې لیکلي وه.

-ای هی یار مانه وړي
زما دلدار مانه وړي
زړګی مې چوي زما د خوږ زړګي قرار مانه وړي

.وړانګې خپله ژمنه پوره کړه چې ویل يې جانه ستانه بغیر به زما د خاوند په نوم بل څوک یاد نه شي پای

خوست ویب

WWW.KHOST-WEB.NET

خپلواکه ناپیلي تولنیزه او فرهنګي ویبپاڼه

زما مینه شهیده شوه
ناول
WWW.KHOST.AF
لیکوال : شکورالرحمن حمیدي